

Yankiler Irak'ta
Fransa Cezayir'de

Bu
dünya
çok işgal
gördü;
işgalciler
hiç
birinde
muzaffer
olamadı!

İngilizler
İstanbul'da
Nazi'ler
Polonya'da

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

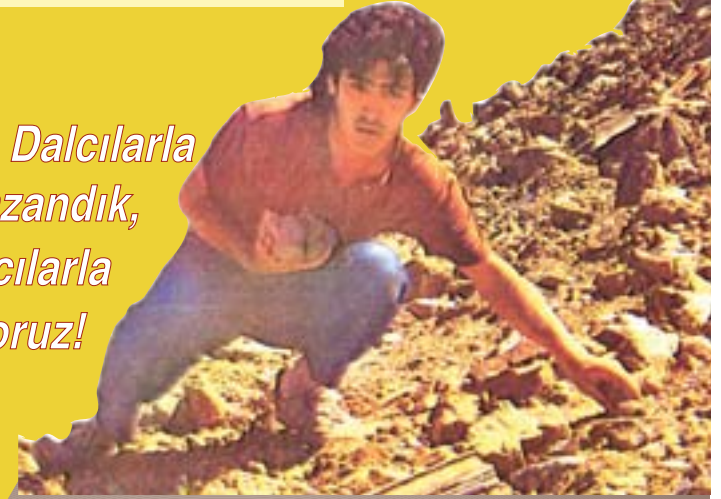
Ekmek ve

Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 57 / Tarih: 20 Nisan 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

1 MAYIS'TA
ALANLARA!

1 Mayıs'ı Dalcılarla
kazandık,
Dalcılarla
büyütüyoruz!

KURTULUŞUMUZ
Amerika ve
işbirlikçilerine karşı
KAVGADA

Direniş Sürüyor

Direnişçiler, tecrite karşı ya
zafer, ya ölüm yürüyüşünde

"Yağma Özgürlüktür"

ABD imparatorluğunun
yağma hedefinde Suriye!

Grup Yorum:

"6 Milyarız Biz"
BİZ VARIZ

İŞGAL altında

**bağımsızlık türküsü söylenir
bağımsızlık için ölünür...**

Herşeyi, spekülasyonları, yorumları bir yana bırakın ve düşünün; "Suya da ihtiyacımız yok yemeğe de. Onura ihtiyacımız var bizim, ülkemizi işgalden kurtarmaya ihtiyacımız var..." sözlerini düşünün.

Amerikan postalları ve bayrakları altında zulmedilen, aşagılanan, muhtaç hale getirilen Irak'lı kadın haykırıyor bunları.

1920 1 Mayıs'ında, İstanbul işgal altında! İşçiler 1 Mayıs eylemindeler. İşgal idaresi, ve işbirlikçi Osmanlı hükümeti 1 Mayıs'ın bu topraklarda da gelenekleştirilmesine, birlik ve mücadele günü haline gelmesine engel olmak için yoğun baskılar uyguluyorlar. Ama işçiler, buna rağmen çıkıyor meydanlara. Haliç'ten başlayarak Karaköy üzerinden Beyoğlu'na kadar yürüyorlar. İşçiler o gün, ne ekmek istiyorlar, ne daha fazla ücret; "Bağımsız Türkiye" yazılı bir pankart taşıyorlar.

Çünkü vatanları işgal altında. Çünkü, onura ihtiyacı var onların. Çünkü onların vatanlarında bağımsızlığa ihtiyacı var.

Halklar, dünyanın her yanında, coğrafi, siyasi veya tarihsel çizgilerle belirlenmiş bir toprak parçası üzerinde yaşıyorlar. Killi, kumlu, sarı, kırmızı da olsa, toprak, her yerde aynı toprak işte. Kimi çölleşmiş, kiminin üstünde balta girmez ormanlar, kiminin bağrında derin göller, kiminde gökyüzüne yükselen dağlar olsa da; sonuçta bir toprak parçası işte.

Onu "eh işte bu da bir toprak parçası" olmak-

tan çıkartan, onun üzerinde yaşayan halkların tarihi, emeği, kültürüdür. Alınları o toprağa döktüğü için, kanı o toprağa döktüğü için, o toprak, onun için "herhangi bir toprak parçası" olmaktan çıkar. Tarihi, kültürü, gelenekleri, değerleri, o topraklar üzerinde vücut bulduğu için, o başka topraklardan fiziki olarak farksız olan toprak, onun için özel bir anlam kazanır. O özel anlamın adı "vatan"dır. O özel anlamın adı, kendine ait o topraklarda bağımsız olarak yaşamaktır.

İşgal edilmiş bir ülkede, kimsenin başka bir "önceliği" olamaz. Tüm güncel öncelikler, ancak ona tabi kılınırsa, bir anlam taşırlar.

İşgal edilmiş bir ülke olduğumuz için kavgamız, anti-emperyalist, anti-oligarşik bir kavgadır.

İşgal edilmiş bir ülke olduğumuz için, ekmek için, demokrasi için mücadele ederken de, hedefimizde yine bağımsızlık var. Çünkü, bağımsız olmayan bir ülkede, demokrasi olmayacağını bilmekteyiz tarihi tecrübemizle.

Türkiye Sosyalist Fırkası'nın önderliğinde yapılmış işgal altındaki İstanbul'da 1 Mayıs eylemi. 1920'lerde de, 1950'lerde de, 1970'lerde de, 2000'lerde de, bağımsızlığı, emperyalizmle hiç uzlaşmadan, ona boyun eğmeyi bir an bile düşünmeden savunan, bu uğurda bedel ödeyen, yalnız devrimciler oldu bu ülkede.

Bu ülkede, toprağımızı vatan bilen sadece devrimciler var. Bağımsızlık uğruna, can vermeyi göze alan vatanseverlerin yalnız devrimciler olması tesadüf değil.

1922'de Ankara ve İstanbul'da yapılan kutlamalarda ilk kez "Enternasyonal" marşı yankılandı topraklarımızda. "Uyan esirler dünyası uyan" diyordu marş. "Uyan esirler dünyası uyan"; ülkemiz, tüm dünyamız işgal altında!

İstemem
İstemem gelmesinler peşimden
Bilmeyenler göğsünde proleter bir yürek taşımayı

Mehmet
Akif Dalcı'ydı
yerde yatan...
Taş değil,
yürekti
elindeki...
Fırlattı, fırlattı,
fırlattı...
Zulmün
beyninde
patladı
taşlar...
Bu taş
yağmuru,
bu yürek
fırtınası
altında,
alanlardaki
işgali geri
çektii faşizm...
Dalcı,
yıllardır işgal
edilen 1 Mayıs
alanlarına
dikilen
zafer
bayrağıydı...

**ÇAĞRI
DUYURU**

**Grup YORUM
BİZ VARIZ
ÇIKTI!**

**Amerikan
mallarına
BOYKOT!**

**Amerikan
ürünlerini
ve
kültürünü
reddedelim!**

Ekmeç Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmeç ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Erçan Gökçüoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Örg.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademik Yayıncılık: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:102 Tel:
Faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GSK Bulvarı Otur. İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel:
Faks: 0 326 223 87 18
Batı: Bayrak Cad. 5/4 İş Hanı
Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
İzmir: Hepsa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-faks: 0 468 351 42 08

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı
No: 31/501 Konek Tel-faks: 0 232 440 27 96
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Sakko Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 262 332 41 70
Maliye: Dabakhan Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Merkeç: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzayyen
Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bozokçuy İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Postalar
İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0482 322 20 88
Turuncak: Gaspapa Cad. Oluşuğu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Yeni sömürge bir ülkenin 1 Mayıs'ı*
- 5... *Mücadele ediyorsanız, Varsınız!*
- 6... *"Özgür Irak"ın özeti: İşgal, Katliam, Aşağılama... Yağma, ABD yağmasıdır*
- 9... *İşgale öfke büyüyor*
- 11... *Direnşte halk ve önderlik gerçeği*
- 12... *İşgalciye el uzatanlar Irak'ı yönetemez*
- 14... *Bağımlı ülkenin dış politikası olmaz!*
- 16... *Suriye'ye tehditler sürüyor*
- 18... *Gençlik dernekleri ülkesine, sorunlarına sahip çıkıyor*
- 19... *Tecritten: Devrimci tutsaklar dan: "Bize de üç sene önce böyle demişlerdi"*
- 20... *İnfaz politikasını uygulayanlar la barışmayacağız*
- 22... *Takip tacizdir Taciz suçtur*
- 24... *Yoksul: IMF'li hayata devam*
- 25... *Tekel yağmaya hazır!*
- 26... *Kurtuluşumuz Amerika ve işbirlikçilerine karşı kavgada!*
- 28... *1 Mayıs kavga günü kararlılığın tarihi... Bölüm -1-*
- 32... *1 Mayıs Sami Evren'e babasından miras kalmış!*
- 35... *Amerikan işgalini meşrulaştırmak, milliyetçilik değildir*
- 37... *Polis ve Zaman Gazetesi'nin provokasyonu ve bunun figüranı olanlar üzerine*
- 39... *23 yıldır bitmeyen dava... Kaybolan 100 dosya*
- 42... *Tarihimiz Onurumuzdur: 33 Yıllık iddia ve kararlılık -5-*
- 44... *İşgale karşı alanlardayız*
- 45... *Mobil santral istemiyoruz*
- 46... *Grup Yorum*
- 48... *Kavgaları, kavgamızın yolunu aydınlatıyor*
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Köyün Delisi*

Yeni-Sömürge bir ülkenin 1 Mayıs'ı

Bağdat'ın Firdevs Meydanı'nın işgal edilişi henüz gözünüzün önünde değil mi? Amerikan askerleri, meydanı işgal eder etmez, tanklarının üzerinden bayraklarını çıkardılar. Amerikan askerleri meydana girdiklerinde bir kısmı meydanın ortasında gövde gösterisi için dikilmekte, ötekiler ise meydana açılan caddeleri tutmaktaydılar... Bayrağın renk farkının dışında biz bu sahneye kaç kez tanık olduk. Yıllar önceydi, Bağdat'ın Firdevs Meydanı değil, İstanbul'un Taksim Meydanı'ydı işgal edilen yer. Evet evet, kendi ülkemizin ordusu, kendi meydanlarımızı işgal etmişti. Yıl 1979, aylardan Mayıs'tı. Bir sonraki yıl, 1980 1 Mayıs'ında "**işgal komutanlığı**" işi daha da ileriye götürdü. O yılın 1 Mayıs'ında İstanbul'da sokağa çıkma yasağı ilan edildi... Sonra cunta yıllarında, her 1 Mayıs'ta meydanlarda askeri birlikleri görmek doğallaştı. Yıl 1989; yine işgal altında Taksim. Hem de üstelik, o zaman burjuva basının da yazdığı gibi, **Taksim'e sancak dikilmişt**i. Kime karşı?

Emperyalizmin yeni-sömürgelerinde 1 Mayıs, hiç bir zaman bir "bayram" günü olmadı; hep bir kavga günüydü 1 Mayıs, yine öyledir. **Oligarşiyle halk arasındaki** mücadelenin bitmeksizin sürdüğü bir mevsizdir 1 Mayıs. Onyıllar 1 Mayıs yasakları, meydan işgalleri ve yasaklarla, işgallere karşı mücadeleyle geçmiştir. Mücadelenin bu niteliği, meydanların "**kimden?**" korumak için işgal edildiğini, meydanlarda **kime karşı sancak açıldığını** da gösterir; **halka karşı!** O meydanda hakkını arayacak olan işçidir, adaletsizliğe karşı öfkesini dile getirecek olan gecekonduculardır, iyi bir gelecek isteyen gençlerdir, emperyalizmin sömürgeciliğine karşı "Tam Bağımsız Türkiye!" diye haykıracak vatanseverlerdir. Bu durumda, yasaklananın, işgalle engellenmeye çalışılanın sadece sıradan bir "miting", sadece "1 Mayıs kutlaması" olduğunu düşünmek, saflıktır. Engellenmeye çalışılan halkın hak ve özgürlük mücadelesi, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi olmuştur.

1 Mayıs 1977'de bunun için katledildik. Dönem, halkın mücadelesinin adeta kabına sığmadığı, kabından taşıp yeni yollar aradığı bir dönemdi. Taksim'de 500 bin kişinin toplanması, oligarşi için bir "alarm" olarak algılandı. Kontrgerilla bunun için tarihinin en büyük saldırılarından birini gerçekleştirdi 1977'de. 1989'da Mehmet Akif Dalcı'nın kanı Taksim'e aktığında da koşullar benzerdi. Halkın cunta karşısında yenilmediği ilan ediliyordu o gün Taksim'de. Asmışlar kesmişler, yüzbinlerce kişiyi işkencehanelerden geçirmiş, hapishanelere atmışlardı; Ama işte, binlerce yürek, on yıldır kendilerinden gasbedilen alanı almaya gelmişlerdi yine. Devrimci hareket, hayatın her alanında geliyor, grevler, boykotlar örgütüyordu. Mahir Çayan'ın deyişiyle 12 Mart sonrası "değişen sınıflar ilişkisi" içinde, "*küçük-burjuva devrimci geleneği artık son bulan, doğrudan emperyalizmin ve oligarşinin sömürgeci politikasının aleti olan ordu*", emperyalizm ve oligarşi adına, işte bu devrimci gelişmeyi engellemek için sancak çıkarmıştı Taksim'e. 1996'da 1 Mayıs günü, üç devrimci katledildiğinde neden yine aynıydı.

Türkiye'nin devrimcileri, vatanseverleri, hiç bir zaman kolay zaferler, kolay başarılar beklen-tisi içinde olamazlar. Yalnızca 1 Mayıs için nice bedeller ödediğimizin hatırlanması yeter. Mevcut düzen içinde kazanımlarımız da “mutlak” değildir. Her kazanım üzerinde sa-vaş sürmekte, oligarşi onları geri almak için fırsat kollamaktadır. Oligarşi, bu savaşı ne hukuk, ne yasa düzeyinde yürütmüyor, oli-garşi halka karşı terör ve demagojiyle, pro-vokasyonlarla, kontrgerilla yöntemleriyle sa-vaşıyor. Bunu hiç kimsenin aklından çıkar-maması gerekir. Faşizmin olduğu bir ülkede yaşadığımızı, faşizmin olduğu bir ülkede 1 Mayısları kutladığımızı unutup, kendilerini “demokratik” bir ülkede sanıp, pervasızca, sorumsuzca, saldırılara davetiye çıkaranlar, 1 Mayıs alanlarının nasıl kazanıldığını herke-sin unuttuğunu sanıp evsahipliğine soyunan-lar, bunları unutmamak zorunda.

1 Mayısları kazanma ve büyütme mücadelesi, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücade-lesini geliştirmekten başka bir şey değildir. Halkımızın ve dünya halklarının “birliği, da-yanışması, mücadelesi”, kendi iktidarı içindir. Bunun dışındaki bir muhteva, 1 Mayıs'ın gerçek muhtevası değildir. 1 Mayıs'ın yüz kü-sur yıllık tarihi vardır. Yüz küsur yıllık bir mü-cadele geleneğini, kimse 15-20 yıllık burjuva damgalı sivil toplumsuluğun günü haline dö-nüştüremez. Reformizm bunu çok istese de, emperyalizm ve faşizm varoldukça bu müm-kün olmaz. 1 Mayıs alanlarını küçük hesap-larının aracı olarak görenler, tez vazgeçmeli

Nasıl zulmün
pervasızlığı karşısında
tek başımıza
dalgalandırıyorsak
“Ya Zafer Ya Ölüm”
yürüyüşünün
bayrağını, öyle
yürüyeceğiz
önümüzdeki yolu da.
Ülkesi emperyalizm
tarafından işgal
edilen, faşizmin zulmü
altında yaşayanların
başka bir şansı,
başka bir kurtuluş
yolu yoktur.

bu hesaplarından; çün-kü o alanlar büyük bir kavganın, dünya ça-pında, ülke çapında, emperyalizm ve oligar-şilerle halklar arasında-ki tarihsel kavganın alanlarıdır ve dönemsel koşullara göre nasıl bi-çimlenirse biçimlensin, böyle kalacaklardır. Küçük hesapların sa-hiplerine, halkın iktida-rının peşinde değil, dü-zen içinde demokrasi kırıntılarının, AB'nin ekonomik-siyasi sada-kalarının beklentisi içinde olanlara, aynı hesapları yaptıkları 1999 1 Mayıs'ında söy-

lediğimiz bir sözü hatırlatalım: **“Alanlar on-lara da size de kalmaz. Bilin ki alanlar ya hiç olmaz, ya da devrimcilerle birlikte olur. ..”**

Son bir aydır, 30 Mart'ın yıldönümü vesilesiyle, 33 yıllık tarihimizi anlattık. Bu tarih, herkesin göreceği gibi, hayatın her alanında, dışı dış bir kavga tarihidir. 1 Mayıs'ı kazanma, 1 Ma-yıs'ı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yo-lunda büyütme mücadelesi de bu kavganın bir parçasıdır. Hayatın diğer alanlarında bas-kı, yasak ve zulüm karşısında direnmeyenler, elbette 1 Mayıs hakkı için de direnemezler. Nitekim öyle olmuştur. Devrimciler, 1 Mayıs alanlarını kazanma kavgası verirken, bu kav-gada şehitler, tutsaklar verirken, onlar ya se-yircidirler, ya da salonlarda.

Yüzlerce direnişin birleşip isyan ateşine dönüş-mesidir devrim yürüyüşü. Bağımsızlık bayra-ğını, devrim ve sosyalizm bayrağını hayatın her alanında dalgalandırıyoruz; 1 Mayıs alan-larında da, gecekondu semtlerinde de, F tipi hapishanelerde de, üniversitelerde de... Nasıl 1977 1 Mayıs'ında, kontrgerilla saldırısı kar-şısında, dağılmayan, karşılık veren biz idiy-sek, nasıl '89'da beşbin Mehmet'in elindeki taşlarla alanları kazanmak için döğüşenler biz idiysek, nasıl F tiplerinde zulmün pervasızlığı karşısında tek başımıza dalgalandırıyorsak “Ya Zafer Ya Ölüm” yürüyüşünün bayrağını, öyle yürüyeceğiz önümüzdeki yolu da. Ülke-si emperyalizm tarafından işgal edilen, faşiz-min zulmü altında yaşayanların başka bir şansı, başka bir kurtuluş yolu yoktur.

Yazımızın başında yaptığımız benzetme, sadece biçimsel bir benzetme değildir. Ülkemizdeki ordu, milli niteliğini kaybetmiş, emperyaliz-min gizli işgalinin ordusu haline gelmiş bir or-dudur. Ülkemizdeki iktidarlar, milli olmayan, işbirlikçi, mandacı iktidarlardır. Böyle olduğu içindir ki, 1 Mayıs “önlemleri” bir işgalcininki gibidir, böyle olduğu içindir ki, bir hapisane operasyonu “düşman topraklarını girer” gibi-dir. Böyle olduğu içindir ki, ordusu, polisi, yargısıyla düzenin kurumları, kendi halkına karşı tam bir zulüm mekanizması gibi çalış-maktadır. Kendi meydanlarımızı, kendi top-raklarımızı, artık “bizim” olmayan işbirlikçile-rin ve emperyalizmin işgalinden kurtarma mücadelesidir bu mücadele. 1 Mayıs alan-larına bu mücadeleyi büyütme için çıkacağız. Dünya halklarının tarihine, 2003 1 Mayıs'ını, emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı öfke-nin şaha kalktığı, halkların birleştiği gün ola-rak yazacağız.

İŞÇİLER, MEMURLAR, KÖYLÜLER, ÖĞRENCİLER, İŞSİZLER, ESNAFLAR, EV KADINLARI, AYDINLAR... **Mücadele Ediyorsanız, Varsınız!**

İşgal ve katliam var sınırlarımızın **yanıbaşın-da**. Tecrit ve zulüm var, **ülkemizin her yerinde**. Açlık, yoksulluk var **evlerimizin içinde**.

Mücadele etmeyen bir halk, ne zulümden, ne açlıktan kurtulamaz. Emperyalizme, işbirlikçilere, faşizmin terörüne göğüs geremeyen bir halk, sömürülmekten, ezilmekten kurtulamaz. Hem tarihi tecrübe, hem halen yaşamakta olduğumuz zaman, bunun kanıtı değil mi?

Durum buyken; bağımsızlık için, demokrasi için, ekmek ve adalet için, örgütlenmekten ve mücadele etmekten, halkın birleşmesinden başka yol yok. 1 Mayıs'ta, birleşen ezilenlerin gücünü göstermek bu açıdan önemli ve gerekli.

1 Mayıs'ta alanlara çıkmak, herşey demek değildir elbette; herşey çözülecek değildir; ama bir adımdır, bir mevziyi sağlamlaştırmaktır. On yıllardır kurtuluş için zorlukları aşı aşı yürüyüşünü sürdüren mücadele kervanına katılmaktır.

Sömürgeleştiren, katleden, ekmeğimizi gasbeden, Amerika'dır! Ve elbette, Amerika, -şim-

dilik- doğrudan yapmıyor bu işi; bu işi, onların yerine işbirlikçi, Amerikancı iktidarlar yapıyor.

İşte bu durum, kimi hedef alacağımızı da gösteriyor: **Amerika ve işbirlikçi iktidarlar!**

Dünya halkları 1 Mayıs'ta Amerikan imparatorluğuna karşı güçlerini birleştirecek. Halklar Cephesi'nin Türkiye kısmını güçsüz bırakmayalım. Kurtuluş savaşı vermiş bir halk olduğumuzu gösterelim.

Bağımsızlık bayrağını dalgalandırmak için, işgale son, açlığa dur demek için, onbinler, yüzbinler sel olup 1 Mayıs Alanlarına akalım.

Mücadele etmenin gereğini görmemek için kör olmak lazım. Büyük çoğunluk görüyor, ama korkuları, kaygıları ağır basıyor. 1 Mayıs, korkuların, kaygıların aşıldığı bir eşik olsun. Emperyalizme, faşizme boyun eğen bir halk, "yok" demektir. Örgütsüz, hakkını, özgürlüğünü istemeyen halk kesimleri "yok" sayılır. 1 Mayıs'ta alanlara çıkıp çıkmamaya karar verirken, kimse bunu unutmasın.

Sayı 57

5

20 Nisan 2003

Devrimciler, Demokratlar, Sendikalı Emekçiler, Kitle Örgütü Yöneticileri **SADECE KENDİMİZİ DEĞİL KİTLELERİ ALANLARA TAŞIYALIM!**

Tüm dünyanın emperyalizmin propaganda bombardımanı altında olduğu, oligarşinin gazete ve TV'lerinin hergün zehirler kustuğu, cop, işkence, F tipleri tehditlerinin kitlelerin üzerinde kılıç gibi sallandırıldığı koşullarda, sadece "çağır"larla kitlelerin mücadeleye katılmasının beklenemeyeceğini herkes görmek durumundadır.

Mücadele, örgütlenme, kiteselleşme, EMEK gerektirir. 1 Mayıs alanına sadece kendisini götüren bir devrimci, sendikacı, demokrat, görevini yapmamış demektir.

Fabrikamızda, mahallemizde, okulumuzda, bildiriler dağıtmak, pankartlar asmak yetmez.

Her devrimci, demokrat, oda, dernek, sendika üyesi, 1 Mayıs'a kadar en az 30-40-50 kişiye evinde, işyerinde tek tek 1 Mayıs **daveti** yapmış olmalı; dünya ve ülke koşullarını, katılmanın ne kadar gerekli olduğunu anlatmalı.

Davetle de yetinmemeli, alana gidişini **organize** etmeliyiz. Nerede toplanacak, hangi araçla gidecek, bunların organize edilmesi şarttır.

Basit, sıradan görünen bu işlerin, gerek ekonomik, gerekse de sosyal alışkanlıklar nedeniyle herkes için o kadar basit olmadığını unutmalıyım. Alanları, 1 Mayıs günü değil, o günden önce yürüteceğimiz çalışmayla kazanabiliriz.

“Özgür Irak”ın Özeti: İşgal, Katliam, Aşağılama...

Yağma görüntüleri ile, sansasyonel haberlerle, “Saddam nerede” tartışmaları ile, Amerikan askerlerinin şovları ile halen dizginsizce süren katliam ve işgalcinin zulmü gizlenmek isteniyor.

Katledilen binlerce Iraklı’nın sözü bile edilmiyor; Irak Ulusal Müzesi’nin yağmalanması kadar haber olmadı katledilenler. Binler mi, onbinler mi, o bile belli değil. Nasıl ki, ülkenin kimi yerlerinde süren direnişler ancak ABD’nin “şu bölgede şu kadar Iraklı’yı öldürdük” açıklaması yapmadan haber olmuyorsa, “rejim devrildi, sadece gönüllü milislerin direnişleri yer yer sürüyor” denilen yerde havadan yapılan ağır bombardımanların kimleri, nasıl katlettiği yoğun dezenformasyon altında bırakılmak isteniyor.

Asıl önemlisi işgalin kendisi neredeyse unutturulmak isteniyor. Hayır unutturamazlar çünkü, bütün işgalciler gibi Amerika da katliamlarını ve zulmünü sürdürüyor. Örneğin, Amerika’nın “halkla ilişkiler subayı” Amerikancı medyada “Saddam döneminde gösteri yapamıyorlardı, bantşçı gösterilerle düşüncelerini dile getirmeleri güzel” diye işgali allayıp pullarken, Musul’da gösteri yapan halkın üzerine Yankee’ler kurşun yağdırıyordu.

Musul’da Katliam

Musul’da “ABD ile işbirliği yapın” çağrısı yapan ABD’nin atadığı işbirlikçi valinin konuşmasını protesto eden halkı Amerikan askerleri katliamla susturdu. Amerika’nın Musul’a atadığı valiyi kabul etmeyeceklerini söyleyen ve sokaklara dökülerek pankartlarla, sloganlarla protestolarını

dile getiren çoğunluğu Şii halk 15 Nisan’da “tek demokrasi ABD’yi buradan atmaktır” sloganlarıyla gösteri yaparken, halkın üzerine ateş açan yankiler 10 Iraklı’yı katletti, 100’e yakını yaraladı.

“Amerikan demokrasisi” ertesi günü de Musul’da kan dökmeye devam etti. Karakol

önünde toplanan halka karakoldan ve Amerikan askerlerinin denetimindeki hükümet binalarının üzerinden ateş açıldı. Amerikan askerlerinin bu katliamında da 7 Iraklı öldü.

Paramparça Cesetler...

Dura bölgesindeki katliamda ölenlerin sayısı ABD tarafından 21 olarak açıklanmıştı, 21 değil 100’e yakın olduğunu söyleyen görgü tanıklarından İngiliz gazeteci Robert Fisk anlatıyor:

“Onlarca erkek, kadın ve çocuk, Amerikan tank ateşiyle paramparça edildi. Yakılmış otomobil ve otobüslerin içindeki cesetleri gördüm.”

Cumhuriyet Muhafızları’nın kurduğu bir pusuda öldürülen Amerikan askerlerinin yanısıra “sivillerin de zarar gördüğünü” belirten Fisk, şöyle devam ediyor: “Ama eğer ABD Başkanı, ordusuna bu ülkeyi işgal emri vermeseydi, bütün o siviller hayatta olacaktı.”

Yine bir başka katliamı şöyle aktarıyor Fisk:

“Amerikan deniz piyadelerinden bir keskin nişancı, bir sarayın kapısının üstüne oturmuş, dur ihbarına uymayan otomobildeki üç sivil yaraladı, biri de küçük bir kızdı. Sonra silah sesi nereden geliyor diye balkona çıkan bir adamı öldürdü. Aynı nişancı birkaç dakika sonra da bir başka otomobilin sürücüsünü öldürüp, biri genç biri kadın olan iki yolcuyu yaraladı. Dura’da önceki günkü çatışmadan geriye kalan sivil cesetler çürümeye terkedilmişti. Ve bu Bağdat’ın kuruluşunun daha ikinci günüydü.”

Bir başka görgü tanığı üç saat içinde “dur ihbarına uymayan” 5 Iraklı’nın başından vurularak katledildiğini aktarıyordu. “İntihar saldırısı” korkusu işgalciyi katliamda pervasızlaştırıyor. Bunun son örneklerinden biri de Nasiriye’deydi.

Bir kontrol noktasında Amerikan askerleri Iraklı 2 çocuğu öldürdü. Amerikan Yüzbaşı Jay Delyarosa, “dur emrine uymadı, intihar saldırısı korkusuyla ateş açıldı” açıklaması yaptı. Amerikalı’nın korkusu 2 çocuğun ölümü 9 kişinin de yaralanmasıyla bastırıldı!

Aşağılanan Halk

Kurulan kontrol noktaları Irak halkının aşağılanmasının gözler önüne serildiği yerlerin başında geliyor.

“Yüzlerce Iraklı sivil, otoyoldaki köprüde sıra-

Sayı 57

6

20 Nisan 2003

Katledenler tedavi edemez

İstanbul'da hekimlerin yaptığı eylemde taşınan pankartta yazıyordu bu söz. Irak'taki katliamin en çarpıcı görüntülerinden biri olan kolları kopmuş, bedeni yanmış 12 yaşındaki Ali İsmail Abbas'ın tedavisini yaptıracağını söyleyen İngiltere başbakanı Blair'e ve tedavi için Kuveyt'e götüren ABD'ye bir cevaptı bu.

Emperyalizm böyledir; katleder, "insancılık" oyununu da kimseye bırakmaz. Katil oldukları kadar ikiyezlüdürler, böyle böyle halkları yıllardır "demokrasi, insan hakları" diye uyutuyorlar.

ya girmişti. Sıradaki her adam intihar eylemcisi olmadığını göstermek üzere, diğer sivillerin

önünde gömleğini açıp, pantolonunu indiriyordu."

Aşağılamanın tek örneği değil elbette bu. Eserlerin hukuk, kural tanımaksızın tıpkı Afganistan'daki gibi uygulanan zulüm ve aşağılama yöntemleri TV'lerde kanıksatmak için sürekli gösteriliyor. Amerikan imparatorluğu ortaçağ işgalcilerinin, ilk sömürgecilik yıllarının işgalcileri ne yapıyorsa, "modern araçlarla" onu yapıyor.

Bağdat'ta akşamları sokağa çıkmak yasaklandı. Amerika "özgürlük" getirdi ya, yasaklama anonsuna "lütfen" kelimesini ekleyerek duyurdu halka. İşgalcinin zulmünü, Amerikan askerlerine dağıtılan ve şunları yapın, bunları yapmayın diyen "davranış kuralları" kitapçıkları da gizlemiyor. Tıpkı ülkemizde durmadan polise benzeri talimatlar, kitapçıklar dağıtıp işkencenin, infazların tüm hızıyla sürmesi gibi.

Çünkü, işgal gerçeği "ABD bayrak göstermeyin" demekle gizlenemeyecek kadar alenileşmiş, bütün özgürlük, diktatörlükten kurtarma, kitle imha silahlarını yoketme yalanları çökmüştür. Açık olan tek şey işgal, zulüm ve katliam gerçeğidir.

Yağma, ABD Yağmasıdır

Bağdat'ın bir adı da Medinetü's-salam (Barış şehri) idi bir zamanlar. Irak Mezopotamya medeniyetinin merkezi. Halkların ilk medeniyetlerini inşaa ettiği bölge. İlk yerleşik hayata burada geçildi, ilk şehir yaşamı burada kuruldu. Babililer, Asurlular, Sümerler, Akadlar, onlarca devlet, uygarlık gelip geçti bu topraklardan.

Şimdi işgal, yağma, zulüm ve talanın şehri haline getirildi. TV'lerden günlerdir yağmalama görüntüleri yayınlanıyor. Bir halkın nasıl bu hale düşebileceği üzerine "analizler" yapılıyor durmadan.

Halkın bu duruma düşmesinin cevabı, aynı zamanda neden diremediğinin de cevabıdır. Bunu da "direnişte önderlik ve halk gerçeği" yazımızda anlattığımız için burada yeniden girmiyoruz. Yağmalamaları izlerken, daha önemli bir noktayı, bu görüntülerin nasıl ve neden yaratıldığını ve kimin yarattığını görmeliyiz. Ve aslolarak da bu görüntüler arkasına gizlenmek istenen büyük yağmayı gözden kaçırmamalıyız.

Her iki anlamda da yağma, Amerika'nın yağmasıdır. Hem o görüntülerde izlediğiniz binaların, dükkanların yağmalanması, hem de bütün bir Irak'ın yeraltı, yerüstü zenginliklerinin yağmalanmasının asıl sahibi Amerika ve ortağı İngiltere'dir. Emperyalist tekeller büyük yağma için kolları sıvamış durumda. Telefon şebekesinden petrol işletmesine her alanda büyük bir yağmaya başlanıyor. Para birimi "geçici olarak" Dolar oldu Irak'ın. İşte size en büyük yağma. Amerikan askerlerinin yağmalama karşısında sadece Petrol Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı'nı korumaya alması bir şeyleri açıklamıyorsa, Amerikalıların "zaferin kazanıldığını" tarif için sadece "bütün petrol kuyularının güvenliği alınmıştır" açık-

laması yapması anlatacaktır.

Yağmalatan ABD Neyi Hedefliyor

Öncelikli belirtelim ki, her toplumda bu tür çürümüş unsurlar çıkar. Sınırlı sayıda oldukları belli olan yağmacıların 6 milyonluk Bağdat, 20 milyondan fazla Iraklı'yı nitelemediği bilinmelidir.

Devlet yapısını yokeden işgalciler, kimi uluslararası anlaşmalarla yükümlü kılınmışlardır. 1954 Lahey Sözleşmesi ve diğer uluslararası anlaşmalar "işgal edilen ülkenin tarihi ve kültürel mirasının işgal eden ülke tarafından korunması gerektiğini" yazar. Ancak, biri eski öteki yeni sömürgeci İngiltere ve Amerika bu anlaşmalara imza atmamaları baştan yağmacılıklarını tescillerken, diktatörlükle yönetiliyor dedikleri Irak tüm bu anlaşmaları imzalamıştır.

İzlediğiniz bütün yağmaları teşvik eden, önünü açan Amerika'dır. Onların tanklarının korumasında gerçekleştiğinin görüntüleri TV'lerde yayınlanıyor, Amerikan propagandisti olmayan tanıkları, gazeteciler anlatıyor. Yağmalanacak hükümet binalarının kapıları önce tanklarla kırılıyor, sonra yağma başlıyor.

Dikkat edilirse Bağdat'a girişin ilk anında bu tür yağmalar yok. Ama ABD için işin kötüsü onları alkışlarla karşılayan da yok. Hatta sokağa çıkan kimse yok. Iraklı alkışlamıyorsa, o zaman bu halkı çözmek gerekiyor. İşgalcinin yağmayla da olsa "Saddam rejimine tepki gösteren halk görüntülerine" ihtiyacı var.

Amerikan tanklarından açıkça "yağmalama yapın" anonslarının yapıldığı dünya medyasında yeraldı. Devlet yapısını yıktığın ülkenin toplum yapısını, insanlarını, dayanışmasını yıkmadan işgalcinin işi zordur. Talan, yağma ne kadar büyürse, dayanışma bağları kopar, toplumsal disiplin son bulur, güvensizlik gelişir ve bencilleşen insanları kullanmak kolaylaşır.

Yağmayı teşvik eden, sahneleyen Amerika, Irak halkını aşağılamak, "bakın ne kadar ilkel, barbar" deyip, kendi "uygarlıklarını" kanıtlamak için kullanmak istiyor. Sömürgecinin "vahşilere uygarlık götürme" oyunu yeni değildir.

Bu görüntülerde bütün Iraklılar, hatta bütün Arap ulusu aşağılanmak isteniyor. Keza 3 bin yıllık tarihin yağmalanmasının altını özellikle çizmek gerekiyor. Uygarlık tarihi olmayanlar, bir halkın uygarlık tarihini yok ederek aşağılıyor. Arapların bir tarihe ihtiyacı yok işgalciye göre, onların esasen yaşamaya da hakları yok. Tek-saslı bir petrol tekeli sahibinin "vuralım kışkırtma alalım petrolü" sözünde ifadesini bulan bu

bakış şimdi tarihi yağmalıyor.

Moğollar yüzlerce yıl önce Bağdat'ı istila ettiğinde de tarihi yoketmeye girişmişti. Dicle nehri, atılan kitapların mürekkebiyle günlerce mavi aktı, kütüphaneler, tarihi eserler yakıldı yıkıldı.

Bağdat şimdi "çağdaş Moğolların" elinde.

Moğol yağmasından kurtulabilen Asur, Med, Sümer, Pers, Yunan ve Babil dönemlerine ait tarih, Bağdat'ta tarihi belgelerin bulunduğu Milli Kütüphane, şimdiki işgalciler tarafından yağmalandı, bombalandı, yakıldı.

Kimileri "uygar Amerika ve İngiltere'nin tarihi yağmalamasını/yağmalatmasını, yakıp yıkmalarını "hayretle" izliyor. Emperyalizmi tanımayan aynı kafa, bombalamalardan önce tarihi müzelerin koordinatlarını Amerika'ya vererek "buraları bombalamayın" demiş.

Neden bu şaşkınlık, neden o koordinatların üzerine düşen bombalardan duyulan bu hayret?

Karşımızdaki yüzlerce yıllık, işgalci, katliamcı emperyalizmdir. Emperyalizm için tekellerin çıkarlarının dışında korunması gereken hiçbir değer, kültür yoktur. İnsan, tarih, kültür her şey yokedilebilir, onlar sadece halklar tekellerin çıkarlarını yoketmek için ayağa kalktıklarında "medeniyetlerini" gösterirler.

"Yağma Özgürlüktür"

Irak'a tanklarla, işgalle gelen "özgürlük" tüm heybetiyle kentlerde hüküm sürüyor.

Şu açıklamalara bakın:

"Yağma özgürlüktür. Medya Irak'a özgürlük gelmesinden çok, yağma ve şiddet olaylarını öne çıkarıyor, yaralıların görüntüsünü veriyor, bu inanılmaz." (Donald Rumsfeld)

"Bu ortam (yağmalar) Saddam Hüseyin'in diktatörlüğünden daha iyidir." (Tony Blair)

Boşverin katliamları, yağma görüntülerini özgürlüğe bakın diyen ABD Savunma Bakanı Rumsfeld, ve medeniyetin beşiği İngiltere'nin Başbakanı Blair bu sözleriyle özgürlük anlayışlarını en veciz biçimde açıklamış oluyor.

İşte "özgürlük"ün başka bir tanımı: ABD'nin Irak muhalefeti içinde yer alanlardan seçerek yetiştirdiği Irak Özgürlük Güçleri, kamyonlarla Bağdat'a taşıyor. Başkent'te Amerikan askerlerinin emrinde çalışacaklar.

"Özgürlük" ölümle, yağmayla geliyor. Bir de tekellerle; Motorola, Nokia, Ericsson, General Electric, Irak'ta pastayı paylaşmaya başladılar bile. Petrol, inşaat tekelleri sırada.

Tekeller için Irak artık "özgür bir ülke"!

İşgale Öfke Büyüyor

**İşgale Karşı Direniş Sürüyor;
Kukla Hükümet Kurma Oyunu
Protesto Ediliyor;
Iraklılar ABD Valilerini “Çiçeklerle”
Değil Öfkeyle Karşıyor**

İşgal, kent merkezlerinde büyük oranda tamamlanırken, Bağdat başta olmak üzere bir çok yerde özellikle Irak’la dayanışma amacıyla savaşımaya gelen enternasyonal milislerin direnişi sürüyor. Medya bu direnişleri sadece “şehrin bir çok yerinde silah ve çatışma sesleri geliyor” diye aralarda geçiştirirken, her gün onlarca Amerikan askerinin saldırıya uğraması ve buna karşı işgalcinin artan saldırganlığı, gizlenmek isteneni gözler önüne seriyor. Bu milislerin direnişlerini de bitirebilirler, ama yeni direnişler kaçınılmazdır. Gösterilerde atılan şu slogan bunun garantisi gibidir: **“Irak halkı ABD işgalini sindiremez!”**

Tıpkı Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi’nin 13 Nisan tarihli 297 no’lu açıklamasında belirttiği gibi, **“Ülkeler işgal edilebilir; halkların direnişi bitmez!”** Evet Cephe, işgalin ardından halkların düşmanlarına sesleniyor ve **“sevinmeyin”** diye uyarıyor, halkların dostlarına da tarihin öğrettiğini hatırlatarak **“üzülmeyin”** diyordu.

“Bekleyin, tarihin hükmü henüz verilmemiştir! Bekleyin, savaş, zaman olarak üç beş günün, mekan olarak Irak’ın ötesinde bir savaştır.

Bekleyin, imparatorlukların çöküşü, onların en güçlü göründükleri zamanlarda başlamıştır. Bekleyin, dünya görececek, tarih yazacak; Amerikan imparatorluğu, direnen, savaşan halklar karşısında dize gelecektir!

Bağdat’ın on gün mü, yüz gün mü direndiğinden, Saddam heykellerinin yıkılışından daha temel ve belirleyici olan; Irak’ın işgal edilmiş olduğudur. İşgal, Amerikan imparatorluğunun tüm dünya halklarını teslim alma planı doğrultusunda atılmış bir adımdır. Medyanın bombardımanı şimdi bu gerçeği gizlemeye çalışıyor gözlerden.

Bağdat’ın düşüşü, Umm Kasr direnişini, bedeni bombaya çevirip kendini feda edenleri, direnişte katledilen binlerce Iraklıyı, ve halen Yankilere kurşun sıkanları, halkların dünyanın dört bir yanında ABD’ye yağdırdığı laneti unutturmamalı.

Irak halkı, direniş ne kadar sürebilmiş olursa olsun, işgalcileri çiçeklerle karşılamamıştır. Gerçek budur. Binlerce vatanseverin kanı dökülmüşür işgalde. **Kan dökülen topraklarda “galipler”in**

“Irak için kanımız feda” ve “Irak halkı ABD işgalini sindiremez” sloganları atan halk, her gün sokaklarda.

zafer kazandığını hiç yazmadı tarih.

Zafer nedir, yenilgi nedir? Tarihin derinliklerinden dedir bu sorunun cevabı. Zafere ve yenilgiye, üç beş günün sonuçlarıyla bakanlar, yanırlar. Onlar günü birlik tahlillerini değiştirmek zorunda kalırlar. Çokbilmişlikten şaşkınlıklara, coşkunluklardan hayal kırıklıklarına sivrulup dururlar. Yenilgiyi kabul etmeyen halklar, defalarca katledilseler de, işgal edilseler de, yenilmiş sayılmazlar.

ABD emperyalizmi, 1991’den bu yana, “karşı konulmaz” bombalamalarla, devasa askeri gücüyle, Irak’ta, Afganistan’da, Yugoslavya’da ve yine Irak’ta gözdağı verdi dünya halklarına. Yine de karşısında direnen dünya halkları var. Gözdağına boyun eğmedi dünya halkları; tersine, Amerika hukuksuzluğun, gayri-meşruluğun gücünü öne çıkardıkça, dünya halklarının muhalefeti, direnişi, mücadelesi büyüyor. Daha da büyüyecek ve daha sonuç alıcı biçimlere bürünecektir. Bu yalnızca dileğimiz değildir; tarihsel gelişimin zorunlu seyridir.”

Böyle diyordu Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi açıklamasında. Nitekim direnişin bir boyutu milislerin direnişi iken bir başka boyutu ise her gün kitleselleşen, yaygınlaşan gösteriler.

“Halkın Temsilcilerini ABD Seçemez”

Özellikle kentlerin başına Amerika’nın atadığı valilerin göreve başlaması ve ABD denetiminde toplantılar yapılarak yeni yönetimin oluşturulması çalışmalarına başlanması gösterilerin artmasına neden oldu. Iraklıların işgalcileri çiçeklerle karşılamadıkları gibi, Baas rejiminin yıkılmasının ardından da çiçekler sunmayacağı bir kez daha ortaya çıkıyor. ABD bombalarla yıktığı rejimin

Sayı 57

9

20 Nisan 2003

yerine istediği düzeni kurmanın o kadar kolay olmayacağını daha şimdiden görüyor.

Irak halkı, yeni yönetimin ABD'nin kuklası olacağını biliyor. ABD yönetimine hayır diyor. Bu bir yanıyla işgale karşı koyuşun bir biçimine dönüşüyor gittikçe. Ve Amerikan planlarını halkın kabul etmeyeceğinin ifadesine dönüşüyor.

İşte bu gösterilerin en büyüğü Nasiriye'deki "muhalifler toplantısı" sırasında Şiiler tarafından yapıldı. Toplantıya katılmayan Şiiler, sokaklara döküldü. 20 bin kişi ABD'yi protesto etti. Yapılan konuşmalarda, taşınan pankartlarda halkın temsilcilerini seçmek ABD'ye değil, Havza'ya düşer denildi. (Havza, Necef'teki Şii dini okulunun adı.) Yine, Necef'te Kerbela'da İmam Hüseyin'i anma törenleriyle işgalciyi protesto birarada yapıldı.

Basra'daki gösterilerde ise protestonun hedefi İngilizlerdi. 11 Nisan'da, ülkelerine yağma, yıkım ve ölümden başka bir şey getirmeyen işgalcilerin çekip gitmesini isteyen yüzlerce kişi gösteri yaptı. Açıkla, susuzlukla günlerce ablukaya alınan Basralılar, işgalcinin dağıttığı yiyecekleri, pis suları da istemediklerini, özgürlük istediklerini haykırdılar. 16 Nisan günü ise, Amerika'nın Basra'ya atadığı vali gösterilerle karşılandı. Şii-Sunni bütün Iraklılar Amerika'nın belirlediği yönetimi kabul etmeyeceğini "temsilcilerimizi biz seçmek istiyoruz" pankartlarıyla dile getirdi.

"Yaşasın Irak" Sloganına ABD Kurşunu

Amerikancı medya, özellikle Kerkük'te ABD askerlerinin "yaşasın Amerika" sloganlarıyla karşılandığını duyuruyordu. Bir avuç işbirlikçinin yardakçılığını öne çıkaran basın, Musul'da 12 Nisan'da ABD askerlerini "yaşasın Irak" sloganlarıyla karşılayanları geçiştirdi.

Geçtiirdiği bir başka şey de, o gösteride "yaşasın Irak" sloganı atan Irak halkının üzerine Amerikan askerlerince kurşunlar yağdırılmasıydı. Amerika'nın getirdiği kurşunlama "özgürlüğü"!

"Kanlı Kurtuluş Filmi Başladı"

Bir başka gösteri merkezi de, Amerika'nın heykel yıkma şovu yaptığı, yabancı gazetecilerin kaldığı Filistin Oteli önüydü. Otel önünde üst üste yapılan gösterilerde, "Bağımsız devlet istiyoruz", "Halka kulak veren devlet istiyoruz", "ABD'nin kuracağı devleti istemiyoruz", "ABD, Irak'tan çekil git...", "Irak halkı ABD işgalini sindiremez" sloganları atıldı.

Filistin Oteli'nin basılarak gazetecilerin yerlere yatırılıp arandığı 15 Nisan günü gösterinin basın tarafından izlenmesine ise ABD askerleri tarafından izin verilmedi. Tel örgüler arkasında toplanan halk, "Kanlı kurtuluş filmi başladı. Kötü yönetmen" yazılı pankart açtı ve "ABD'ye hayır" sloganları attı.

Sayı 57

10

20 Nisan 2003

ABD ve Adalet Bakanlığı'na Ait Kurumlar Bombalandı

15 Nisan günü İstanbul HAKİMLEREVİ DİNLENME TESİSLERİ ile PENDİK VE SİRKECİ MC. DONALDS binalarında aynı saatlerde bombalar patladı. Her üç binada da büyük hasar meydana gelirken, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi yaptığı açıklama ile eylemleri üstlendi ve "Amerika'nın Irak işgaline, işgalin suç ortaklığına ve F Tiplerindeki katliama karşı Amerikan kurumlarını ve Adalet Bakanlığı'na ait bir kurumu bombalayıp tahrip ederek iktidara uyarı yapılmıştır!" dedi.

AKP'nin Irak'taki işgalin suç ortağı ve F tiplerindeki katliamın sorumlusu olduğu belirtilen açıklamada, eylemlerde binaların içindeki insanların dışarı çıkartılması sağlandıktan sonra bombaların patlatıldığının altı

çizildi. Açıklama şu sözlerle devam etti:

"Ülkemiz, Amerika'nın yeni sömürgesidir. Böyle olduğu için de, ülkemizdeki iktidarlar, Amerikan işbirlikçisidir... AKP iktidarı da, Irak'ta katliam ve işgalin suç ortağı olmuştur.

Irak'ta katliamın suç ortağı olan AKP; aylardır F Tipi hapishanelerde sürdürülen katliamın ise doğrudan sorumlusudur.

F tipleri emperyalizmle işbirliğinin sonucudur. Emperyalizmin sömürsüne, talanına, yağmasına kimse karşı duramasın diye, ülkemizin vatanseverleri, devrimcileri F tipi hapishanelerde katledilmektedir.

Zulmün hesabının sorulmadığı görülmemiştir tarihte.

Irak'ı işgal edenler, işgale

suç ortaklığı yapanlar, 106 insanımızı F tiplerinde, Armutlu gecekondualarında katledenler, elbet bunun hesabını vereceklerdir. Bu eylemlerimiz, henüz bu hesabın kendisi değildir; "uyarı" olarak kabul edilmelidir."

Açıklamanın sonunda ise Amerikalıların ülkemizi terk etmesi, AKP'nin tecriti kaldırması dile getirildi ve halka da ABD restoranlarına gitmeyin uyarısı yapıldı.

Direnişte Halk ve Önderlik Gerçeği

-“Irak Neden Direnmedi?”-

Irak halkı yenilmiş midir? Hayır! Direniş çok çeşitli biçimlerde sürecektir. Ancak direnişin beklendiği, olması gerektiği gibi gerçekleşmediği de somut bir olgu durumundadır. Bu nedenle “Irak neden direnmedi” sorusu, en sık tartışılan noktalardan birini oluşturuyor. Hemen belirtelim ki, bunu söylemek, yaşanan direnişleri, özgürlük için dökülen kanları unutturmamalı.

Üç nokta üzerinden cevaplanabilir bu soru. Halk ve önderlik gerçeği ile on yıldan fazla zamandır süren ambargo, bombalama gerçeği.

Irak’ın neden direnmediği sorusu sorulurken, yıllardır süren bombalamalar, ambargonun yarattığı açlık, katledilen, evlerinden işlerinden olan bir halktan sözedildiği unutulmamalıdır. Eğer bugün Irak halkı aciz bir görüntü sergiliyorsa, bunun sorumlusu da emperyalizmden başkası değildir. Aksi düşünce, halkların işgali kabullenmesi sonucuna varır ki, bu eşyanın tabiatına da, halkların tarihine de aykırıdır.

Küçük-burjuva Diktatörlükler Vatanseverliği Geleştirir. Farklı etkenlerin biraraya gelmesi ile birlikte küçük-burjuva diktatörlüklerin de direnebileceğini geçen haftaki sayımızda anlatmıştık. Ancak bu direniş istikrarlılaşmaz, tutarlı bir hatta gelişemez. Bir gün direnirken, ertesi günü direndiği gücün kucağına da yerleşebilir. Bu, onun sınıfsal karakterinden kaynaklıdır. Bu nedenle direnişi örgütlenme dinamikleri de özünde zayıftır. Bu zayıflık halkla olan baskı temelindeki ilişkileriyle birlikte katmerli hale gelir ve halkı örgütlü direnişe sevk etmeleri zorlaşır.

Irak’a bakalım. Öncelikli olarak Saddam’ın belli bir dönem emperyalizmle iyi ilişkiler içinde bulunması en azından bu dönemde kendi halkının çıkarlarının karşısında yer alması demektir. Keza, bu ilişkilerin bozulduğu süreçte de, kendi halkına karşı baskı ve zulüm uygulamaktan, halkın iradesini, söz ve karar hakkını ayaklar altına almaktan başka bir şey vermemiştir. Böyle bir önderliğin halkta vatanseverlik duyguları geliştirebilmesi mümkün değildir.

Bağımsız ve emperyalizmin karşısında, halktan yana bir ideolojiye sahip olmayan, halkla bütünleşmeyen bütün yönetimler her türlü ihanetin, düşmana karşı direnişte her türlü zaafın kaynağını taşırlar. **Bağımsız ve halktan yana tek ideoloji sosyalizmdir.**

İşgalin, işte böyle bir yönetimde yaşanması, bundan sonrası için de dezavantajlar getirebilecek, belki başka ihanetlere de tanık olacağız. Ama Irak halkı bir-

liğini sağlayarak bu süreçten onylar da sürse bağımsızlığı-

nı kazanarak çıkmasını bilecektir. Ceza yir işgalinin 132 yıllık uzun bir direnişle kalktığı unutulmamalı.

Iraklıları Aşağılayanlar Dönüp Ülkemize Bakmalı. Direnişin zayıflığı ve özellikle yağmalamaların ardından Irak halk-

kının bencilliği, çürüme tartışılır oldu. Kimileri, “Iraklılar nasıl da direnemedi...” deyip “Saddam bitirmiş onları” sonuçları çıkardı.

Peki ülkemiz gerçeğine, bizim halk gerçeğimize dönüp bakalım.

Halkımızı aç, işsiz bırakan IMF programları nasıl bu kadar tepkisiz uygulanabildi dersiniz? Ya da AKP ve önceki iktidarlar emperyalistlerle bu kadar pervasız nasıl işbirliğine girebildiler?

Irak’ın neden direnmediği üzerine nutuk atanlar, halkın sindirilmesini, örgütsüzleştirilmesini, katliamlara sessiz kalmasını, bencilleşmesini, “hiç bir şey uğrunda ölecek kadar değerli değildir, yaşam kutsaldır” diyerek yarattığımız kültürü düşünün. Bu kültürü savununlar, direnebilir mi?

Örgütsüz bırakılan, baskı altında tutulan halk gerçeği Irak’ta ya da Türkiye’de değişmiyor. Bütün egemen sınıflar halkı bu duruma düşürmek için her türlü baskıyı, sindirme araçlarını, terör yöntemlerini kullanırlar. Açlığa, yoksulluğa, işgale karşı direnmesinin diye halkın bütün dinamikleri böyle köreltilmek istenir.

İşte bu tabloyu yaşamlarını ortaya koyarak değiştirmeye çalışan, büyük bir vatanseverliği her koşulda temsil edenler **sadece devrimcilerdir.** Ve bugün Irak halkının neden direnmediğini soran, direnmemesinden “üzüntü duyduklarını” dile getirenlerin bir çoğu, ülkemizde emperyalizme, işbirlikçi faşist düzene karşı örgütlenmeye çalışan, mücadele eden devrimcileri, emperyalistlerle aynı dille “**terörist**” diye nitelemektedir. Bu açıklanmaya muhtaç bir çelişkidir.

Saddam’ın ilk işlerinden biri komünistleri, devrimcileri sindirmek, katletmek olmuştu. Oligarşi de onylardır bunu yapıyor.

Şu gerçek **unutulmamalıdır:** “Devrimcileri sindirilmiş, yok edilmiş, katledilmiş bir halk, emperyalizm, faşizm karşısında silahsızlandırılmış, pusulasından yoksun bırakılmış bir halktır.” Kimse böyle bir halkın bugünün dünyasında direnmesini beklemesin. Irak halkının mücadelesi de, vatanseverlerin, devrimcilerin önderliğinde gelişecektir.

Sayı 57

11

20 Nisan 2003

Irak’a “Demokrasi Götürme” Oyununun Perdesi Açıldı İşgalciye El Uzatanlar Irak’ı Yönetemez

Amerika, Irak’ı “yönetecekleri” belirlemeye çalışıyor. Daha ilk toplantı, bunun öyle kolay olmayacağını gösterdi. Zira, halk Amerikan kuklası yönetim istemiyor. Bunu sokaklara dökülerek, sözde muhalifler toplantısına katılmayarak dile getiriyor. Halkın yüzde 60’ını oluşturan Şiilerin tavrı buna örnektir. Bütün yeni sömürgelerdeki gibi halksız demokrasi kurmalarında elbette sakınca yoktur, yeter ki, sömürgecilik kurumlaşsın! Yüzyıllardır değişmeyen sömürgecilik kuralları Irak’ta işliyor. Bir farkla ki, eskiden adıyla sanıyla **sömürge valisi** atarlardı, şimdi, vitrinlerde “yerli”ler olabiliyor.

“Irak’ı kim yönetecek” sorusu hatırlanacağı gibi daha işgalden haftalar önce tartışılıyordu. Iraklılar kendi kendini yönetemeyeceğine göre, onlara bir yönetici takımı kurmak gerekiyordu! Hangi alternatifler sayılmadı ki; Ahmed Çelebi’den, monarşi yanlılarına, askeri yönetimden Amerikan bürokratlarına kadar.

Şimdi oyun sahnede. Oyunun adı; Irak’ta demokrasiyi inşaa etmek. Peki nasıl? Afganistan’daki gibi! Muhalifleri topla, işbirlikçileri ve Amerika’nın çıkarlarını korumaya söz verenleri başa getir, olsun sana demokrasi.

Oyunun ilk perdesi Nasiriye’de açıldı. 15 Nisan günü çadırdaki yapılan “muhalifler” toplantısına bakarak, Irak’ı esasen kimin yöneteceğini anlayabilirsiniz. Sözkonusu toplantı, emekli **Amerikalı Ge-**

nerali Garner başkanlığında toplandı. Irak’ın sömürge valisi, açıklamaya göre, “geçiş sürecinde” ülkeyi yönetecekmiş!...

Amerika toplantıdan, özellikle halkın yüzde 60’ını oluşturan Şiilerin direnişi nedeniyle istediği sonucu alamazken, 10 gün sonra yeni bir toplantının Bağdat’ta yapılması kararlaştırıldı. Toplantının sonuç bildirgesindeki şu ifade bu toplantının örgütlenme amacını da gayet düz bir şekilde ifade ediyordu:

“Yeni yönetim Amerika ile işbirliği yapacak!”

ABD’nin hesabı, Irak’ın gerçeği

Ancak işlerin bu kadar kolay olmayacağı bugünden belli. Irak kentlerini günlerce bombalamaya teknolojisi izin veriyordu, ama işgali kurumsallaştıracak sömürge yönetimine Irak halkı izin verecek mi, kukla iktidarı kabul edecek mi, bunu göreceğiz. Aşiretler, Arap, Kürt milliyetleri, Sunni Şii mezhepleri onlarca çelişki sözkonusu. Şiilerin en azından belli bir kısmının İran’ın yönlendirmesine açık oluşu da Amerika açısından ayrı bir açmaz.

Kaldı ki, emperyalizm halklar arasında kardeşliği değil ancak düşmanlığı geliştirir ve böylece yönetebilir. Nitekim bugün Irak’ta bunun güçlü bir zemini mevcut. Ülkenin kuzeyinde Arap aşiretler ile ABD işbirlikçisi Kürt güçler arasında daha şimdiden çatışmalar yaşanıyor.

Afganistan’ın başına getirilen Karzai’yi hatırlayın. Aleni Amerika’nın adamı, ama başkent dışında hiçbir yerde kontrolü, gücü yok. ABD, Irak için de aynı senaryoyu şu ya da bu isimle uygulamaya çalışacaktır. Yeter ki petrol alanları denetimlerinde olsun. Emperyalist ülkelerde yaşayan eski işbirlikçiler, egemen sınıf temsilcileri bunun için Irak şimdiden dolduruluyor.

Birkaç bin kişilik silahlı güç ile son günlere doğru Ahmed Çelebi’nin Irak’a sokulması bir örnek. Peki kim Çelebi? ABD’nin has adamı bir uşak. Bağdat’a en son 45 yıl önce ayak basmış ve Irak’ın eski egemen sınıflarının temsilcilerinden. Dolandırıcılık ve zimmetçilikten mahkûm oldu. Çelişkiler, başbakanlığa getirilmesine engel olabilir, ama inşaa edilecek kapitalist sistemin mesela maliye bakanlığına layık! Kapitalizm hırsızlık olduğuna göre, maliye bakanlığına da en büyük hırsız yakışır.

“Boş yere işgal etmedik!”

Görünürde yöneten kim olursa olsun, esas yö-

Sayı 57

12

20 Nisan 2003

Halkların iradeleri işgalle, zulümle yokedilemez. Irak’ı işgal edenler Irak halklarının bu hakkını yoketmektedir. Amerika’nın şovlarına alet olanlar bu suçun ortağıdır.

netenin Amerika olacağı açık. Katliam, işgal bunun için yapıldı. Bu noktada öteki emperyalistlerin, BM'nin ve Arap ülkelerinin açıklamalarının hiçbir anlamı yoktur.

Nitekim, ABD Dışişleri Bakanı Powell, Almanya, Fransa ve Rusya'nın bu yöndeki açıklamalarına şöyle cevap veriyordu: **"Bu kadar yolu Irak'ı bir başka otoriteye teslim etmek için gelmedik."**

Başka söze gerek var mı; ABD demokrasisi konuşuyor! Hem de "güvercin" donunda! "Şahin" donlu olarak takdim edilen Rumsfeld'in, Cheney'nin, Wolfowitz'in açıklamaları da farklı değil. "BM denetiminde olsun" diyenlere cevap da yine Amerika'dan geliyor; BM insani yardımla ilgilenmeli.

Bu noktada İran'ın sözde Amerika'ya karşı çıkışının, *"BM gözetiminde hükümet oluşturulsun"* demesinin, Baas rejiminin yıkılışını onaylamasının neye hizmet ettiğini düşünün. Saddam gitsin, ama Irak'ı Iraklılar yönetsin; sanki emperyalistler hayır kurumu! Diyelim ki, ABD ordusu değil de Irak'ta BM Barış Gücü oldu; değişen ne olacak? Ha ABD üniforması ha BM üniforması giymiş yanki.

Yine Kürt milliyetçisi Barzani'nin, *"Amerika yönetimi Irak'a bırakmalı, uzun süre kalırsa işgalci görünümü verir"* demesi de sadece komiktir. İşgale yardım et, bir ülkenin harabeye döndürülmesinin baş işbirlikçilerinden ol, sonra da Amerika sana federasyon hediye etsin; yüzlerce yıllık emperyalist tarih bu komedilere gereken cevabı veriyor.

Powell'in, ABD'nin Irak'ta **"kontrol egemenliği"** olacağını söylemesi tüm toplantılara, oluşacak yönetime açıklık getiriyor.

"Tek demokrasi ABD'yi buradan atmaktır"

İşgalci hiçbir gücün hükümeti, kuklaları Bağdat'ta yaşayamaz. İşbirlikçiler bulabilirsiniz, umutsuzluğun, askeri yenilginin yarattığı ortamın üzerinden ihanetleri geliştirebilirsiniz, ama o tapraklarda işgale "demokrasi" kılıfı geçiremezsiniz. Demokrasinin ne olduğunu 15 Nisan günü Musul'da yapılan ve Amerikan askerlerinin 10'dan fazla Iraklı'yı yaylım ateşiyle katlettiği gösteride atılan slogan anlatıyor: **"Tek demokrasi ABD'yi buradan atmaktır"**

Bağımsızlık olmadan demokrasi olmaz. Emperyalizmin askeri, siyasi gücüyle demokrasi, özgürlük, kurtuluş geleceğini savunanlar, Iraklıların kurşun yağmuru altında attığı slogana kulak verinler. Halklar binlerce yıllık deneyleriyle ucube teorilere cevap verir gibi haykırıyor.

Amerikan Ahlakı

Irak topraklarına çöreklenen zehirli yılan sadece ölüm, vahşet, kan, gözyaşı, zulüm taşımıyor Ortadoğu'ya. Ahlakını da ilk günden itibaren taşıyor.

Yarım saat önce tepesine bomba yağdırdığı Iraklı çocuklara poposunu oynatarak şakkabanlık yapan Yanki'den sözlemeyeceğiz, belki o bir tek Amerikalının ahlakını sergiliyordu. Amerikan karargahından resmi olarak yapılan açıklamayla sergilenen bir ahlaksızdan söz edeceğiz.

Birkaç gün öncesine kadar cepheden çatışma haberleri veren Katar'daki ABD üssünde basın toplantısı yapılıyor. Generalin elinde bir deste iskambil kağıdı. Baas rejiminin ileri gelenlerinin resimlerinin yer aldığı iskambil kağıtları Amerikan askerlerine dağıtılacakmış, askerler hem eğlenip hem de bu kişilerin yüzlerini hafızalarına kazıyacakmış...

Bu ahlakı biz Afganistan köylerini bombalarken kendini futbol maçında gibi düşünen pilottan biliyoruz. Dünya üzerinde Amerikalı'dan başka tüm halkları aşağılamayı, ezmeyi, horlamayı, kültürü ve değerleriyle alay etmeyi kendine hak sayan Amerikan kültüründen biliyoruz.

İşgalcinin halkı aşağılama yöntemleri Amerikan kültürü ile birleşerek böyle zenginlik kazanıyor. Bir ülkenin resmi yöneticileri idi o kağıtların üzerine yapıştırılan. İster diktatör deyin, isterse başka şey. Savaşın yüzyıllara dayanan hukukunun, ahlakının zerresinin görünmediği işgal hareketinde Amerikan ahlakını en çarpıcı gösteren sahnelerden sadece birisiydi bu. Aşağılamanın, tüm Arap halkları horlamanın sadece Baas yöneticileri ile sınırlı olduğunu düşünenler, yağmalanan tarihle ne yapılmaya çalışıldığını da düşünmelidir.

Amerikancı basın iskambil kağıtlı ahlakı çok sevmiş, onlar da Amerika saflarından aşağılamaya katıldılar.

Örneğin, biri **"SADDAM 'PİŞTİ'!"** manşeti atmış utanmadan. Amerika askeri zafer kazanmış, Sabah gazetesi keyfini çıkarıyor!

Sayı 57

13

20 Nisan 2003

Bağımlı ülkenin dış politikası olmaz!

ABD Emretti, AKP Suriye Gezisini İptal Etti, İsrail İle Görüştü

ABD, Irak'ta işgalci yüzünün netleşmesi ve halkın tepkisiyle karşılaşmaya başlayınca şimdi işgali gizlemenin, tepkiyi azaltmanın yöntemi olarak, kimi ülkelerden "barış gücü askeri" istedi. Asker istediği ülkeler arasında elbette en sadık işbirlikçi Türkiye de var. Amerikancı basın Irak'ta bir rol alabilmenin fırsatıyla sevinçten uçuyor. "Müslüman halkın tepkisini azaltmak, asayişini sağlamak için" özellikle istenmiş Türkiye'den. Türkiye asker gönderirse, -ki bundan emin olabilirsiniz- işgalcinin zulmüne karşı isyanı bastırmakta Türkiye de fiilen görev almış olacak. Elbette yine "barış" adına yapılacak bu. Halkın bağımsızlık savaşının karşısına çıkmakta maharetlidir oligarşi. Ne büyük ve kutsal bir görev AKP iktidarı için!

Emperyalistlerle ezilen halklar ne zaman karşı karşıya gelse, Kore savaşından bu yana oligarşinin safı her zaman efendilerinin yanında, ezilen, işgal edilen halkların karşısında olmuştur. AKP de geleneği bozmuyor!

Eyvah "Stratejik Önem" Azalacak!

Powell yaptığı bir konuşmada "Irak ve Türkiye model ülke olacak" diyerek, Tayyip Erdoğan'ın müslüman modelliğinin "riskte" olduğunu ima etti ve "daha fazla işbirliği" mesajı verdi.

Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök ise mesajı çok daha önce almış, basında çıkan demecine göre, "ABD'nin Bulgaristan ve Romanya'yı öne çıkartmasıyla stratejik önemimiz azaltılabilir" demişti.

Demek ki, Türkiye'nin "stratejik önemi" diye onyıllardır anlattıkları o meşhur önemi belirleyen ne coğrafi konumu, ne Türkiye'nin o "büyüklüğü" ne de başka bir şey. Belirleyen Amerika. O kimi "stratejik öneme" haiz kılmak istiyorsa o oluyor. Peki ne bu "stratejik önem"? Bu önemi belirleyen çıkarlarından başka hiçbir şey. O çıkarlar ise bugün Irak'ta yaşanıyor.

Amerika karşısında ağlayan Genelkurmay, çizdiği kırmızı çizgilerin üzerinde postallar gezmesi karşısında gıkı çıkmayan Genelkurmay onyıllardır bu ülkede sadece halka, devrimcilere, zaman zaman düzen partilerine karşı efeleniyor. Amerika karşısında onursuzluk diz boyu, kendi ülkesindeyse boğazına kadar kan dolu.

Kıbrıs sorununda tam bir batağa gömüldüler. Kuzey Irak politikasındaki kırmızı çizgilerin gölgesi bile yok. İşte size bir örnek:

"Kuzey Irak Zirvesi" yapılıyor. Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'a, Genelkurmay Başkanı'na kadar devlet orada. Ve o toplantıda ABD'nin "girmeyin uyarısı" tartışılıyor. Sadece bir Dışişleri Bakanlığı bürokrati, yani bir memur, "bir saatliğine de olsa girelim, yoksa hiçbir inandırıncılığımız kalmaz" diyor. Elbette Kuzey Irak'a girmenin anlamı işgaldır, ancak anlatılan Amerika karşısında nasıl onursuzlaştıkları, nasıl süklüm püklüm olup tükürdüklerini yaladıklarıdır.

Onursuzluk, uşaklık her alanda gemi aزیya almış durumda. ABD kongresi 1 Milyar dolar hibeyi, "Kuzey Irak'a asker yerleştirilmemesi" koşuluyla bağladığını duyuruyor, bir damla onuru dahi olmayanlar, "istemiyoruz o 1 milyarı" diymiyor.

ABD'nin İzni Olmadan "Komşusuyla" Görüşemeyen Bir İktidar "Ben Bu Ülkeyi Yönetiyorum" Diyebilir Mi?

AKP iktidarının Amerika'nın izni olmadan adım dahi atmadığının her gün örnekleri yaşanıyor. Özelde dış politikada en küçük bir karar dahi alamaz durumda. Bağımlı bir ülkenin dış politikasından zaten söz edilemez. Emperyalizmin politikası neyse, o da onun peşinden sürüklenir. AKP gibi, tabanına mesaj için kimi zaman aykırı davranmaya çalışanlar da yola getirilir.

Irak işgali öncesi AKP'nin şu meşhur demagojisini hatırlayın: "komşunun evi yanarken..." diye başlayan, Irak halkının katline ortak olmayı meşrulaştırmaya çalışan demagojiyi. Duyan AKP'nin komşularına nasıl da değer verdiğini zanneder.

Iraklı "komşuların" gözünü oyduklar şimdi de tehdit altındaki Suriye ile o dillerinden düşürmedikleri "komşuluklarını" ABD'nin tehditleriyle terk etmeye hazırlanıyorlar. Böyle komşusu olan bir ülkenin düşmana hiç ihtiyacı var mı?

Bilindiği gibi, AKP iktidarı Ortadoğu'daki ge-

lişmeler üzerine Suriye ve İran ile görüşme kararını duyurdu kamuoyuna. İran Dışişleri Bakanı ile görüştü, ancak Suriye gezisi "iptal" edildi ve tüm Ortadoğu halklarının ezeli düşmanı İsrail Dışişleri Bakanı Türkiye'ye davet edildi.

Çünkü efendi Amerika'nın Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ü aramış ve "geziyi iptal etmeniz stratejik ortaklığımızın geleceği açısından daha uygun olur" demişti.

Emperyalizm karşısında verilen her taviz, yerine getirilen her talimatta olduğu gibi, AKP "kuyruğu dik tutma" numarası yapmaya, "biz çıkarlarımız ne gerektirirse onu yaparız" demeye çalıştı ama bu yalan kimseyi ikna etmezdi, etmedi. **Amerika emretti, AKP yerine getirdi, bunun ötesi yalan ve demagojidir.**

Önceden genel politikarlarda ABD belirleyici iken şimdi bütün ayrıntılar onun denetiminde. Kiminle görüşecek, kiminle görüşmeyecek, kime dost kime düşman olacak o belirleyecek. Ne de olsa "Amerika ile komşu olma"nın da bir sonucu olmalı.

Bu iptalin ertesi günü İsrail'in Dışişleri Bakanı Silvan Şalom Türkiye'deydi. Katilin elini sıktı "müslüman demokratlar"!

"Suriye'yle görüşme, İsrail ile görüş" diyen Amerika'nın sözünü dinleyen AKP, "dostumuz, komşumuz" dediği Suriye'nin bizzat Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'le birlikte yapılan basın açıklamasında İsrail tarafından tehdit edilmesine gıkını çıkaramadı. Bunun yerine İsrail'e yaltaklandı.

Abdullah Gül'e göre,

"Türkiye ve İsrail bölgedeki iki demokratik ülke" imiş...

"Demokratik" devletlere bakın; biri Filistini işgal etmiş her gün katliam düzenliyor, ötekisi Irak halkının, kendi halkının kanını döküyor. Amerikan politikası ve kültürü beyinlerine, politikalarına hakim olunca dil de onun diline dönüşüyor, zulmün adı demokrasi oluyor.

Ortadoğu Halklarına Düşmanlık Yeniden Deklere Edildi

AKP hükümeti, ABD talimatlarıyla bir kez daha tükürdüğünü yaladı.

Ama elbette tam da bu süreçte gerçekleşen ve izin verilmeyen görüşmeler, oligarşinin bütün Ortadoğu halklarına şu mesajı açık olarak vermesi anlamına da geliyor: **Ben Amerika'nın safında, sizin düşmanınızım.** Bilinen bir gerçeğin yeniden deklere edilmesidir bu elbette. Erbakan'ın imzaladığı İsrail ile stratejik ortaklık, şimdi AKP tarafından bölgenin en hassas ve akla karanın en net çizgilerle ayırt edildiği bir dönemde taçlandırılıyor.

Oligarşinin stratejik müttefiki Amerika ve İsrail'dir. Bu katliam ortaklığı on yıllardır Ortadoğu halklarını katlediyordu. En son Irak halkının katledilmesinde, Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün övünmesinde dediği gibi, işgalciye "yabana atılmayacak" desteğini esirgemedi. Hala **"bu savaşın dışında kaldık"** diyenlere Hilmi Özkök'ten aktaralım:

"Hava sahasını, limanları kullandık, istihbarat desteği verildi. Amerika'ya yardımlarımız yabana atılamaz."

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'NDE 16-17 NİSAN ANMASI

İstanbul Üniversitesi'nde İstanbul Gençlik Dernekli öğrenciler tarafından anıldı. Edebiyat fakültesinde saat:12.30 toplanan grup "YAŞASIN 16-17 NİSAN DİRENİ-

ŞİMİZ KURTULUŞA KADAR SAVAŞ" pankartı açarak alkışlar ve sloganlarla Hergele Meydanı'na yürüdü. Burada devrim şehitleri anısına saygı duruşunun ardından 16-17 Nisan direnişinin önemi anlatıldı. Okunan şiirler ve marşların ardından atılan "Yaşasın 16-17 Nisan Direnişimiz, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganlarıyla anma sona erdi.

"ÖLÜMLE TEHDİT EDİLİYORUM"

Ercan Taşdemir, İzmir İHD'de 18 Nisan günü İHD'de yaptığı basın açıklamasında üç yıldır telefonla tehdit edildiğini, keyfi olarak defalarca gözaltına alındığını anlatarak, "başına gelebilecek herhangi bir olumsuzluktan İzmir Emniyet Müdürlüğü'nü sorumlu tutacağıni belirtti.

HALKIN SESİ SÜSTÜRLÜMÜZ

17 Nisan günü saat 11.00'de İzmir Bornova Mevlana Mahallesi halkı, Ege Üniversitesi ile aralarındaki köprü'nün yıkılmasına ve geçişin yüksek duvarlarla engellenmeye çalışılmasına yönelik alkışlı protesto gösterisi yaptı. Gösteriye devrimci demokrat öğrenciler de destek verdi. Yaklaşık 200 kişi "Yol Hakkımızı İsteriz" "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları ile rektörlüğe doğru yürüdü. Gösteri yaklaşık üç saat sürdü.

İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ'NDE KEYFİ SORUŞTIRMALAR PROTESTO EDİLDİ

Ölüm orucu direnişinde şehit düşen Feride HARMAN'ın cenazesine katıldıkları gerekçesiyle Mustafa AYDEMİR ve İnan ŞANLI'ya İnönü Üniversitesi Yönetimi tarafından açılan soruşturma sonucunda bir ay uzaklaştırma cezası verildi. 18 Nisan saat 12.30'da EMEP İl Binasına yapılan açıklama ile soruşturulmaların durdurulması ve verilen cezaların geri alınması istendi. Aralarında Malatya Gençlik Derneği öğrencilerinin de bulunduğu açıklamaya yaklaşık 40 kişi katıldı.

İmparatorluk ve figüranlar aynı rolde Suriye'ye tehditler sürüyor

Tüm dünya adeta aynı "filmi" yeniden seyrediyor. Tehditler ve gerekçeler bu kez Suriye için sıralanıyor. Irak'taki "kolay zaferi" tüm Ortadoğu'ya yönelik tehdit, gözdağı aracına dönüştürmeye çalışan Amerika, hiç ara vermeden Suriye operasyonunu başlattı bile.

Afganistan işgali günlerinde Amerika'nın tehdit edeceği ülkelere "El Kaide ile ilişkisi var... El Kaide militanları var..." bahanesiyle tehditlerini, saldırılarını sürdürdüğünü söylemiştik. Şimdi buna Saddam Hüseyin'in "bulunamayan" kitle imha silahları da eklendi. (Bu arada belirtelim ki, Irak'ta "kitle imha silahı" bulmak Amerika açısından zor olmayacaktır. Sahte belge hazırlayanlar, sahte kanıtlar da üretirler. Bu nedenle "hani nerede kitle imha silahları" sorusu anlamsızdır ve yarın "işte silahlar" demesi karşısında zayıf bir duruş noktasıdır.)

Her gün bir Amerikalı yönetici açıklama yapıyor; *Irak'ın kimyasal silahları Suriye'de... Aranan Iraklılar Suriye'de... Terör örgütleri Suriye'de barındırılıyor... İsrail de öte yandan tehdit ve kışkırtmalarını ekliyor bunlara.*

Yeni hedefin Suriye olduğu konusunda herkes hemfikir. İran şimdilik "sırasını" bekleyecek. Tıpkı Irak tehdit edilir, işgal edilirken Suriye'nin sırasını beklediği gibi! Gerekçeler birbiri arkasına sıralanıyor. Yalanın en kabası, "inanırsanız" kabilinden kendine devlet diyenlerce ortaya atılıyor. Kimsenin inanması da gerekmiyor, Amerika askeri gücünü dayatarak halkların iradesini, bağımsızlıklarını yoketmeye devam ediyor.

İşte Amerika tarafından açıklanan Suriye'nin "büyük suçlarından" bazıları:

"Suriyeli gönüllülerin savaşmak üzere Irak'a gönderilmesi, ABD ve İngiliz askerlerine karşı intihar saldırıları düzenleme çağrısı yapılması, Savaş malzemelerinin Irak'a gönderilmesi, Saddam Hüseyin rejiminin adamlarına sığınma sağlanması, Bugüne kadar bulunamayan yasaklı silahların

Suriye'de depolanması, Saddam Hüseyin'in kitle imha silahlarını geliştiren Iraklı bilim adamlarına sığınma verilmesi ve bu kişilerin

Suriye'de benzer programlara katkıda bulunmuş olma olasılığı, Suriye'nin ABD'nin teröre destek veren devletler listesinde yer alması, Karadan karaya füze, biyolojik ve kimyasal silah geliştirmesi, Hamas ve İslami Cihad gibi Filistin örgütlerine ve Lübnan Hizbullah'ına destek verilmesi..."

Tüm bunlar için tıpkı Irak'ta olduğu gibi kanıt da bulunması gerekmiyor. Kaldı ki, sıralanan bütün gerekçeler, Amerikan saldırganlığı karşısında bir ülkenin en doğal haklarıdır. Amerika'nın imparatorluk işgallerine çıktığı bir dünyada, ona karşı silahlanmaktan, direnişi örgütlemekten, direnenlerin safında yer almaktan başka hiçbir yol yoktur. Tıpkı, hedef ülkelerden Kuzey Kore Dışişleri Bakanlığı tarafından ifade edildiği gibi: *"Irak savaşı, denetçiler yoluyla silahsızlanmaya izin vermenin savaşı engellemediğini, aksine tetiklediğini gösterdi. (Bu durumda) ABD'nin hazzetmediği ülkelere yönelik saldırılarını engelleyebilecek tek şey, devasa bir askeri caydırıcılık"tır.*

Senaryo ve Figüranlar

ABD'nin tehditlerine ve değişik ülkeler tarafından yapılan açıklamalara bakın, dün Irak için söylenenlerden zerre farklı olmadığını görürsünüz.

Irak'ın komşularının da askeri veya baskı yöntemleriyle "hizaya getirilmesi" için Kongre'den destek alan Bush her gün bir tehdit savururken, öteki Amerikalılar da yine "şahin-güvercin" diye takdim edilerek aynı oyunu oynuyor.

Dick Cheney, Savunma Bakan Yardımcıları Paul Wolfowitz ve Douglas Feith, Richard Perle, Colin Powell, Rice her gün sırayla konuşuyor. Mesela Perle şöyle diyor bir konuşmasında:

"Suriye'ye, İran'a, Kuzey Kore'ye ve Libya'ya mesajımız açıktır... Eğer başka alternatifimiz kalmazsa Amerikalılar'ın ve diğerlerinin çıkarlarını savunmak için gerekli olanı yapmaya hazırız."

Sonra diğer figüranlar devreye giriyor:

BM Genel Sekreteri Kofi Annan: "Suriye ile il-

gili açıklamalardan endişeliyiz” sözleriyle yine BM’nin o meşhur endişelerini sıralıyor...

Almanya, Fransa, Rusya ve Çin, yine tansiyonu yükseltmeme çağrıları yapıyor. AB adına Amerika’ya açıklamalarını "yumuşatması" çağrısında bulunulması bu riyakarlığın bir örneği.

İngiltere yine ABD’den farklı, demokrat hava verme oyunu oynuyor; “Suriye’yi korsan devlet olarak görmüyoruz” derken, arkasında ekliyor; “olmadığını kanıtlamak Suriye’nin elinde.”

Halklarının talepleri ile uzaktan yakından ilgili olmayan, hiçbir gücü bulunmayan **Arap Birliği** mırıldanıyor.

Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa’nın, “Anlaşılmaz gibi değil... Umarız, bu tür yıkıcı söylemler, başka bir Arap devletine karşı fiiliyata dökmülmez” demesinin hiçbir kıymeti olmadığını Irak’ta gördük. Onlar sadece itiraz eder, sonra işbirliği yaparlar. “Fiiliyata döküldüğünde ne yaparsın, mesela ABD’ye petrolü keser misin?” sorusuna ise cevapları yoktur.

Oligarşi de aynı rolde. Yine “savaşa karşı”, yine “barışçı”, ama barışın tek yolunun Suriye’nin teslimiyeti olduğunun mesajını da daha ilk günden vermeye başladılar.

İşte Dışişleri Bakanı Gül’den bir cümle:

“Savaş Irak’la sınırlı kalmalı. Yeni gerginlik ve çatışmalara izin vermemek gerekir. Herkes bu yönde hareket etmeli, bölgeyi rahatsız edecek gelişmelere fırsat vermemek gerekir.”

Kim, kime fırsat vermeyecek?

Suriye ve İran, Amerika’ya saldırı fırsatı vermeyecek.

Olası bir Suriye saldırısının ufukta görünmesi ile birlikte bu Amerikancılığın böyle laf arasına sıkıştırılmayacağına, daha açık olarak “elimizden geleni yaptık, artık Amerika saflarındayız” denileceğine de tanık olacağız.

Suriye’ye Petrol Ambargosu Suriye’den “Karşı Atak”

Yaptırım hemen başladı; Suriye’ye Irak’tan giden petrol vanaları, Irak petrollerinin üstüne oturan Amerika tarafından kapatıldı. Gerekçe hazır: “Irak BM’nin petrol karşılığı gıda yaptırımına aykırı olarak Suriye’ye petrol veriyordu!”

Suriye’nin cevabı ise, üyesi olduğu BM Güvenlik Konseyi’ne, “bütün Ortadoğu’daki kitle imha silahlarının BM denetiminde yokedilmesi” içeriğindeki karar tasarısı oldu. Esas olarak kitle imha silahları deposu olan İsrail’in hedef alındığı bu tasarısı konusunda BM’nin ve ABD’nin tavrının ne olacağını göreceğiz. Ancak, onyıllardır İsrail’in bü-

tün suçlarının arkasında yeralan Amerika’nın bu-
na yanaşmayacağı açıktır.

Petrol yaptırımını ilk adımdır, arkası gelecektir.

Suriye’nin “yola getirilmesi”, mutlaka açık işgalle, Irak gibi bombalanma yoluyla olmayabilir elbette. Zira Suriye’nin Amerika’nın istediği noktaya askeri güç kullanmadan gelmesi elbette emperyalistler açısından tercihtir.

Bu nokta teslimiyettir. Hatırlanacağı gibi oligarşi “barış girişimleri” maskesi altında, Amerika adına Saddam’dan da teslim olmasını istemişti. Bugünün dünyasında “barış”ın yolu, Amerika’nın tehdidi altındaki bir ülkenin bombalanmamasının, işgal edilmemesinin yolu olarak teslimiyet dayatılıyor. Ve utanmadan bunun adına “barışçı yol” diyorlar. Kimin için barışçı yol? Emperyalistler için. Halklar içinse zulüm aynı zulüm, işgal aynı işgal.

Yapılan açıklamalara bakın, oligarşi burada da yine aynı role şimdiden soyundu.

Amerika’nın son teknoloji silahlarla Afganistan’da, Irak’ta medya kanallarından sergilediği gözdağının amacı da böyle bir ortam yaratmak değil miydi; Amerika’nın hedefindekilerin sadece tehditle, yani “ayağını denk al” demesiyle teslim alınacağı bir dünya düzeni yaratmak. Hem Afganistan, hem de Irak sonrası, hedeftekilere “umarız ders almışsınızdır” açıklamalarının pervasızca yapılması da, Amerika’nın dünya düzeninin, halklar açısından nasıl bir tehdit ve hukuksuzluk düzeni olduğunu gösteriyordu.

Suriye şimdiden bu tehdide karşı ilk geri adımını attı bile. Suriye “insani yardım haricinde Irak sınırını tüm geçişlere kapattığını” bildirdi. Karar ABD tarafından “umarız böyledir” diye karşılandı. Türkiye; kurtulamazsın, bu yetmez diyor Amerika.

Suriye’nin Tercihi, İran’ın Gafleti

Suriye, ya ABD’ye direk tavır alacak, ya Irak’ın akıbetine gidecektir; Suriye’nin “Saddam’la ilişkimiz, kimyasal silahımız yok” cevabı, yanlış bir taktiktir. Bu savunmalar, Suriye’yi kurtarmaz. Amerika’nın planında Suriye’yi işgalin biçimi netleşmişse, bunu uygulamak için hiçbir engel tanımayacaktır. Onun önüne çıkabilecek tek engel tüm bir halkın direnişini örgütlemektir. Irak’ta zayıf olan buydu. Yoksa Saddam da kimyasal silahı olmadığını kanıtlamak için her türlü yaptırıma boyun eğdi, sonuç değişmedi.

İran ise “Saddamın devrilmesi iyi oldu... ülkeye giren Baas’lıları yargılayız” açıklamaları ile Amerika’ya boş yere “hoş görünmeye” çalışmasın, dediğimiz gibi şimdi ona söylenen “sırasını beklemesi”. Beklerse sıra gelecektir. Kanıtlanmış ki, bu yol çıkmazdır.

GENÇLİK DERNEKLERİ ÜLKESİNE, SORUNLARINA SAHİP ÇIKIYOR

Eskişehir Gençlik Derneği: 12 Nisan'da Odunpazarı'nda "Savaşın Faturasını Halk Ödemeyecek" kampanyası çerçevesinde bir eylem gerçekleştirildi. Kampanyada onbinlerce bildiri dağıtılıp, kurumlar ziyaret edilirken, yapılan eylemde "Savaşın Faturasını Halk Ödemeyecek" yazılı Eskişehir Gençlik Derneklileri imzalı pankart açıldı. 100 kişinin katıldığı eylem sırasında "Halkız Haklıyız Kazanacağız, Katil ABD İşbirlikçi AKP, Üsler Kapatılsın Tecrit Kaldırılsın, Otobüs Zamları Geri Çekilsin" dövizleri taşınıp, sloganlar atıldı ve 14 Nisan günü yapılacak Belediyeye önündeki oturma eylemine çağrı yapıldı.

Bursa Gençlik Derneği: 9 Nisan'da araların da Bursa Gençlik Dernek'li öğrencilerinde bulunduğu Uludağ Üniversitesi öğrencileri Mediko-Sosyal binası önünde oturma eylemi yaparak Amerikan işgalini protesto etti. Oturma eyleminde marşlar söylendikten sonra kampüs içinde yürüyüş yapan yaklaşık 150 öğrenci "Katil ABD Oratadoğu'dan Defol" ve "YÖK Kalkacak" sloganları attı.

BURDUR'DA AYRI YASALAR MI VAR?

Burdur Gençlik Derneği: 11 Nisan günü Amerikan işgaline karşı yapılmak istenen eylem polislin "açıklama metniniz dernek tüzüğüne uymuyor" denilerek keyfi ve hukuksuz bir şekilde

engellendi. Mevcut yasalarda, yapılacak basın açıklamasının önceden polis tarafından kontrol edileceğine ilişkin hiçbir madde yoktur. Basın açıklamaları için önceden izin almak gerekmez. Polis açıkça kendisini kanunların yerine koymaktadır. Burdur'da bu ülkenin yasaları uygulanmıyor mu yoksa?!

Gençlik engelleme karşısında açıklamasını dernek binasında kitlesel katılımı yaparak ABD ve işbirlikçilerini protesto etti. Aynı gün KESK'in düzenlediği eyleme katıldı.

Ankara Gençlik Derneği Susmayacak

Meclisteki tezkere oylamasını protesto için oturma eylemi yaparken gözaltına alınan ve serbest bırakılmalarının ardından tutuklama kararı çıkartılanlardan biri olan Ankara Gençlik Derneği Başkanı Erdem Güdenoğlu tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi'ne konuldu. 14 Nisan günü yapılan duruşma sırasında diğer tutuklular tahliye edilirken, mahkeme Erdem Güdenoğlu hakkında tutuklama kararı verdi. Tutuklama kararı Ankara Gençlik Derneği'nin ertesi günü yaptığı basın toplantısı ile protesto edildi ve "susmayacağız" denildi.

Amasya Gençlik Derneği Kuruldu

Gençlik Dernekleri'ne bir yenisi daha eklendi. Kuruluş çalışmalarını tamamlayan Amasya Gençlik Derneği 11 Nisan günü kuruldu. Gençliğin akademik, sosyal, kültürel her alanda sesi olacak olan Gençlik Derneği Gençliği, derneğin faaliyetlerine katılmaya, üye olmaya, birleşmeye çağırıyor.

Adres: Kocacık Caddesi No:7 AMASYA

Polis-Faşist Saldırısına Karşı Gençliğin Kararlılığı

11 Nisan günü İzmir Savaş Karşıtı Öğrenci Platformu'nun AKP'nin Irak'ta katliama ortak olması dolayısıyla yapmak istediği suç duyurusuna polis saldırdı. Konak Adliyesi'ne yürümek isteyen gençliğe coplarla, biber gazlarıyla saldırıyı yöneten Başkomiser Cemil Taşkın'ın "Ben emir verdiğimde kan gövdeyi götüreceğim" talimatları, polislin kimin için vahşet uyguladığını bir kez daha gösterdi. Saldırıda "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları ile direnen gençlikten çok sayıda kişi yaralanırken, polis basına da saldırdı.

Saldırının sonraki hedefi ise İHD idi. Sivil polislerin yönlendirmesi sonucu faşistler İHD'ye taşlarla saldırırken, İHD önünde sivil faşistlerle birlikte polisler marş okudu ve yoldan geçenleri de zorla marş okutmaya çalıştılar, okumayanlara

saldırdılar. Olayları görüntülemeye çalışan dergimiz çalışanı Dursun Göktaş ve Gençlik Derneği Kurucusu Öznur Tamer'e de polis saldırdı.

Saldırıda protesto eden öğrenciler AKP Basmene ilçe binasını işgal etti. AKP'nin izniyle öğrencilere saldıran polis, buradan 21 kişiyi gözaltına aldı. Yine bina önünde devrimci basın da saldırılardan nasibini aldı.

Saldırıları organize şekilde sürerken, gençlik de protestolarına ara vermedi. Yaşanan saldırıları protesto eden 100 kişi İHD önünde bir eylem yaptı. Eyleme Gençlik Derneği, İHD, Atılım, ESP, Özgür Gençlik okurları ve DKÖ'leri katıldı.

Gözaltına alınanlar ertesi günü 150 kişinin slogan ve alkışları ile Konak Adliyesi'ne getirilirken, AKP polisle işbirliği yaparak öğrencileri tutuklatmaya çalıştı. Öğrencilerin tümü serbest bırakılırken, burada "Katil Polis Hesap Verecek, ABD'ye Kuyak Öğrenciye Dayak" sloganları atıldı.

Tecrit'te

3. yıl... 31. ay

914. gün

106 Şehit

Devrimci Tutsaklardan: "Bize de üç sene önce böyle demişlerdi"

Biz Özgür Tutsaklar başından beridir ABD emperyalizminin Irak halkına saldırısını ve tüm dünyanın gözleri önünde yaptığı katliamları yüreğimiz kan ağlayarak izliyoruz.

Bu savaş sadece Irak halkıyla ABD emperyalizminin savaşı değildir. Tüm dünya ezilen halklarıyla emperyalizm arasındaki savaştır. Diğer bir deyişle; çok açık bir sınıf savaşıdır. Göz göre göre emperyalist bir işgal, emperyalist bir saldırganlık ve emperyalist bir talan yaşanmaktadır.

Bu savaş ezenle ezilenlerin savaşıdır.

Bu savaş, sınıf savaşımının Irak'ta tezahürüdür... Olaya bu çerçevenin dışında bakanlar yanlıgı içinde olacaktır.

ABD emperyalizminin Irak'ta yaptığı katliamlarla esas olarak tüm ezilen dünya halklarına gözdağı vermek istemektedirler. "Karşımda durup direnirseniz böyle yaparız." diyorlar.

Bize de üç sene önce böyle demişlerdi: "Ya ölürsünüz, ya da teslim olursunuz!" Evet, etra-

fımız çevrilmişti ve şu an Irak halkına bomba yağdıran ellerle aynı ellerdi bize bomba yağdıranlar. Bize "teslim ol..." diyen ses ile şu an Irak halkına "teslim ol..." diyen ses aynı sestir.

Bizler üç senedir bu "ellere", bu "seslere" ve bu zihniyetlere karşı direniyoruz ve direnmeye devam edeceğiz.

Tarih Irak halkıyla bizim direnişimizi aynı kuldarda birleştiriyor. Bu "eller", bu "sesler", üç senedir Anadolu topraklarında dört duvar arasında direnenleri, teslim olmayanları teslim alamadı, Ortadoğu halklarını da, asla teslim alamaz/alamayacaktır.

Emperyalistler, inanmış insan iradesinin ve gücünün asla farkına varamayacaktır. Stratejilerini oluştururken bu faktörü hep "unutmaya" devam edecekler... Ve bir baş omuzdan düşmeyi göze almışsa eğer, emperyalizm o başı asla teslim alamaz... Emperyalizm bu gerçeği asla unutamayacaktır. Çünkü emperyalizm insanlık dışıdır, insanlık düşmanıdır. İnsanca olan her bir şeyi aklından geçirmez, geçiremez. Zira ahlaksızdır, çürümüştür ve yüreksiz olduğu gibi beyinsizdir de.... Çünkü şu an yaptığı kendi mezarını kazmaktan başka bir şey değildir.

Biz Özgür Tutsaklar, Irak'a saldırının başından beri, her gün saat 20.00'de 5 dakika ışık söndürerek ve "**Kahrolsun Katil ABD Emperyalizmi**", "**Irak Katliamının Hesabını Soracağız**" "**Yaşasın Irak Halkının Direnişi**", "**Irak halkı yalnız değildir**", "**Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi**", "**Yaşasın Halkların Kardeşliği**" sloganlarını atıyoruz. Ayrıca **Irak halkına destek ve emperyalist saldırganlığı protesto için üç günlük Açlık Grevi** yaptık.

Ve esas olarak bizim, biz devrimci tutsakların bu savaşın bugünkü koşullarında asıl mevzimiz olan, Ölüm Orucu direnişimiz şimdiye kadar verdiği 106 şehitle devam ediyor/edecek. Başından beri olduğu gibi, bundan sonra da Anadolu halkı şahsında, tüm ezilen dünya halkları ve özelde Irak halkı için de ölmeye devam edeceğiz...

Son olarak tüm yüreğimizle Irak halkının yanında olduğumuzu yineliyoruz.

Selam Olsun Direnen Irak Halkına!

Ortadoğu Ortadoğu Halklarındandır!

Ortadoğu Emperyalizmin Dikensiz Gülbahçesi Olmayacaktır!

Halkımıza Saygılarımızla...

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nden

Selam ve Sevgilerimizle...

Sayı 57

19

20 Nisan 2003

İnfaz Politikasını Uygulayanlarla Barışmayacağız

Kurtuluş gazetesi satarken sokak ortasında infaz edilen İrfan Ağdaş'ın Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ndeki davasında "dostane çözüm" adıyla kan parası teklif edilmesi üzerine geçtiğimiz hafta Şükran Ağdaş ile görüşmüştük. Davanın avukatlarından Behiç Aşçı'ya hukuki aşaması ile ilgili olarak sorduk...

Kesin Delillere rağmen beraat

Davaya ilişkin gelişmeler ve "dostane çözüm" hakkında bilgi verir misiniz?

Av. Behiç Aşçı: Bu davanın hukuki süreç açısından yaşadıklarını sadece AİHM'deki boyutuyla düşünmemek gerekli. İnfazın yapıldığı andan itibaren düşünülmesi. O zaman infazlarla ilgili devlet politikası daha rahat anlaşılabilir.

Şimdi İrfan Ağdaş'ın katledilmesini çok kısa hatırlarsak; Alibeyköy'de Kurtuluş Gazetesi satmaya çıkıyor İrfan Ağdaş iki arkadaşı. Evine çok yakın bir sokakta, kendi mahallesi, Terörle Mücadele Şubesine bağlı sivil polisler saldırıyor. Yanında bulunan diğer iki arkadaşı başka bir sokağa giriyor. İrfan caddede yürümeye devam ediyor. Arabadan inen sivil polisler tarafından açılan ateş sonucu vuruluyor ve ölüyor. Arkasından ailesinden aldığımız vekaletle suç duyurusunda bulunduk. Önce memurların yargılanmasına ilişkin kanun gereği, mahkeme İl İdare Kurulu'nun izninin gerektiğini belirtti. İtiraz ettik, itiraz kabul edildi ve 1997 yılında Eyüp 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde üç polis hakkında dava açıldı. Dava tipik bir infaz davası. İşte İrfan Ağdaş'ın elinde silah vardı, bize ateş etti, "dur" ihtarına uymadı, biz de kendimizi korumak için

havaya ateş ettik, havaya açtığımız ateşle de İrfan Ağdaş öldü... Bu bütün infaz davalarında polisin yaptığı klasik savunmadır. Ama bu davada diğer infaz davalarından farklı çok kesin deliller vardı. **Birincisi** görgü tanığı var, polisini nasıl öldürdüğünü görmüş ve bunu duruşmada anlattı. İrfan'ın elinde dergilerin olduğu poşet olduğunu, polislerin İrfan'ı kovaladığını, ateş ettiklerini, İrfan'ın sırtından vurulup yere

düştüğünü, düştüğünde polislerin üzerine oturup işkence yapmaya devam ettiklerini, yaklaşık 15-20 dakika yerde işkence yaptıklarını, hatta kendisinin "ne yapıyorsunuz" diye polislere bağırdığını, polislerin de küfür ederek oradan uzaklaştırdıklarını anlattı. **İkinci** delil telsiz çözümleri; polislerin kendi aralarındaki telsiz konuşmaları dosyaya delil olarak geldi ve gördük ki polisler birbirlerine silahsız bir şahısa ateş ettiklerini anons ediyorlar. **Üçüncü** delil de, İrfan Ağdaş'ın parmaklarında ateş ettiğine dair kalıntı bulunamadı, yani silah kullanmamış.

Bu üç kesin delile rağmen polisler beraat ettiler. Biz dosyayı iç hukuk yollarının işletilmesini beklemeden AİHM'e götürdük. Çünkü bugüne kadar takip ettiğimiz tüm infaz davalarında, olay nasıl gelişirse gelişsin sanıkların beraatini Yargıtay onaylıyor.

AİHM'de karar aşamasından bir önceki ve son aşama olan "dostane çözüm". Devlet "dostane çözüm" teklif etti AİHM aracılığıyla bize.

Bu teklifte hükümet şöyle söylüyor; İrfan Ağdaş'ın öldürülmesinde aşırı güç kullanımı sonucu ölümün olduğu doğru, üzüntü duyuyoruz, kusurlu olduğumuzu kabul ediyoruz, bu tür olayların olmaması için her türlü tedbiri alıyoruz. Buna rağmen olabiliyor. Ve aileye **36 bin Euro tazminat teklif ediyor.** Teklif bize iletili. Biz teklifi İrfan'ın ailesiyle görüştükten sonra ve kendinin onayını aldıktan sonra AİHM'e bir cevap yazdık. Yazdığımız cevapta **dostane çözümü reddettik.**

Red gerekçelerimiz ise şunlardı;

Birincisi; İrfan Ağdaş'ın öldürülmesi bir infaz olayıdır. İnfaz siyasi iktidarın politikasıdır. Bu politikada infazcılar ödüllendirilmek, teşvik edilmektedir. Ya yargılanmıyorlar ya da beraat ediyorlar. Bunu belirterek **infaz politikasını uygulayanlarla barışmayacağımızı**, onlarla el sıkışmayacağımızı, onlarla dost olmayacağımızı söyledik. Ayrıca davanın bir adam öldürme olduğunu, adam öldürme davasında da kimsenin ölen akrabalarından, yakınlarından katille barışmasını beklememesi gerektiğini dile getirdik. Mahkemenin bu olaydaki suç ve suçluyu tespit etmesi gerektiğini istedik.

Dikkat edin, iktidar 6 yıl önce önermiyor "dostane çözümü", oysa 6 yıldır davaya hiçbir yeni delil girmemiş, 1997'deki dosya kapsamı ile

Sayı 57

20

20 Nisan 2003

Av. Behiç Aşçı

bugünkü aynı. Ama davanın kendisi açısından kaybedileceğini gördüğü noktaya gelmesini bekliyor. Yani hedefi suçu kabul etmek değil, manevrayla kendisini kurtarmak, nitekim İrfan Ağdaş'ın katledilmesinden sonra da infazlar yaşandı. İşte en son İsmail Karaman'ın öldürülmesinde olduğu gibi. Yani eğer devlet dostane çözüm önerisinde **sami-miyse infazların önlenmesi gerekirdi**. Önlenmedi.

Bir de hükümetin "dostane çözümle" ilgili politikasını anlattık. Neredeyse AİHM'de açılan davaların yüzde 10'u bile sonuçlanmadı. Siyasi iktidar özellikle dostane çözüm yolunu tercih ediyor. Çünkü AİHM tarafından mahkum edilen bir devlet AİHM'in istatistiklerinde yer alıyor ama "dostane

çözümle" bir dava kapatıldığında o istatistiklere girmiyor. Yani devlet hakkında en çok dava açılan devlet statüsünden kurtulmaya çalışıyor, verip parayı politikasını sürdürüyor.

Bundan sonraki aşamada AİHM prosedürü açısından karar verme aşamasına gelmiştir. AİHM bizim red kararımızı hükümete tebliğ edip, onun görüşünü aldıktan sonra dosyayı esasa ilişkin karar vermek için incelemeye alacaklar. Bunun da yaklaşık 1 yıl kadar süreceğini tahmin ediyoruz.

Bizim açımızdan olay net, karar da buna göre olmalı, davada suç çok açık, suçlularda çok açık, deliller gizli...

Ekmeğin Adalet 'ten

İrfan Ağdaş davası, bu konuda Halkın Hukuk Bürosu'nun baktığı davalarda gösterilen bilindiği kadarıyla **tek** devrimci demokrat tavırlardan biridir. Örneği HHB'nin baktığı başka davalarda da sergilenmiştir. Dava, oligarşinin, "**katlet, işkence yap, parasını öde ve katletmeye, işkenceye, hak ve özgürlük ihlallerine devam et**" politikasına bir darbedir.

Hak ve özgürlükler mücadelesinin kimi çevrelerce neredeyse AİHM'deki davalara indirildiği bir ortamda, bu konuda bir gelenek yaratmak, aynı zamanda Avrupa'nın göstermelik hukuk, adalet oyununu da gözler önüne serecektir.

Bir gelenek yaratalım...

- AİHM davalarında devletin "**dostane çözüm**"lerini **reddedelim**. Hiçbir maddi değer yaşadığımız işkencelerin, infazların, katliamların karşılığı olamaz. Kan satılamaz! Para almak adaletten vazgeçmektir. Yapılanı maruz görmektir. Çıkarıcılık, bencillik, kendisine yapılanın başkalarına da yapılmasına dolaylı destektir. Hele bu, kendisine ilerici, devrimci, demokrat diyenlerce yapılıyorsa, bunların yanısıra haklar ve özgürlükler mücadelesini Avrupa'ya havale etmektir.

- AİHM platformunu "adalet" aranan yer değil, oligarşinin zulmünün tüm dünyaya teşhir edildiği bir alan olarak değerlendirelim. Bu arada, "**madem AİHM'den adalet beklemiyorsunuz neden dava açılıyorsunuz... Vay ülkemizi emperyalistlere şikayet ediyorsunuz**" diyenlere;

Biz şikayet değil, teşhir ediyoruz. Evet, siz bu ülkede adalet sağlamadıkça, en açık infaz, katliam davalarında katillerin, işkencecilerin ellerini soğutmayı sürdürdükçe, biz halkımıza, bütün dünyaya her zeminde teşhir etmeye devam edeceğiz. Utanma duygusu olanlar, suç görenler o zaman yapmayacaklar.

Türkler'in Katiline Beraat

DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'in katillerinden MHP'li faşist Ünal Osmanağaoğlu Bakırköy 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada beraat etti. Ünal Osmanağaoğlu hakkında dosyada yeterli delil mevcut, ama bu da katilin ceza almasına yetmedi. Burada davanın gelişimini, delillerin nasıl karartıldığını, Türkler'in avukatların taleplerinin her türlü hukuk çiğnenerek nasıl reddedildiğini ve daha katili beraat ettirmek için hangi oyunlar sergilendiğini uzun uzun anlatmayacağız.

Kemal Türkler

Ancak açık olan şu ki; aynı zamanda Bahçelievler katliamının da sanığı olan faşistin, 20 yıl "yakalanamayıp", yakalandıktan sonra da beraat etirilmesi, devletin devrimci-demokrat kişilere yönelik cinayetlerin arkasındaki güç olduğunu bir kez daha gösterdi.

Polis Anaokulu Öğrencilerini Silah Sergisiyle Eğitiyor!

İlkokul çocuklarına kadar, katledilen devrimcilerin cesetleri ile "devrimci olursanız, böyle yaparız" demek için seminerler düzenlenmişti. Ama ilk kez bu kafa anaokulu öğrencilerine uzandı. "Tv'lerde savaş görüntüleri yayınlanmasının çocuk sağlığını nasıl etkilediğinin" tartışıldığı ülkemizde Zonguldak Emniyet Müdürlüğü Kozlu Beldesi Merkez Ananokulu öğrencilerine, "Polis Araç-Gereç-Silah Mühimmat Sergisi"ni gezdirdi ve katliamlarda, infazlarda kullandığı silahları tanıttı! Körpecik beyinlere gözdağını erken veriyor Türk polisi. Yakında katliam görüntülerini de gösterirlerse kimse şaşırmasın, faşist kafadan başka bir şey beklenmez.

Sayı 57

21

20 Nisan 2003

TAKİP TACİZDİR TACİZ SUÇTUR

Av. Süleyman ŞENSOY

Bir sabah evden çıktınız işinize, okulunuza, üyesi olduğunuz derneğe gidiyorsunuz, ama otobüste, sokakta, kapının önünde, karşısında her yerde birisi veya birileri sizi izliyor, nereye giderseniz geliyor, evinize girdiğinizde sizin görebileceğiniz bir yerde arabayla veya arabasız sizi bekliyor-bekliyorlar.

Kim bunlar, ne isterler sizden.

Takip Tacizdir ve Taciz suçtur. Ve tacizci HALK ARASINDA SAPIK olarak adlandırılır. Sevilmez.

Eğer siz bir derneğe üyeyseniz, bir sendikaya üyeyseniz, bir tutsak yakınıysanız, hatta bir lise veya üniversite öğrencisiyseniz veya sadece iktidarın resmi sesi olmayan bir gazetenin sürekli okuruyunuz, yani bir muhalifseniz tacizcilerin polis olduğunu da düşünmelisiniz. Çünkü sizin yasal haklarınızı kullanmanızı engelleyemeyen güç sizi yasadışı şekilde sindirme yoluna başvuracaktır. Başka seçeneği yoktur.

Takip iftiradır ve iftiracılar halk arasında sevilmezler. Ve iftira bir suçun kanıtı olamaz.

1- Bir davada sanık olabilmek için mutlaka aleyhimizde delil olması gerekir.

Sadece bir tane delil de değil birbirini tamamlayan birden fazla delil olmalıdır. Birbiri ile çelişmeyen birden fazla delil.

2- Bu delillerin YASAL yollardan toplanmış olması gerekir, aksi iftira atmaktır. Şantaj yapmaktır ve CEZA YASASINDA, SUÇ ATMA şeklinde tanımlanmış ve hapis cezası ile cezalandırılan bir suçtur.

Aksi ispatlanmadığı sürece kişi masumdur, bu en temel hukuk karanesidir. İki kere ikinin dört etmesi gibi doğru kabul edilmiştir.

Polisin elinde hukuki bir veri yoktur, bir delil yoktur

Bizi takip eden kimdir bilmiyoruz, bizim bildiğimiz takip, taciz suçuna denk düşer. Tacizci ise bir serseri veya sapık olabilir. Önlemlerimizi almıyoruz. Biz ona gitmeli ve sormalıyız, kimsin sapık mısın, kapkaççı mısın, kimsin, ne istiyorsun benden?

Bizi mahkeme önünde suçlu gösterecek yasal delillere sahip olmayan polis takip yoluna başvurur. Takipde temel olarak iki amacı vardır polisin.

a- Birinci amacı korkutmak ve yasal demokratik haklarımızı kullanmamızı korku yayarak engellemek istemektedir. Bizi takip eder. Çünkü biz yasal haklarımızı kullanıyoruz, çünkü biz haklıyız. Haklı olan biz ve bu haklarımız yasalarla belirlenmiş. YAPTIĞIMIZ SADECE BUNLARI KULLANMAKTIR. Polis ise haksızdır, bunu bildiği için yasadışı takip yolunu seçmiştir. Haklarımızı kullanmamızı yasal olarak engelleyemediğinde KORKUTARAK CAYDIRMAK istemektedir.

Burada bizim yapmamız gereken Hamurabi kanunlarından Ceza yasanına gelene kadar sahip olduğumuz ve bir çok bedel ödenmiş, uğruna kan akmış bu haklarımıza sahip çıkmaktır. Kanla idamla duvar diplerinde kurşuna dizilmelerle kazanılan haklarımıza sahip çıkmalıyız. Bu sahiplenme kendi tarihimizi sahiplenmektir. Bu sahiplenme kendi emeğimizi onurumuzu kanımızı sahiplenmektir. Temel hak ve özgürlüklerimizi kullanmakta ısrar etmeliyiz. Bizi var eden kişiliğimizi onurumuzu var eden en önemli nokta budur.

b- İkinci amacı yasadışı delil toplamaktır. Fotoğrafınızı, çeker, kameraya alır. Bu delillerin hiç birisi mahkemede KULLANILAMAZ. Nerede kim tarafından çekildiği belli olmayan, HANGİ AMAÇ İÇİN ÇEKİLDİĞİ YASALAR TARAFINDAN BELİRLENMEYEN bu tür faaliyetler asla delil olarak kullanılamaz. Çünkü;

- YASAL YOLLARLA ELDE EDİLMİŞ DELİLLER DEĞİLDİR.

- NEREDE NE ZAMAN KİM TARAFINDAN ÇEKİLDİKLERİ BELLİ DEĞİLDİR.

- BU TÜR ARAÇLARI KULLANARAK ELDE EDİLEN DELİLLER SAF DELİL NİTELİĞİNDE DEĞİLDİR. ÜZERİNDE TAHRİFAT YAPILABİLİR. TEKNİKİ KULLANARAK MONTAJ VE TAHRİFATA MÜSAİTTİR HİÇ BİR MAHKEME SADECE BU VERİLELERLE CEZA VEREMEZ.

Burada bizim yapmamız gerekenler:

a- Bizi takip eden kimdir bilmiyoruz, bizim bildiğimiz takip, taciz suçuna denk düşer. Tacizci ise bir serseri veya sapık olabilir. Önlemlerimizi almıyoruz. Biz ona gitmeli ve sormalıyız, kimsin sapık mısın, kapkaççı mısın, kimsin, ne istiyorsun benden? Elimizde çantamız kitabımız neyimiz varsa bununla üzerine yürümeli ve hesap sormalıyız. Hiç bir şey yoksa bulduğumuz bir taşı alıp üzerine gitmeliyiz, sözkonusu olan bizim namusumuz ve can güvenliğimizdir. Polis oldukları şüphelidir bu kişilerin. Polis ise de yasadışı durumdadır, görevli memur değil sıradan basit bir tacizdir.

b- Bizim fotoğrafımızı mı çekiyor, biz de onun fo-

toğrafını çekmeli ve ismini bilmediğimiz bu kişinin bize tacizde bulunduğu iddiası ile suç duyurusunda bulunmalıyız. Ve suç duyurusunda bulunurken eklemeliyiz, savcılığa hakkınızda soruşturma olup olmadığını sormalısınız eğer soruşturma varsa ve savcılığın izni ile bir takip altındaysanız bunu da öğrenirsiniz.

Olanığımız varsa resmini internet aracılığı ile ilan etmeliyiz; dikkat edin bu bir sapık olabilir, röntgenci olabilir deyip tanıdıklarımızı uyarmalıyız. Eğer olanığımız varsa gazete ilanı ile bu resmi yaymalı, duyurmalı ve taciz suçunu işleyen bu kişi veya kişileri teşhir etmeliyiz.

Savcılığa başvurmalsınız.

Eğer siz onların fotoğrafını çekememişseniz ayrıntılı tip tariflerini, giyimlerini varsa kullandıkları arabaların plaka numaralarını suç duyuruza yazmalısınız.

Savcılığa başvurdunuz, diyelim eğer hakkınızda bir soruşturma varsa bile temel kural şudur; bir yasal işlemle korunmak istenen değer bir başka değeri ihlal ediyorsa BU SORUŞTURMA YASADIŞIDIR... Yani eğer hakkınızda yapılan bir soruşturma varsa elde edilmek istenen delil ile suçun engellenmesi veya ortaya çıkarılması hedefleniyordur. Ama sizin gördüğünüz zarar örneğin sürekli taciz altında yaşamak, kim olduğunu bilmediğiniz kişiler tarafından sürekli gö-

zetlenmek ruh sağlığını bozar, can güvenliğinizi tehdit eder, özel yaşamınızı ihlal ederse bu durumda SORUŞTURMA ALENİYET KAZANMAK ZORUNDADIR. Yani hakkınızda yapılan gizli soruşturma size bildirilmelidir. Aksi halde savcı tüm toplumu takip sendromu ile yaşamaya mahkum ediyor demektir. Böyle bir durum söz konusu olamaz kabul edilmemelidir.

Bir suç duyurusundan ne çıkar diye düşünmemeliyiz, elimizdeki tüm olanakları kullanmalıyız. Çıkar, bir suç duyurusundan çok şey çıkar, yasal bir sonuç elde edemeseniz bile bu mücadeleye bir katkınız olur, sizden sonra yapılacakları engellemek için küçük bir çabadır. Size karşı girişilen bu korkutma, sindirmenin yolunu tıkamış olursunuz. En azından bu kadar rahat ve pervasız olmalarını engellersiniz.

Hiç bir şey yapmazsanız taciz artacak, siz her şeyinizden vazgeçeceksiniz. Ve tacizcilerin istekleri hiç bitmeyecek. Bir takiple başlayan korkutma, sindirme, işbirliği yapmanıza kadar zorlayacaktır sizi. Komşunuzu ihbar etmenizi isteyecekler. Akrahanızı ihbar etmenizi isteyeceklerdir. Herkese kuşku ile bakacak hale getirecekler sizi, kimse ile dostluk bile kuramayacak duruma geleceksiniz. Tüm bu nedenlerle bir suç duyurusundan bir şey çıkmaz diye asla düşünmemelisiniz.

TAYAD'lı Aileler:

KOMPLOLARI BOŞA ÇIKARTACAĞIZ

TAYAD Yönetim Kurulu üyelerinin ve çalışanlarının gözetimine alınarak, TAYAD'a komplo kurmaya hazırlanan polislin bu tavrı TAYAD'lı aileler tarafından protesto edildi ve suç duyurusunda bulunuldu.

14 Nisan günü Sultanahmet adliyesine yapılan suç duyurusu savcılık tarafından keyfi şekilde alınmazken, TAYAD'lılar yaptıkları açıklamayla, polislin ne yapmaya çalıştığını teşhir ettiler.

TAYAD Yöneticim Kurulu Üyesi Orhan Eski, üyeler Fadik Adıyaman, Mehmet Kocalar'ın 9 Nisan günü hiçbir gerekçe gösterilmeden, gece saat 5'te evleri polislerce basılarak gözetimine alındığı belirtilen açıklamada, "polis iddiaları ve komploları yeni değil. Daha önce de defalarca yönetim kurulu üyelerimize ve üyelerimize defalarca benzer komplolar kuruldu." denildi ve buna ilişkin örnekler sıralandı.

Orhan Eski, Fadik Adıyaman ve Mehmet Kocalar'ın gözetimine alınmasının polislin komploculuğun ve hukuksuzluğun geldiği boyuta örnek olduğu dile getirilen açıklamada, "Mitingte Hastaneyi taşıdılar" diye gözetimine alınıyorlar, bu yalan ve komplo az bulunuyor, sonra silahlı, bombalı bir operasyon görüntüsü verilmeye çalışılıyor. Üyelerimiz, yakalandı-

ğı iddia edilen çeşitli silahlarla birlikte anılarak, hem kurumumuz hedef alınıyor, hem de yükselen kitle eylemlerini terörize etmek için gerekçe yaratılmak isteniyor" denildi.

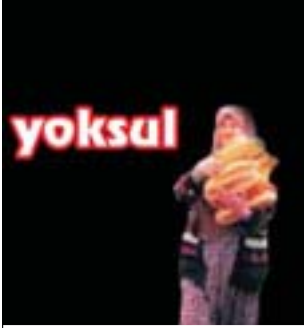
Polisin Star gibi gazeteleri ve TV'leri yönlendirip dikte ettirdikleri iddiaların tek kelimeyle YALAN olduğu vurgulanırken, polislin bu haberlerle halkı korkutmayı, yönlendirmeyi amaçladığı belirtildi. Açıklama şu sözlerle son buldu:

"Ancak hiçbir provakasyon, saldırı halkın mücadelesinin gelişimini ve örgütlenmesini engelleyemeyecektir. Kimse, halkın ABD'nin Irak işgaline, Irak halkının katledilmesine, AKP'nin işbirlikçiliğine seyirci kalmasını bekleyemez. Kimse, halkın yoksulluğa karşı, ABD işgaline, İMF'ye, F Tiplerine karşı 1 Mayıs alanlarında öfkesini haykırmasını engelleyemez. Komplolar, biz TAYAD'lı Ailelerin F tiplerine karşı çıkmamızı engelleyemeyecektir."

Sayı 57

23

20 Nisan 2003

IMF'li Hayata Devam

IMF, 2004 sonunda tamamlanacak programın 2008'e uzatılmasını istedi.

Mevcut yoksullaştırma, talan programı resmi olarak 2004 yılında bitiyor. IMF bu sürenin 2008'e uzatılmasını istiyor. Demek ki, daha yağmalanacak kaynaklarımız, özelleştirilecek değerlerimiz varmış göz koydukları.

IMF bu uzatmayı, "programın 2004'te sona ermesiyle birlikte, hükümetin uygulamalarda taviz verebileceği ve programda geriye dönüş yaşanabileceği olasılığını ortadan kaldırmak için" istiyormuş, Hükümetse buna karşı çıkıyormuş.

"Kendi evimizin içini kendimiz düzeltmeliyiz" diyen AKP iktidarının "karşı" çıkıyor havalarını zamanı geldiğinde göremeyeceksiniz. IMF ne istiyorsa o olacak; IMF'li hayatın yıllardır süren kanunudur bu. Kehanete gerek yoktur.

Ama sanmayın ki, IMF'nin vazgeçmesi ile programın 2004'te bitirilmesi IMF'li günlerin bitişi anlamına gelecek. Hayır, çarklar yerli yerine oturtulmuş, mekanizma işlemektedir. Resmi olarak program olmayabilir, ama yine IMF'nin ekonomi politikaları uygulanmaya devam edecektir. Uygulayan bugün AKP olur, yarın bir başkası.

Bu arada IMF, hükümetin "durumu toparladığını" da belirtti geçtiğimiz hafta. Ne demek bu, durumu toparlamaktan neyi anlamalıyız?

Açlığın, yoksulluğun, işsizliğin büyümesini, özelleştirmelerle yeni işçi çıkarmaların kapıda olduğunu, kamu personel yası ile emekçilerin köleştirilmesini, yağmalanan yeraltı-yerüstü zenginliklerimizi anlamalıyız. IMF'li günlerin en özet "armağını" bunlar olmuştur halkımıza.

İşgalcinin Tercihi IMF

"Irak'ın yeniden imanı" dedikleri, kapitalist ekonominin geliştirilmesi, petrolün özelleştirilmesi, alt yapı ve inşaat ihaleleri gibi çalışmaların hangi kurum aracılığıyla yapılacağına ilişkin emperyalistler arasında tartışmalar, açıklamalarla sürüyor. Avrupa emperyalistleri, kendilerine de pay düşeceğini düşündükleri "BM aracılığıyla" seçeneğini savunurken, Amerika "IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla yapılsın" diyor.

Demek ki IMF ve Dünya Bankası ne imiş; işgal. Amerika askeri olarak işgal ettiği yere ilk önce IMF'nin girmesini istiyor. Afganistan'da da

işgalin hemen ardından böyle olmuştur.

Bizim ülkemizde askeri açık işgal yaşanmadı, ama IMF yönetimi tam hükmünü sürüyor. IMF'nin bir ülkedeki varlığı, o ülkenin işgalinin bir başka ifadesidir. Bu, halka yoksulluk, açlık, baskı olarak yansırken, ülkenin bağımsızlığı politikacı nutuklarına hapsedilir.

IMF halkın düşmanıdır. Halkın yaşamı, sağlığı, açlığı, ölümü tekelleri hiç mi hiç ilgilendirmez. İşte son örnek, IMF talimatı ile AKP'nin yaşama geçirdiği "ucuz ilaç" kullanımında yaşanan rezalet.

IMF'nin Ucuz İlacı, AKP'nin İnsan Değeri

Hatırlanacaktır, IMF'nin isteğiyle "eşdeğer ilaç" uygulaması başlatılmış ve SSK'lılara, Bağ-Kur'lulara verilen ilaçların ucuz ilaçlardan tercih edilmesi ve ödenen katkı paylarının da değişik oranlarda artırılması sağlanmıştır.

Bu uygulamanın insan yaşamına değer vermemenin en açık kanıtı olduğunu söylemiştik o günlerde. İşte ilk sonuçlarını vermeye başladı.

İzmir'de SSK, yüzlerce hastaya kalitesiz kalp kapakçığı takarak ölümle yüzyüze bıraktı. Olay basında "skandal" diye yer aldı. Hayır bu "skandal" değil, bir yönetim zihniyeti, IMF politikalarının doğal bir sonucudur.

Bir çok ülkede ölümlere yolaçtığı gerekçeyle kullanımı yasaklanan Brezilya malı TRI marka 800 dolarlık kalp kapakçıklarından Ege bölgesinde 150 civarında insana takıldığı anlaşıldı. Bunlardan ikisi arka arkaya komaya girerek hastaneye kaldırıldı. Ucuz kapakçık takılanlardan biri de İzmirli Gülay Coşkun isimli 42 yaşındaki kadın.

"İnsan hayatı bu kadar ucuz mu? Değerimiz bu kadar." diye yakınıyor Coşkun. Doğru, bu düzende insanın değeri bu kadar.

"IMF'nin yarattığı yoksulluğa, açlığa, işsizliğe hayır" diyorsan; 1 Mayıs'ta alanlara!

IMF'den, IMF politikalarını uygulayan iktidardan hesap sormak için örgütlenmeye kavgaya!

TEKEL Yağmaya Hazır!

Ecevit hükümetinin yapamadığını AKP iktidarı yapıyor. Oligarşinin KİT'lerinin "son kaleleri" de emperyalist tekellere geçiyor

Özelleştirme açık, işsizlik demektir. Özelleştirmeye karşı 1 Mayıs meydanlarına!

Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk KİT'lerinden biri olan TEKEL'in özelleştirilmesi için işlemler tamamlanma aşamasında, ihaleye açılıyor. AKP tek parti olmanın siyasi gücünü, emperyalist TEKELlere peşkeş için kullanıyor.

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan övünerek, *"TEKEL'in hem sigara hem de alkollü içki birimlerinin özelleştirilmesine yerli ve yabancı yatırımcıların büyük ilgi gösterdiğini gözlemlediklerini"* açıklıyor. Ütanmıyor, halkla alay edercesine, *"blok halinde gayet rahat satarız. Babalar gibi satarız"* diyor.

TEKEL ihalesine hazırlananlar arasında emperyalistler baş sırayı alıyor. Amerikan, Japon, İngiliz, İspanyol...

Haziran'da satılması beklenirken, emperyalist TEKELlerin bir an önce yağmalama, AKP'nin bir an önce peşkeş çekme isteği nedeniyle ihalenin Mayıs'a çekilebileceği açıklandı. Satın bir an önce satın. Özelleştirmede eşi benzeri görülmedik bir hızla hareket edeceklerini söyleyen AKP "sözünü tutuyor". Onun tutmadığı tek söz, halka verilmiş sözleridir.

Peki beklenen TEKEL'in özelleştirilmesinin ilk elden sonuçları ne olacak?

En başta TEKEL ürünlerini halk daha pahalı tüketmek zorunda kalacak.

İkinci darbe ise **tütün üreticisine**. Tarlada kalan ürünler, ekimine izin verilmeme, ürünü ucuza kapatma ve daha onlarca sorunla karşı karşıya kalacaklar. Bakmayın siz Unakıtan'ın *"üreticinin durumunu da gözetiyoruz"* demesine. AKP iktidarı özelleştirmede "işçiyi de düşünüyoruz" der, işten atar; "ülkemin çıkarları" der, katliam ortaklığı yapar. Bu demagoji hep sürer.

Tütün üreticisini bekleyen akıbet de bundan farklı olmayacaktır.

Elbette üçüncü darbe de tütün işletmelerinde çalışan emekçilere. Özelleştirme ile binlerce işçinin işlerinden atılacağını söylemek kehanet olmaz. Özelleştirilen her KİT'de, her işletmede aynı sonuç yaşandı. Yüzbinlerce emekçi, IMF ile yapılan anlaşmalar sonucu yaşanan özelleştirmelerde birlikte işinden oldu.

"ABD Sigarasına Boykot" Dedi, AKP Görevden Aldı

Amerikanı AKP Affetmez!

Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde halkı yerli sigara kullanmaya ve ABD mallarını boykot etmeye çağıran TEKEL Yaprak Tütün İşletmesi Müdürü Metin Sarıçam'ın çağrısına halk büyük oranda uyunca, müdür görevinden alındı. Belediye hoparlörlerinden halka çağrı yaptıran, Amerikan malı tüketenlerin Irak halkının üzerine bombalar yağdırılmasına katkıda bulunduğunu anlatan müdür, AKP hükümeti tarafından merkeze alındı.

Tütün tekelleri bir ilçedeki müdüre dahi tahammül edemedi. Amerikan sigaralarının Türkiye temsilcisi bilindiği gibi Sabancı. Sabancı boş yere AKP'yi desteklemiyor. AKP boş yere Beyaz Saray'a yüz sürmüyor. Demek ki, AKP yerli malı değil Amerikan malı kullanılmasını istiyor. Amerikan malı partinin doğal tercihi!

Temizleyin Engelleri!

AKP hazırladığı **"Yatırım Ortamını İyileştirme Yasa Tasarısı"** ile emperyalist sermaye önündeki engelleri temizliyor. Tayyip Erdoğan övünerek, yabancı sermayenin yatırım yapmak için kırk kapı yerine bir kapı çalarak işini halledeceğini söylüyor. Matah bir şeymiş gibi gösterilmek istenen "yabancı sermayenin yatırım yapması", bizim değerlerimizin, zenginliklerimizin emperyalistlerce yağmalanmasından başka bir şey değildir. Emperyalistler ucuz işgücü, ucuz hammadde olan yere gider ve sömürür. Ülkemiz bu konuda onyıllardır en başta gelen ülkelerden biri. AKP de aynı işbirlikçilik izinden yürümeye devam ediyor.

Emekçiler Eylemde

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi çalışan ve Tez Koop-İş'te örgütlendikleri için 28'i işten atılan emekçiler rektörlüğe yürüdü.

TPAO Batman Tesisleri'nden işten çıkarılan 120 işçi işe geri alınma talebiyle, Petrol İş Sendikası Batman Şubesi önünde kurdukları çadırlarda bir basın açıklaması yaptıktan sonra açlık grevine başladı.

M.Ü. Hastanesinde çalışan SES üyeleri Döner Sermaye Katkı Payı haklarının ödenmesi nedeniyle oturma eylemi yaptı.

Sayı 57

25

20 Nisan 2003

KURTULUŞUMUZ

Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı

KAVGADA!

Ne istiyoruz? Amerika'nın önünde diz çökmeyen, eğilip bükülmeyen, onun dolarlarına muhtaç olmayan bağımsız bir ülke mi?

Öyleyse mücadele edeceğiz!

Ne istiyoruz? Yoksulluğun, işsizliğin, açlığın olmadığı, eşitsizliğin, adaletsizliğin olmadığı bir ülke mi?

Öyleyse, ben de varım bu kavgada diyeceksin! 1 Mayıs'ta alanlar seni bekliyor!

ÇIK MEYDANLARA!

Bu kavga dünyanın ve ülkemizin her köşesinde sürüyor. Meydanlar, dağlar, çöller, gecekondu, hapishaneler, fabrikalar, her yer bu kavganın alanı. **1 Mayıs** alanlarına da bu kavgayı taşıyacağız.

ÇIK MEYDANLARA, KATIL KAVGAYA!

Bu dünyanın adaletsizliğinden, şu ülkemizin halinden şikayet ediyorsan, evinde oturma, sessiz kalma, değiştirmek için adım at! Değiştirmek için mücadele edenlerin saflarına katıl. Baskıları, açlığı, yoksulluğu, adaletsizliği, işgalleri lanetliyorsan, çık meydanlara, haykır lanetini! Evinde, dört duvar arasındaki lanetin, zalimlerin iktidarlarını yıkamaz!

ÇIK MEYDANLARA, KATIL KAVGAYA, KURTULUŞ KAVGADA!

Seni, 70 milyon halkımızı, milyarlarca dünya halklarını dinliyorlar mı? Hayır! Haklarını almak için, onurunu, namusunu, bağımsızlığını, ekmeğini savunmak için kavgaya gireceksin. Başka yol yok. **Kurtuluş yolu,** örgütlenmekten, emperyalizme, oligarşiye karşı kavgadan geçer!

Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı BİRLEŞELİM, SAVAŞALIM!

HALKIMIZ!

Hedefimiz İşgalci ABD

Amerikan emperyalizminin Irak'taki "güç gösteli"ne, 1 Mayıs'ta meydanlarda Amerika'yı lanetleyerek cevap verelim.

Dünya halkları 1 Mayıs'ta dünyanın her köşesinde lanetleyecek Amerika'yı.

Dünya halklar ailesinin bir parçası olan Türkiye halkı olarak, 1 Mayıs'ta meydanları doldurup, Amerikan imparatorluğunun gözdağına teslim olmadığımızı gösterelim.

1 Mayıs'ı halkların birlik ve dayanışma içinde Amerika'nın karşısına dikildiği güne çevirelim!

HALKIMIZ!

Hedefimiz İşbirlikçi AKP

1 Mayıs'ta öfkemizin hedefinde, yalnız Amerika değil, onun işbirlikçileri de olmalı! İşbirlikçilerin şu işgalciden daha az değildir.

Amerikan imparatorluğu Irak'ı yakıp yıktı; katliamlar izledik günler boyu. Bir halkın başına kukeltalar geçirilip esir alındığını gördük. Binyıllık şehir Bağdat'ta Amerikan bayrağının dalgalandırıldığına tanık olduk.

Fakat unutulmasın ki, bu işgal ve katliam, "bizim dışımızda" olmadı.

Amerika'nın katil uçakları semalarımızdan geçip katletti Irak halkını. İşbirlikçi iktidar, Amerika'nın hukuksuz, gayri-meşru politikalarını destekledi. Limanlarımız, yollarımız, üsler ardına kadar açıldı Amerika'ya.

Başbakan Irak'ta ölen çocuklar için kılını kıpırdatmazken, Amerikan gazetelerine "kahraman askerlerinizin en az kayıpla anavatanlarına dönmesi için dua ediyoruz" diye ilanlar verdi.

AKP, işgalin ve katliamın suç ortağıdır.

Unutmayın; imparatoru imparator yapan, onun işbirlikçileri, uşaklarıdır.

İşte bu yüzden, Amerikan imparatorluğuna karşı mücadele, onun ülkemizdeki işbirlikçilerine karşı mücadeledir.

İşbirlikçi iktidar, yoksullaştırıyor!

Tüm bu "gündem yoğunluğu" içinde, işbirlikçi iktidar, IMF'ye yeni "niyet mektupları" veriyor. Artık biliyoruz ki, her "niyet mektubu", ekmeğimizin idam fermanıdır.

Açların, yoksulların sayısı, AKP'nin iktidar koltuğunu devraldığı günden daha fazladır. Çünkü

AKP de IMF'cidir. AKP de TÜSİAD'cıdır. Emperyalist tekelilerin ve işbirlikçi patronların kasalarını doldurmaktan, halkın kusağına bir lokma ekmek kalmamaktadır.

Ekmeğimiz için, ülkemizdeki açlar, yoksullar için, etle sütle besleyemediğimiz çocuklarımız için, 1 Mayıs'ta IMF politikalarına dur diyelim!

İşbirlikçi iktidar, katlediyor!

İşbirlikçi iktidarın katliamcılığı, hem dışarıda, hem içeride.

AKP iktidara geldiğinden bu yana da F tiplerinde insanlarımız katledilmeye devam ediyor. Her hafta tabutlar çıkıyor F tiplerinden.

AKP'nin Amerika'yla işbirliği bu konuda da sürüyor. "Tecrit", sömürü ve zulüm düzenine direnen her ülkeye, örgüte, her kişiye karşı tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin "evrensel" politikası olarak uygulanıyor.

Halkımız; Devrimci tutsakların tecrit edilmesine izin verme! Devrimciler üzerinde "terör" demagojisiyle her türlü baskının, zulmün uygulanmasına onay verme. Onların tecrit edilmesi, senin bağımsızlık, demokrasi mücadelenin bastırılmasıdır. Devrimcilerin susturulması, tüm halkın susturulmasıdır.

Çünkü, tüm dünya tanıktır ki, kurtuluş kavgasının önünde, her türlü bedeli ödeme cüretleriyle, sınırsız fedakarlıkları, halk ve vatan sevgileriyle onlar vardır.

1 Mayıs alanlarında, İşbirlikçiliğe, yoksulluğa, tecrite karşı bağımsızlık, ekmek, adalet bayrağını yükseltelim!

Her zamankinden kalabalık olmalıyız meydanlarda. Sesimiz her zamankinden gür olmalı.

Biz mücadele etmezsek,

Biz hakkımızı aramazsak,

Biz örgütlenip güç olmazsak, İktidarlara aldatmaya, "havuz" masallarıyla yoksullaştırmaya, "büyük devlet" masallarıyla uşaklığa devam ederler.

Ne Amerikan emperyalizminin, ne de sırtını ona yaslayan işbirlikçi iktidarların gücü sınırsız değildir. Direnen, savaşan, örgütlenen bir halkı asla teslim alamazlar.

Haklar ve Özgürlükler Bülteni

1 Mayıs; Kavga günü Kararlılığın tarihi Bedellerle kazanmanın adı

1.
Bölüm

Sendika ağaları, kostaklana kostaklana yürüyorlar 1 Mayıs alanlarında. Sanki oranın sahibi onlar. Sanki orada herşey onlardan soruluyor. Sanki o alanlar “onların tertip komiteleri” sayesinde açılıyor. “Şunları davet etmeyeceğiz”, “bizim hukukumuz uygulanacak” diye 1 Mayıs fetvaları veriyorlar. Sanki 1 Mayıs’ın sahibi onlar.

Bakın tarihe, bakın da kim bu kavganın neresinde görün. Bakın da 1 Mayıs’ın sahibi kim görün. Bakın da 1 Mayıs alanına alını açık, başı dik girenler kimler, yüzleri kızarak girmesi gerekenler kimler, tanıyın.

Meydanlarda işgaller, “işçi sınıfı” adına ihanetler gördük 1 Mayıslarda!

Çok gerilere gitmek niyetinde değiliz; ama çok çok kısa bir özet yapalım yine de. Bu topraklar üzerinde ilk 1 Mayıs kutlaması, 1905’de yapıldı. Sonra 1910’da, ardından işgal altındaki yıllarda, 1920-21’de proleterler, bağımsızlık sloganıyla gerçekleştirdiler 1 Mayıs eylemlerini. 1924’te “yasal” yapılan 1 Mayıs kutlaması, **yasaklı** dönemin de başlangıcıydı. 1 Mayıs bundan sonra ancak 1976’da yani 51 sene sonra kutlanılabilecekti.

1960’ların “nisbi demokratik ortam”ında bile, 1 Mayıs’ın yasaklılığı ve egemen sınıfların 1 Mayıs korkusu bitmedi. Unutturamıyorsak “Bahar Bayramı” yapalım deyip, 1960’da onu denediler. Olmadı. 1963’te İşçi Bayramı’nın tarihini değiştirip 24 Temmuz’u “İşçi Bayramı” ilan ettiler. Büyük eylemler yapılmadı ama, 1 Mayıs da unutturulamadı.

Bu kısa özetin ortaya koyduğu gibi, ülkemizde 1 Mayıs, hiç bir zaman “kutlanacak” bir “bayram” günü olmadı. Kavga günü oldu. Zaman zaman haklar ve özgürlükler kavgasının simgesi haline dönüştü. Zaman oldu, devrim ve sosyalizm düşüncesinin, mücadelesinin yokedilemediğinin ifadesi oldu.

Ama hiç bir zaman kolay olmadı meydanlara çıkmak. İşgaller, gözaltılar, katliamlar gördük o meydanlarda. İşgalcilerle işbirliği içinde 1 Mayıs’ı unutturmaya çalışan sendika ağaları gördük. Devrimciler alanları zorlamaya başladıkla-

rında, katliamcılarının yanında saf tutup, 1 Mayıs’ları salonlara hapsedmeye çalışan sendikacılar gördük. Meydanları kazandığımızda, meydanlardan devrimcileri tecrit etmeye çalışan sendika ve partileri gördük.

Yılmadık, yorulmadık, geri çekilmedik. 1 Mayıs’ı KAZANDIK!

Yine çıktık meydanlara!

1976, onyıllar sonra 1 Mayıs’ın gerçek anlamına, niteliğine kavuştuğu mitingdir. Yüzbin kişi çıkmıştır, daha sonra adı 1 Mayıs Alanı olarak değişecek olan Taksim’e. Bunun önünü açan, Mahirlerin, Denizlerin, İboların ‘70’lerin başındaki mücadelesi, ve onların yolunu izleyenlerin ‘74 sonrasındaki militan sahiplenişidir.

12 Mart’tan sonra ilk kez bu kadar büyük bir kitle toplanmıştı. Devrimci Gençliğin kitle örgütü İYÖKD, alana devrim mücadelesinde şehit düşenlerin resimleriyle girerken, bu tablonun yaratıcılarını da işaret ediyordu.

1976 1 Mayıs’ı okullarda, köylerde, yoksul semtlerinde tüm ipuçları zaten görülmekte olan büyük devrimci kabarışın kendini çok somut olarak ortaya koyduğu bir eyleme dönüşmüştür.

Oligarşi, bu gelişme karşısında “tedbirini” alacaktır.

Katliamlar gördük 1 Mayıs meydanlarında!

1977 1 Mayıs katliamı bunun sonucudur.

Alanda yüzbin değil, **beşyüzbin** emekçi vardı o gün. Devrimci mücadele, her alanda gelişiyordu, böyle olacağı bir bakıma belliydi de.

Oligarşi bu gelişmeyi durdurmak için kontrgerillasını devreye sokmuştu. Kontrgerillanın silahları ölüm yağdırdı alana. İlk ateş meydana hakim yerdeki Sular İdaresi’nin üzerinden açıldı. Aynı anda bir beyaz Renault’tan kitleye yayılım ateş açıldı. Sular İdaresi’nin çatısından açılan ateş kesilirken, polis ve panzerler kitleye saldırıya geçti. Panzerlerin hücumu paniği büyüttü. 34 emekçi kurşunlarla veya ezilerek katledildi.

Katillerin hiçbirisi ne o gün ne de daha sonra yakalanmadı.

Sayı 57

28

20 Nisan 2003

Provokasyonlara çanak hazırlayanlar gördük 1 Mayıs'larda

Oligarşi, 1977 Nisan ayının daha ortalarından itibaren "1 Mayıs'ta olay çıkacak" diye propagandaya başlamıştı.

Kontrgerilla katliamının zeminini hazırlayan bu propagandada **kullanılan malzeme** ise, çeşitli sol gruplar tarafından yayınlanan açıklamalardan başka bir şey değildi.

DİSK içindeki etkinlikleri nedeniyle 1 Mayıs'ı kutlama hakkını yalnız kendilerinde gören TKP'li revizyonistler, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, PDA, Halkın Birliği gibi grupları "alana sokmayacağını", diğer gruplar ise "gireceklerini açıklıyorlardı.

Devrimcilerin çağrıları da bu ortamı yatıştır-maya yetmedi. Grupculukla, rekabetle, sosyal-emperyalizm, sosyal-faşizm teorileriyle adeta körleşenler, oligarşinin ne yapmak istediğini bir türlü görmek istemediler.

Ama işin daha vahimi, katliamın sonrasında bile bunu görmemeleridir. Aradan bakın ne kadar zaman geçti; bu konuda doğru dürüst bir özeleştirileri, o çizginin sorgulanması yoktur.

Kurşunlar yağarken, panik yüzbinleri sarmış-ken, alanda dağılmayan tek grup **Dev-Genç**'li-lerdi. Bir yandan katliamcılara karşılık verip onların saldırıyı sürdürmelerini engellemeye çalış-tılar, bir yandan da yaralıları taşıyıp, alandan düzenli bir geri çekiliş gerçekleştirmeye gayret ettiler. Tophane Karaköy'e kadar dağılmayan Dev-Genç kitlesi ve onlara katılanlar, polisle çatışa çatışa fazla kayıp vermeden geri çekildi.

1 MAYIS '77 ŞEHİTLERİMİZ

ALİ SİDAL, KADİR BALCI, HASAN YILDIRIM, HİKMET ÖZKÜRKÇÜ, RAMAZAN SARI, M. ELMAS, MÜLTEZİM OLTULU, MAHMUT ATILLA ÖZBELEN, ÖMER NARHAN, BAŞRAM ÇITAK, KAHRAMAN ALSANCAK, ALEKSANDROS KONTEAS, MERAL CEBREN, KADRIYE DUMAN, LEYLA ALTIPARMAK, AMHET GÖZÜKARA, ERCÜMENT GÜRKÜT, GARABET AYHAN, SİBEL AÇIKALIN, NAZAN ÜNALDI, HATİCE ALTUN, ALİ YEŞİLGÜL, Nİ-YAZI DARI, MEHMET ALİ GENÇ, HACER İPEK SAMAN, BAYRAM SÜRÜCÜ, HÜSEYİN KIRKIN, NAZMİ ARI, JALE YEŞİLNİL, KENAN ÇATAK, RASİM ELMAS, DİRAN NİGİZ, HAMDİ TOKA, ZİYA BAKI, BAYRAM EYİ

İşçi, öğrenci, işsiz, memur, halktandılar.

Yasaklı, cuntalı yıllarda yaşattık geleneği

1978'de, '77 katliamı tüm canlılığıyla hafızalarda olmasına rağmen, "terör, olay çıkacak" demagojisi, alana yüzbinlerin çıkmasını engelle-yemedi.

1979'da belli başlı kentler sıkıyönetim altındaydı. İstanbul'da 1 Mayıs yasaklandı. Taksim işgal edildi. 1 Mayıs kitlesel olarak bazı Anadolu illerinde kutlanırken, İstanbul'da semtlerde çeşitli gösteriler yapıldı. 1980'in Mayıs'ı artık cunta hazırlıklarının yapıldığı bir dönümdür. 1 Mayıs'ta tüm İstanbul'da **sokağa çıkma yasağı** ilan edildi.

1980'lerin ilk yarısı, cunta vardır işbaşında. Oligarşinin 1 Mayıs korkusu hala sürmekte, her 1 Mayıs'ta başta Taksim 1 Mayıs alanı olmak üzere, şehirlerin ana meydanları işgal edilmektedir. Bu yıllarda, küçük çaplı da olsa semt semt yapılan gösterilerle, fabrikalardaki, okullardaki toplantılarla 1 Mayıs geleneği cuntaya karşı direnişin bir parçası haline dönüştürülmüştür.

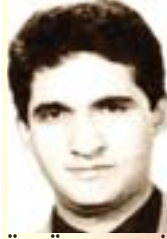
1988; yasaklayanlara, unutturmaya çalışanlara, salon manevralarına karşı Taksim'deyiz yine

Cuntanın yarattığı pasifikasyon ve apolitikleşme ortamı, devrimcilerin önderliğinde adım adım değiştirilmektedir. Bir çok alanda devrimci örgütlülükler yaratılmıştır yeniden. Fabrikalarda grevlerle, okullarda yürüyüşlerle, açlık grevleriyle mücadele yeniden büyümektedir. Bu gelişme, 1 Mayıs alanlarına da yansyacaktı elbette.

Kürt, Türk, Arap, Ermeni, Alevi, Sünni birleşip, 1 Mayıs bizim bayramımızdır diyerek gelmişlerdi alana. Yüzbinler olmanın gücünü duymuşlardı ta içlerinde, yürekleri coşku doluydu. Mitingin bitimine doğru kontrgerillanın kurşunlarıyla düştü ilk şehitler... Ezilerek öldü kimi... Taksim onlarla 1 Mayıs Alanı oldu, onların kanlarıyla kızıllaştı.

1 MAYIS '88 ŞEHİTLERİMİZ

ÖZTÜRK ACARI

ÖZTÜRK ACARI, SALİH KUL

'87'lerde mücadele yeniden geliyordu. 1 Mayıs '88 bu gelişmede önemli adımlardan biri olacaktı. Oligarşi 1 Mayıs alanını işgal etti 1 Mayıs '88 öncesi. Günlerce TV'lerden tehdit bildirileri yayınladı.

SALİH KUL

Katılımı azaltmak, kitleleri sindirmek için terörünü 1 Mayıs'ın arifesinde iki DEVRİMCİ SOL savaşçısının katledilmesiyle sürdürdü. Öztürk Acarı ve Salih Kul, 1 Mayıs eyleminin hazırlığı içindeyken, Okmeydanı'nda bulundukları evde kuşatılıp katledildiler. Ertesi gün alana yürürken direnecek olan yoldaşları gibi direnerek şehit düştüler. İki yoldaşlarının katledilmesi Devrimci Sol

Güçler'i sindirmek şöyle dursun, 1 Mayıs alanına yürüyen adımlarının öfkelerini ve kararlılığını artırdı. Öztürk ve Salih de o gün yoldaşlarıyla birlikte 1 Mayıs Alanı'nı zorlayanların içinde oldular.

1988 1 Mayıs'ında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm şiarlarına yeniden alanlara çıkma kararı alır devrimciler.

Devrimcilerin 1 Mayıs hazırlıkları karşısında uzun süre "ilgisiz" kalan DİSK'li Abdullah Baştürk ve çevresindekiler, devrimcilerin 1 Mayıs'ı kutlama ve alana çıkma kararlılığını görünce, 1 Mayıs'a bir-iki gün kala bölücü bir misyonla sahneye çıktı.

DİSK'liler, günlerce önceden 1 Mayıs'ı Bahçelievler'de bir sinemada "kutlayacaklarını"(!) duyurmuşlardı. "1 Mayıs ellerinden kaçıyor"; Baştürk bir açıklama yaparak 1 Mayıs alanına gideceklerini duyurdu.

Çeşitli siyasi dergiler ve sendikalar tarafından oluşturulan 1 Mayıs Platformu'nda yeralan kimileri de onun peşine takılmakta gecikmediler. DİSK'lilerle birlikte olmak daha güvenli, çünkü icazetliydi.

Baştürk, o gün, 1 Mayıs alanı'na geldi gelmesine, ama nasıl? O zaman milletvekili olan Baştürk, milletvekili dokunulmazlığına sığınıp, arabayla alana gelip bir çelenk koydu ve kaçarca-

sına gitti. Ona güvenerek "1 Mayıs alanına çıkmaktan" sözedenler, orada polisle yüzyüze kaldılar. Bu çevreler sonradan Baştürk'ü epey eleştirdiler ama bu onların "reformizm kuyrukçuluğu" yaptığı gerçeğini değiştirmede.

Devrimciler hazırlıklı gelmişti. Kimsenin icazetine sığınmadan devrimci kararlılıklarıyla çıkacaklardı 1 Mayıs Alanına.

O gün 5000'e yakın devrimci, demokrat 1 Mayıs Alanı'na yürüdü. Polis, alanı işgal etmenin dışında, alana açılan her cadde-sokak başına da barikatlar kurmuştu. Onların önünde 5000 insan yılların öfkesi ve coşkusuyla direndi. Kitlenin polis saldırısı sonucu dağıtılmasından sonra da Taksim civarındaki ara sokak ve caddelerde gösteriler, çatışmalar devam etti.

Cunta sonrası açısından bir dönüm noktasıydı 1 Mayıs '88. Sekiz yıllık aradan sonra, işçiler, memurlar, öğrenciler, gecekondulular, polis terörüne rağmen bu kadar kitlesel bir güçle gerçekleştirmişti 1 Mayıs direnişini. "89'da yine 1 Mayıs Alanındayız" sloganları duyuluyordu direnişin bitiminde.

1989; Reformizm, Pera Palas'ta "kokteyl"de; ellerinde kadehler... Dalcının elinde taşlar!

1 Mayıs alanı işgal edilmişti. Hem de bu kez oligarşi sancak dikip işgal etmişti alanımızı.

Taksim'e çıkılacaksa, bu zorlu bir çıkış olacaktı. Baştan belliydi. Bu zorlu kavgada, reformizm olmayacaktı, bu da belliydi günler önceden.

Reformizm salt bir "bayram" olarak kutlayacaktı 1 Mayıs'ı. Bir kısmı o gün "polise karanfiller atmaya" planlamıştı. Bir kısmı ise akşam Pera Palas'ta 1 Mayıs kutlama kokteyli yapacaklardı(!)

Oligarşinin copları, kurşunları altında üç saat boyunca kelimenin tam anlamıyla dişle, tırnakla, taşla, sopayla çatışıldı.

Çatışma ve katliam, reformizmin "Pera Palas'ta Türkiye gerçeğinden kaçış planını da bozdu; O akşam Pera Palas'ta kadeh kaldıramazlardı artık, çünkü 1 Mayıs Alanında bir şehit vardı: Mehmet Akif Dalcı.

Devrimci Sol Güçler önce İstiklal caddesi'nden, sonra Tarlabası'ndan ve en son da Şişhane'den 1 Mayıs Alanı'na girmeye çalıştılar. Binlerce polisten oluşan barikatları aşmaya çalıştılar. Tam bir savaş alanına dönmüştü Taksim çevresi. Polis püskürttükçe kitle yeniden toparlanıp ilerliyordu. Sonunda polis kitlenin üzerine

otomatik silahlarla ateş etmeye başladı. Onlarca kişi yaralandı. Buna rağmen sokak savaşı sürdürüldü, taşla, sopayla, etle, tırnakla savaşıldı. Yakalanan polisler dövüldü, bir çok polis aracı içinde polisler varken tahrip edildi.

“Taş değil yürekti ellerindeki”. Genç bir işçi, Devrimci Sol Güçler’in yiğit savaşçısı DALCI, bu çatışmalar sırasında vuruldu. 500’ü aşkın kişi gözaltına alındı, bir çoğu tutuklandı.

‘77’den sonra bir kez daha devrimcilerin kanıyla tescil edildi 1 Mayıs Alanı.

‘88’in sonunda **“‘89’da 1 Mayıs alanı’nda-yız”** diye bildiri yayınlayanların bir kısmı da o gün, 5 “sendika lideri”nin arkasından, onların icazetine sığınıp, *“provakasyona gelmemek, işçileri provakasyondan korumak”* adına Mecidiyeköy’e gittiler. Gittiler de ne buldular peki?

İşçiler daha Hürriyet Tepesi’nde toplandığı sırada, arkasından gidilen o sendikacılar, işçilerin yanına bile uğramadan polise **eylemi iptal ettiklerini** açıklayarak, alanda toplanan işçileri polis copu, kurşunuyla karşı karşıya bıraktılar. Saldırdı polis. İşçiler bu ihanete rağmen polis saldırısına karşı direndiler.

1990; 1 Mayıs’ın meşruluğu icazet altında, kapalı salonlarda değil, dişe diş kavgayla kabul ettirildi!

1990 Mayıs’ında sanki Türkiye’de değil gibiydik. Türk-İş, 1 Mayıs’ı kutlama kararı aldı. Demirel, İnönü, Koç, **“1 Mayıs yasallaşmalıdır”** diye demeç verdiler. Ne olmuştu, “taş mı düşmüştü başlarına”?

Evet taş düşmüştü. Dalcıların elindeki taşlar düşmüştü başlarına.

1988-89’daki mücadele, 1 Mayıs’ın meşruluğunu herkese kabul ettirmişti.

Ama oligarşi “ikili” oyununu sürdürüyordu.

Türk-İş’e 1 Mayıs’ı salonda kutlama kararı aldirtmişti. Bunun dışındaki 1 Mayıs gösterilerine “ateş açılacağı” ilan edildi açıkça. Oligarşinin yeni manevrası buydu.

Bu manevra ve gözdağı etkisini göstermekte gecikmedi. 18 Nisan’da Taksim’de 1 Mayıs mitingi için başvuru yapan 22 sendika ve şubeden bazıları, (TÜMTİS, Tek Gıda-İş, Deri-İş, Tes-İş şubeleri) **“illa da Taksim demiyoruz”** diyerek 1 Mayıs Alanı’na gitmeyeceklerini açıkladılar.

Dergiler Platformu’nda 1 Mayıs Alanı’nın keskin savunucusu olan bazıları ise **“üretimden gelen güç kullanılmalı”** deyip (Sanki üretimden gelen gücü kullanmakla, 1 Mayıs Alanı’na çıkmak birbirinin alternatifiymiş gibi) Türk-İş’in ar-

1 MAYIS ‘89 ŞEHİDİMİZ

MEHMET AKİF DALCI

Bir işçiydi o. Öfkesini, sınıf bilincini kuşanıp gelmişti 1 Mayıs Alanı’na.

Çatışmada en öndeydi. Kortej Kasımpaşa’ya yöneldiğinde elinde taşları yine savaşıyordu Mehmet. İşte tam o anda,

elindeki taşı fırlatmaya hazırlanırken buldu onu faşizmin kurşunu. Alnından kan akıyordu... Dökülen kan, Mehmet’in kanı, 1 Mayıs’ın alevini harlamıştı... Kan dökerek kazanacaktık 1 Mayıs’ı...

4 Mayıs günü yaklaşık 5 bin kişi katıldı cenazesine DALCI’nın. Zeytinburnu’nda cenazeyi kaçırın polis ile 5 BİN MEHMET arasında ikinci bir hesaplaşma yaşandı... Ve dökülen kan yerde kalmadı, kalmazdı... Mehmet’i vuran katil polis, Kazım Çakmakçı, aynı yılın sonunda Devrimci Sol tarafından bulundu ve ölümle cezalandırıldı.

1 Mayıs’ta savaştı Mehmet, kavgayı öğretilendi... O işbirlikçilere, reformistlere, uzlaşmacılara atılmış bir tokat, 1 Mayıs alanı’nı işgal edenlere karşı sıkılmış kurşundu.

Sayı 57

31

20 Nisan 2003

kasına yedeklendi.

Oligarşinin planı netleşmişti. 1 Mayıs’ı sarı sendikacılara, reformistlere teslim edip, devrimci 1 Mayıs’ın önünü kesecekti. Bu plan doğrultusunda, o gün, 1 Mayıs’ta sadece Taksim değil, İstanbul’un merkezi yerlerindeki bütün alanlar işgal edildi.

Ama devrimciler de kararlıydı. Oligarşinin manevra ve tehditleri, kararlılıkla cevaplandı. Unkapanı’nda, Kasımpaşa’da pankartlarını açarak yürüyen, Pera Palas ve Harbiye çevresinde polisle çatışarak 1 Mayıs alanına yönelen Devrimci Sol Güçler ve diğer devrimci gruplar oligarşinin planını iflas ettirdi.

İstanbul o güne kadar ki tarihinin en büyük gözaltı operasyonlarından birini yaşadı. 4 bin kişi gözaltına alındı. Silaha karşı sopalarla, taşlarla sokak sokak savaş verildi. Bu çatışmalarda Gülay Beceren isimli devrimci vurularak sakat kaldı.

- sürecek -

1 MAYIS Sami Evren'e babasından MİRAS kalmış!

ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu'nun, KESK Genel Başkanı Sami Evren'i ziyareti sırasında, Evren, "Yıllardır emekçilere yasaklanan Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlamak istiyoruz" dedikten sonra, "Son yıllarda en çok cam kırma hadiseleri oluyor. Şiddetli bir şekilde bizim hukukumuz uymayanları, 1 Mayıs'a davet etmiyoruz?" diye de eklemiş.

Bu sözleri duyunca ne düşünürsünüz?

ilk akla gelen, "1 Mayıs davetiyelerinin mührü" demek ki, Sami Evren'de!

Demek ki, 1 Mayıs'ın sahibi, ev sahibi, Sami Evren'miş!

Demek ki, 1 Mayıs mitinglerine katılabilmek için, bir, oligarşiden izin, iki, Evren'den davetiye almak gerekiyor.

Peki ne hakla?

Sami Evren'e bu hakkı kim vermiş?

Ricamız; kimse haddini aşmasın, tarihi çiğneme kalkmasın!

Sami Evren'den önce de o meydanları böyle "tepeden inme", "sahiplenmek" isteyenler çıktı. Boşuna heveslenmesin. O meydanlar mücadeleyle kazanıldı, mücadeleyle kullanılıyor.

1 Mayıs'ın tarihinde, Sami Evren'in savunduğu anlayışın sahipleri neredeydi acaba? Devrimcilerin, 1 Mayıs'ı kazanmak için kanları dökülürken, onlar hangi siperin gerisindeydiler?

1988'in, '89'un 1 Mayıslarını hatırlar mı mesela Evren? Nerelerdeydiler o zaman, ne yapıyorlardı, bilmek isteriz. Akif Dalcı katledilirken ne işle meşguldunuz mesela?

Taşlar değil, kurşunlar uçuşuyordu o zaman havada. CAM'lar değil, CAN'lar kırılıyordu meydanlardı. Dişle, tırnakla, kanla koparılıp alınmıştır 1 Mayıs hakkı. Devrimcilere, oligarşinin yasaklamadığı meydanları, Evrenler'in "kırmızı balmumlu davetiye" manevralarıyla yasaklamaya kalkışması, sorumsuzluk, ciddiyetsizlik, haddini aşmaktır.

1 Mayıs mücadelesinin tarihini de, provokasyonların tarihini de öğrenip öyle konuşun!

Kanımızı dökerek kazandığımız meydanlardan, Evren "davet" etmedi diye vazgeçeceğimiz düşünülmüyorsa, bu açıklamanın amacı nedir? Sami Evren'e hatırlatmak isteriz ki, bu yol provokasyona gebedir.

Provokasyonlar işte böyle nasıl yaratılıyor.

77'yi hatırlayın. O zaman da DİSK yönetimine hakim olduğu için kendini 1 Mayıs'ın sahibi görenler vardı. TKP, o kafa yapısı içinde onu davet ediyoruz, bunu davet etmiyoruz tavrını geliştirdi, karşındakiler klasik "sosyal faşist" teorileriyle ateşe köruklerle koşular. Mesele, buydu. "Alana sokmayız... yok, gireriz..." Bugün yeniden bu provokasyonları yaratmak isteyenler var. **Polise davetiye çıkaranlar, '77'yi unutmasın.** '77'de katliamı oligarşi yaptı ama ona davetiye çıkaranlar, suç ortakları vardı.

1 Mayıs emekçilerindir. Akif Dalcılarındır. Herkes, bir laf ederken sorumluluğunu bilmelidir. Sami Evren, devrimci hareketin tarihini bilmiyor. Ne 1 Mayıslar için nasıl direndiğinden, ne 1 Mayısların nasıl provoke edildiğinden bihabermiş gibi konuşuyor. Bırakın 1 Mayıs "davetiyeciliğini"; sorumluluğa davet ediyoruz.

Sorun, bir olumsuzluğu engellemek mi, yoksa birilerine mesaj vermek, birilerini de fırsattan istifade karalamak mı?

Gerek Sami Evren'in açıklamasında gerekse de 6 Nisan'da İstanbul'daki mitingte bir kaç kişinin bir hastanenin camılarını kırması üzerine "sol"dan yapılan diğer açıklamalar, amacın üzüm yemek değil de, bağcıyı dövmek olduğunu düşündürüyor.

Bizim tarihimiz bu konuda çok açıktır.

Nerede bir bozukluk, yozluk varsa, Evren, kendi savunduğu siyasi anlayışa sormalıdır. Alasını bilir onlar. Alasını yapmışlardır.

Sayı 57

32

20 Nisan 2003

Bu konuya ilişkin Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından ayrıca bir açıklama yapıldığı için meselenin bu yanına ayrıca tekrar girmiyoruz. İşin özü, bu tür dengesiz, provakatif hareketler onaylanamaz, savunulamaz. Kimsenin onayladığı, savunduğu da yok zaten.

Peki o zaman Sami Evren, kimi davet etmiyor? O dengesiz, yanlış hareketi yapan üç beş kişiyi mi? Onları tanıyor, biliyor mu Evren? Biliyorsa, tüm sol grupları uyarsın, hiç kimse onları kortejine almaz.

Ama Evren'in derdi başka. Bu nedenle, ne o tür olumsuzlukları önlemek için ne yapabiliriz diye bir tartışması, önerisi var, ne de o olumsuzluğun zaten kendilerinden önce, başkaları tarafından engellenmediğini görmezden geliyor.

Evren'in tek derdi birilerine, bir yerlere yaranmak. Birilerine de mesajlar göndermek.

Mesajın kime? Bugün ucuz, basit "olgunluk" havalarıyla kimlere ne mesajlar gönderiliyor?

Sami Evren olaylara bir devrimci olarak değil, fırsatçı, grupçu, icazetçi bir bürokrat olarak bakıyor. Eğer devrimci olarak baksaydı, o sözünü ettiği cam kırma olumsuzluğunu engellemeye çalışanları görürdü. Eğer devrimci olarak baksaydı, bu konunun hangi zeminlerde ele alınması, nasıl çözülmesi gerektiğini de bilirdi.

Ama Evren'in beyni devrimci olarak çalışmıyor.

Kimse "cam çerçeve edebiyatı"yla kendi başsızsızlıklarını perdelemesin!

Sami Evren'in (ve aslında tüm legal parti çevrelerinin, reformistlerin) bu konudaki ortak nakaratlarından biri de şu; böyle olaylar olunca "Kitleler gelmiyor"muş!

Doğru, ama:

Birincisi; kafa "olay"ı tersinden görüyor. Kitlelerin gelmesini istemeyen kim? Sadece bunu sorsa, bu tür olayların öncesinde mutlaka polisin saldırılarının, keyfiliklerinin olduğunu da görecek. Ama gör-

müyor. Bu nedenle polisle değil, "sonuçla" uğraşıyor.

İkincisi; hazır bir "bahane" bulmuşken, bunu kendi kitlesellik zaaflarına kılıf yapıyor.

Sen 1 Mayıs'ta sendika pankartlarının arkasında kaç kişi yürüttüğünden hareketle, kendine bir sor bakalım: İşyerlerinde nasıl bir örgütlenme yapıyor-sun? KESK'in üyelerini nasıl kaybettin? Nasıl politika yapıyorsun, nasıl eğitim çalışması yapıyorsun?

Suçtu başka yerlerde aramayın.

Kortejlerdeki cılızlığını, cam-çerçeve edebiyatıyla açıklamaya kalkmayın.

Kitleleri politikleştirmezsiniz. Aman "eylem ekonomik taleplerin dışına çıkmasın" sizin politikanızdır. Kitleleri örgütlemeyiz, sendikal örgütlenmeyi devrimcileştireceğinize, Türk-İşleştirirsiniz. Kitlelere yönelik propaganda yaptığınızda da, "örgütlerin kötü olduğu" propagandasını yaparsınız. Bunlar hep bildiğimiz, sizin de çok iyi bildiğiniz şeyler.

Ondan sonra başarısızlığınıza böyle kılıflar bulursunuz.

Dalcı'lar'dan söz etmekten bile korkanlar, 1 Mayıs'ın "sahibi" olabilir mi?

Sami Evren, Türkiye devrimci hareketinin tarihini bilmiyor belki. Devrimcilerin "halka zarar verme" ilkesinin görkemli örneklerini öğrenmeli. Ama bu kafa yapısındaki biri, bilse de bilmezden gelir. Çünkü fırsatçıdır.

Aynı fırsatçı, istismarcı bakış açısıyla bir de 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamaktan söz ediyor Evren.

Sen Taksim mücadelesini bilir misin?

Senin hiç bir sendikanda mesela Mehmet Akif Dalcı'nın resmi asılı mıdır? Değilse neden?

Sen memurlarla eğitim çalışmalarında, 1 Mayıs çalışmalarında bir kez olsun Dalcı'yı anlattın mı? Anlatmadıysa neden?

Dalcı'ya sahip çıkmadan Taksim mücadelesine, o alanın onurlu mirasına nasıl, hangi yüzle ve han-

Sayı 57

33

20 Nisan 2003

gi güçle sahip çıkacaksınız?

Tabii Dalcıları anlatamazsın emekçilere. Onun resimlerini asamazsın.

O zaman soracaklar sana, peki o zaman senin içinde yer aldığın anlayış, neredeydi, ne yapıyordu? Cevap veremezsin bu soruya. Bundan dolayı, en iyisi anlatmamak tabii.

Diyor ki Evren: **“bizim hukukumuz uymayanları davet etmiyoruz.”**

Senin **“hukukun”** nedir? Polisle anlaşp devrimcileri tecrit etmek var mı mesela senin hukukunda? Polisin tehdit ve gözdağı karşısında en meşru haklarından vazgeçmek var mı? Alanda **“sorumluluk”** üstlenip, sonra polis saldırısı karşısında kitleyi katliamcılarla yüzyüze bırakmak var mı?

Hangi hukuk sizinki?

Emekçilerden yana mı, karşı mı?

Mesela, düzenin polisiyle emekçiler, devrimciler arasında sorun çıkınca, sizin **“hukukunuz”** arada mı yer alır, tarafsız mı kalır?

Biz reformizmin **“hukuku”**nu biliyoruz. Reformizmin **“hukuku”** icazet hukukudur! Sami Evren bu hukuku, devrimcilere, halkın mücadelesine dayatamaz.

DİSK’in 1 Mayıs ‘76 broşürünün **“Önsöz”**ünde yazılı şu satırları hatırlatalım son olarak Sami Evren’e: **“1 Mayıs, birleştiğinde dünya emekçilerinin yenilmez gücünü burjuvaziye dayattığı ve tüm çalışanlara örnek olduğu bir gündür. 1 Mayıs ‘bahar ve çiçek bayramı’ değildir. O gün kırlarda eğlenmeyi, çiçek toplamayı biz burjuvaziye ve sınıf uzlaşmacı sendikalara, Türk-İş’e bırakıyoruz.”**

Öfkenin, coşkunun, ve tabii devrimcilerin olmadığı bir 1 Mayıs yapmak istiyorsanız, salon çok. Ama meydanlarda olacaksanız, bilmek ve benimsemek durumundasınız ki, o meydanlarda biz varız.

Bu mücadele uğruna can verenlere, tutsak düşenlere saygılı olacaksınız. Ciddiyetsizlikten, sormusuzluktan, provokasyonlardan herkesi koruyacak olan budur.

Dalcılar’ın bilinci ile Taksim’e

Çeşitli sendikalar, partiler tarafından **“1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak istiyoruz”** şeklinde açıklamalar yapıldı.

Böyle diyenler, eğer Taksim’in tarihini biliyorlar ve bunu bilerek böyle söylüyorlarsa bu öneriyi ciddiye alırız. Yok, bilmeden konuşuyor veya bile bile sırf ucuz keskinlik yapıyorlarsa, ciddiyetsizliklerini göstermiş olurlar.

Bu tür açıklamalar, hemen her yıl yapılır.

Hem Taksim diyeceksiniz, hem de o hakkı kazanmak için tırnağınızı bile feda etmeyeceksiniz.

Bu tür manevralar her yıl yapılır, Taksim lafı edilir, ardısına unutulur... Ne bunun için fabrikalarda, işyerlerinde ciddi bir hazırlık yaparlar, ne de bu konuda ısrar ederler. Halka bu yönde açıklamalar yapıp, bu doğrultuda göstermelik de olsa bir başvuru yapmadıkları bile olmuştur.

Ama nasıl olsa **“protokol”** olarak Taksim anıtına bir çelenk bırakacaklardır. Belki onu **“Taksim’e çıktık”** sayıyorlardır.

Bütün siyasi örgütlere, sendikalara, demokratik kitle örgütlerine sesleniyoruz:

Bu konuda söylenenler, eğer ucuz keskinlik, kaba bir Taksim istismarı değilse, o zaman gelin, bu konuyu somutlaştıralım.

Sadece 1 Mayıs için geniş bir platform oluşturalım. Bunu sadece İstanbul’u değil, **ülke genelini** kapsayan bir platform olarak da şekillendirebiliriz: Açık ki, Taksim, sadece İstanbul için değil, tüm Türkiye için **“1 Mayıs Alanı”**dır. Bu platform olarak kararlaştıralım; Bu yıl, ne pahasına olursa olsun Taksim’e gidelim; 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlayalım!

Akif Dalcıların bilinci ve kararlılığı ile girelim Taksim’e; çünkü Taksim’e ancak böyle girilir, başka türlü izin vermeyecekleri açıktır. İzin verilerse bu sürpriz olur; böyle bir sürpriz gerçekleşirse de, zaten bir sorun yoktur.

Biz Taksim için şehitler, tutsaklar verdik. Yeniden verebiliriz.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Amerikan İşgalini Meşrulaştırmak, Milliyetçilik Değildir!

Amerikan işbirikçiliği, hangi ulus olursa olsun, o ulusun tarihinde hep bir kara leke olarak kalır!

"Berlin duvarının çöküşü, reel sosyalist sistemin çöküşünü de beraberinde getirdi. Reel sosyalist sistemin çöküşü ile birlikte ABD dünyayı yeniden düzenlemek için harekete geçti. Hedef Ortadoğu ve Ortaasya'daki dikta rejimlerini yıkarak aşmaktı... Eski doğu bloku ülkelerindeki tekçi sistemler yıkılarak demokrasi sistemi oturtuldu..."

Bu satırlar, Amerikan imparatorluğunun imparatorluk stratejisinin henüz tüm çıplaklığıyla görülmediği bir zamanda yazılmadı. Bu satırlar, daha bir kaç gün önce, 16 Nisan'da Kürt milliyetçi basında yazıldı. Satırlar, şöyle devam ediyordu:

"ABD ve müttefiklerinin müdahalesi ile 24 yıllık Saddam diktatörlüğü sona erdi. Saddamperestlerin başı sağ olsun. Kürdistanlıların da gözleri aydınlıkta olsun. Sömürgeci sistemin saç ayaklarından biri yıkıldı. Dansı sömürgeci sistemin diğer saç ayaklarının başına!"

Aslında bu sözler, ek bir yoruma gerek bırakmıyor. Ama Yusuf Serhat Bucak imzalı bu yazıda geçen bir cümle, konu üzerinde durmayı gerektiriyor. Şöyle diyor Bucak: "Bütün dünya Kürtlerden bahsediyor. Dünya medyası Kürtleri gündeminden düşürmüyor. Yakaladığımız bu olumlu imajı korumak gibi bir görevimiz var..."

Hangi "olumlu imaj"?

Bugün tüm dünyada, Kürt milliyetçiliğinin Amerikan işbirikçiliği konuşuluyor.

Aynı gün Kürt milliyetçi basının "Basından seçimler" sayfasına koydukları bir yazı bu "imajı" tartışmaya yer bırakmaksızın anlatıyor zaten:

"Türkler Kürtlerden ders almalı... Türkiye'deki sorumsuz dostlarımız, ne yapıp edip Bush yönetiminden

Kuzey Irak'a 'askeri gözlemci' gönderme iznini kopardı. Şimdi şu soruyu sormak lazım. Türkler neyi gözleyecek? Yanıt gayet basit: Türkler oturup **gerçek bir Amerikan müttefikinin** (yani uzun yıllardır zulüm görmüş kahraman Kürtlerin) kritik an geldiğinde nasıl davrandığını gözlemeli.

... Başından beri **Kürtler örnek bir müttefik tavrı** gösterirken, Türkler tam anlamıyla muhalif bir tutum sergiledi." (Thomas Alimhnat - The Boston Globe, aktaran Özgür Politika)

Bu imaj, "**Amerika'nın gerçek müttefik**" tanımları, sizi rahatsız etmiyorsa, ortada çok ciddi bir "saf" sorunu var demektir.

Talabani Barzani milliyetçiliği nereden nereye geldi, bu artık ayan beyan ortada. Peki KADEK'te temsil edilen Kürt milliyetçiliği nereye gidiyor? Amerikan işgalini açıkça eleştirmeyen, Barzani-Talabani çizgisinin Amerikan işbirikçiliğini, işgal ve katliam ortaklığını meşrulaştıran bir çizginin, onlardan fazla farkı kalmamış demektir.

Kürt milliyetçiliği, arada bir "fark" koymak için olsa gerek, KDP ve KYB'nin "milliyetçi çözüm çizgisi"ni, kendilerinin ise "demokratik çözüm çizgisi"ni izlediklerini söylüyor. Ama bunun pratikte bir hükmü yok.

Hem bölgede "**ABD'nin yapmak istediği düzenlemelere karşı çıkmayacaksınız**", hem de bölgede demokratik çözüm gerçekleştirilecek! Emperyalizmin icazetinde nasıl bir "demokratik çözüm" olacak?

KADEK neyi, kimi kutluyor?

Kürt milliyetçiliğinin Bağdat'ın düşmesiyle birlikte, Musul ve Kerkük'te de Amerikan işbirikçisi Barzani-Talabani güçlerinin egemen olmasını nasıl karşıladığı tüm politikayı ortaya koyuyor:

"KADEK Genel Başkanlık Konseyi, Kerkük, Musul ve diğer yerleşim alanlarında yaşayan Kürt halkının özgürlüğüne kavuşmasını kutladı."

Amerikan işgali altına giren topraklarda nasıl "**özgürleşmek**"ten söz edilebiliyor?

Musul ve Kerkük halkı serhildan yapmış. Peki Musul ve Kerkük'te ciplerin arkasında dalgalanan Amerikan bayrakları ne anlatıyor size?

KADEK, çok temel bir soruya cevap vermek zorunda: **Emperyalizm özgürlük getirebilir mi?**

KADEK tarafından yapılan değerlendirmelerde,

ABD'nin Irak'a müdahalesi doğrudan veya dolaylı olumlanırken, devamında da şu söyleniyor: "Irak'a müdahaleden çıkarılması gereken ders, rejimlerin gecikmeden demokratik açılımı başlatma dersi olmalıdır."

Yani Türkiye oligarşisine deniyor ki, siz de demokratik açılım yapmazsanız, Amerika gelir işgal eder. Bunun Barzani ve Talabani'nin söylediği "bölge ülkelerinin Irak'ın işçilerine karşılaması gerektiği" sözünden öde farkı yok. Bölge ülkeleri müdahale edemez ama Amerikan emperyalizmi müdahale edebilir. KADEK de diyor ki, bak demokratikleşmezsen, ABD zorla demokrasi getirecek.

Ülular, bağımsızlıklarını böyle mi kazanırlar? Halkların demokrasi mücadelesi ne zamandan beri ABD'ye ihale edilmiştir?

Emperyalizmin zoruyla demokrasi, emperyalizmin eliyle özgürlük!

KADEK milliyetçiliğinin formüle ettiği "çözüm" budur.

Amerika'nın Irak'ı işgalinin "bölgede demokratik gelişmenin önünü açtığını" söylüyor Kürt milliyetçiliği. Bu açıkça Amerika'nın imparatorluk politikalarını onaylamaktır. O zaman daha açık olunmalıdır. Amerika'nın demokrasi, özgürlük getirdiğini söyleyenler, Amerika'ya desteklemelidir. Bu kadar açık.

"Emperyalizm değişti" teorileri bitmiştir!

Amerikan imparatorluğunun kendisinin tekzip ettiği sefil "emperyalizm değişti" teorileri, işgaller, katliamlar içinde nasıl hala savunulabilir?

1990'dan bugüne geçen 13 yıl; emperyalizm üzerine tüm ucube teorilerin çöküşünü de göstermiştir. Peki KADEK ve Kürt milliyetçiliği, epeydir bu açıklıkla telaffuz etmedikleri bu teorileri şimdi niye birden hatırladılar? Cephe açıklamasında denildiği gibi, "Bu teorilerin savunucuları, Amerika'nın Irak'taki işgal "başarı"larıyla yeniden o teorileri hortlatmak istemektedirler. Oysa tam tersine; Irak'taki katliam ve işgal, o teorilerin en kesin bi-

çimde iflasından başka bir anlam taşımıyor."

KADEK'e göre "özgürleşen" Musul ve Kerkük'de Amerikan silahları katliamlar yapıyor. "Özgürleşen" Musul ve Kerkük'te petrol yataklarına el koyuyor Amerika. Yönetim tarzına kadar herşeye Amerika karar veriyor. Bu nasıl özgürlük? ABD'nin getirdiği "özgürlük" emperyalist basında bile mizah konusu olurken, KADEK'in bunu siyasi bir tesbit olarak savunması, izaha muhtaçtır.

İzah, Amerikan emperyalizminin icazetindeki düzenin bir parçası olma politikasıdır. Başka bir izahı varsa, buyursunlar yapsınlar.

Cephe'nin Irak'ın işgaliyle ilgili açıklamasında soruyor: "Emperyalizmin açık-gizli işgali altında bir demokrasiden söz edilebilir mi? Amerika'nın bayrağının katliamla, işgalle dalgalandırıldığı bir yerde, demokratik gelişme olur mu?"

Olur deniyorsa, o zaman Amerikan imparatorluğu meşrudur! Amerika'nın işgalleri meşrudur! Ülkemizdeki Kürt milliyetçiliği netleşmelidir.

Bu politikanın, solla, hatta milliyetçilikle ilgisi yoktur. Çünkü bu politikada, halkların çıkarı yoktur. Bu politika, özü itibarıyla Barzanilerin, Talabanilerin açıkça savundukları politikanın biraz daha dolaylı ifade edilmiş şeklidir.

Günümüzde, emperyalizme tavır almayan bir milliyetçiliğin, milliyetçilik olarak kalması mümkün değildir. Bu doğrulanmıştır. **Milliyetçi dar görüşlülük,** başka halkların katledilmesinden, başka ülkelerin işgal edilmesinden kendisi için "yarar ıman" bir **işbirlikçiliğe** dönüşmüştür. Sadece "Kürt penceresinden" bakınca görülen dünya başka, Amerikan imparatorluğunun tehdidi altındaki gerçek dünya başkadır. Milliyetçilik, kendilerinin dışında herşeyi, tüm halkları yok saymaktadır.

Bu sonuç, **halkların birliği, kardeşliği ve emperyalizme, oligarşie karşı ortak mücadelesi** dışındaki tüm yolların Amerikancı düzene çıktığının yeni bir kanıtıdır. Kürt milliyetçiliği, Barzanilerin gittiği bataklığa düşmek için bu dar milliyetçilikle hesaplaşmalıdır.

TÜM BEL-SEN Kocaeli Şubesi İstifa Etti!

Tüm BEL-SEN Kocaeli Şube Yöneticileri istifa ettiklerini açıkladı. Yönetim Kurulu üyeleri Mehmet Çevik, Serpil Üzuner, Bayram Özpınar, Huriye Öztürk, Atanur Gökbülak ve Ömer Kars imzası ve Şube Başkanı Bedriye Yıldızeli tarafından yapılan açıklamada istifa gerekçeleri özetle şöyle sıralandı.

"Emek dostu olduğunu, söyleyenler, kendi yüreklerinin korkularında boğulmuş, iktidar hırslarını, bir emek örgütünün hak mücadelesinde "BENİM OLMA-YAN BENDEN DEĞİLDİR" çizgisine sürüklemiştir... Söz verdiğimiz Toplu Sözleşme yapılmamış... (bunun karşısında) mücadeleci sendikal anlayış gözardı edile-

rek, şuanki yaşanan sendikal gerçekliliğe ulaşılmıştır. İş yerlerinden, alanlardan sendikacılık terk edilmiş, emek tarihinin 15-16 Haziranları, 1 Mayısları, Kızılayları, copları, panzerleri, sürgünleri, işkenceleri ve de ölümleri bir kenara koyulmuş, **çağdaş sendikacılık** tanımını içinde, yeni bir sendikacılık türetilmiştir. Profesyonellik, kariyerizm, "ben olmazsam asla olmaz" anlayışı kendi iktidarları için etnik kimlikleri kullanma, işbirlikçilik, sarı bile olmayan apaçık satış sendikacılığı, iş bırakma kavramlarının viziteye çevrildiği, muslukların altında, faksların önünde sabah kahvaltılarında, içki şişelerinde, "mikrofonu bana verin" kavgalarında yeni bir boyut kazanmıştır...

Gelinen bu süreçte küçüğe olsa emeğimin olduğunu düşündüğüm TÜM BEL SEN'li üyelerimize KESK'i ve sendikal mücadeleyi ozanın söylediği gibi "TÜRKİYE İŞÇİ SINIFINA EMANET EDİYORUM"

Aynı Safta köşemizi, bu hafta **Haklar ve Özgürlükler Cephesi** tarafından yapılan ve “aynı safta olmanın koşullarını” bir kez daha hatırlatan bir açıklamaya ayırıyoruz.

Polis ve Zaman Gazetesi’nin provokasyonu ve bunun figüranı olanlar üzerine

1 Mayıs hazırlıklarının sürdüğü bu günlerde, polisin “cam-çerçeve” kırma demagojisi üzerinden bir provokasyon geliştirmeye çalıştığı, çeşitli sol kesimlerin ise, farkında olarak veya olmadan bu oyuna geldiği görülüyor. 6 Nisan’da İstanbul’da yapılan mitingte bir hastaneye taş atılması olayının bu provokasyonun ve sol’dan geliştirilen demagojilerin “ana malzemesi” yapılması ve bundan hareketle de Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinin zan altında bırakılmaya çalışılması nedeniyle bu açıklamayı yapmakta yarar gördük.

Tavrimiz ve Tarihimiz Açıktır;

6 Nisan mitinginde, Polis Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejini provoke ederek, korteji dağıtmak istemiş, resimlere keyfi olarak el koymuş, gerginlik yaratmış ve saldırmış, saldırıya uğrayanlar direnmişler, keyfi dayatmaları kabul etmemişlerdir. Polise karşı bu direniş sırasında polise taş atılırken, birkaç kişinin hastaneye taş attığı görülmüş, kortej görevlileri anında müdahale ederek bu yanlış tutumu engellemişlerdir.

Buna ilişkin Irak’ta Savaşta Hayır Koordinasyonu’nda, gerekli açıklama yapılmış, hastane taşlama gibi saçma, yanlış bir tutumun savunulmasının mümkün olmadığı, tersine daha o anda engellendiği belirtilmiş, koordinasyonda yer alanlar açıklamayı yeterli bulmuştur.

Hastaneye taş atma gibi bir tavrın, devrimciler açısından tartışılabilir bir yanı yoktur. Bu, yanlış, saçma, gereksiz bir kendini bilmezlik; bu olayı yapanlar, ya üç beş kendini bilmez veya provokatördür. Her devrimci, olaya böyle bakar.

Bizim bu konuda tarihimiz bellidir.

Benzer olaylar, geçmişte olduğunda ne tutum almışsak, kendini bilmezler bizim kortejimiz içinden çıktığında da tutumumuz aynıdır.

Biz, her eylemimizde halka zarar vermeme konusunda solda gelenek yaratan bir anlayışın savunucusuyuz.

Daha siyasi arenaya ilk çıktığımız yıllarda yine bir polis saldırısı karşısında gerçekleştirdiğimiz Kocamustafapaşa Direnişi’ndeki örnek, 28 yıldır sürdürdüğümüz geleneğimiz olmuştur. Bu direnişte polisin panzerlerine karşı barikat kurmak için pazarcıların tablaları alınmış, direniş sonrasında pazarcılarla görüşülüp tablaların parası ödenmiştir. Kocamustafapaşa’dan bu yana, nerede bir eylemde halk istemeyerek de olsa zarar görmüşse, tazminat ödenmiş, gerektiğinde özür dilenmiş, kimi zaman kazara yaralananların tedavileri yaptırılmıştır.

Hal buyken, hastane taşlanması gibi bir tutumu, bir anlayışı, bir harekete maalemtmeye kalkışmak, bunu eğer polis yapıyorsa, **provokasyon**, eğer sol adına yapıyorsa, **subjektivizmdir**.

Uyarımız:

Polis provokasyon peşinde; alet olmayın!

Olaya biraz sağlıklı bakan, yapılmak isteneni görür:

Önce TV ekranlarında olay büyütüldükçe büyütülüyor. Sonra, **8 Nisan**’da Zaman’da bir “haber” yayınılıyor. Zaman’ın haberine koyduğu başlık, amacı gösteriyor: “**Barış için hastane taşıyanlara sivil toplumdan tepki yağıyor!**”

Ve ardından; **9 Nisan** sabahı, TAYAD’lılar evleri basılarak gözaltına alınıyor, ardından basına “hastane taşıyanlar yakalandı” diye lanse ediliyor, polisin bu demagojilerini, provokasyonlarını gözü kapalı kabul edenler “*ha demek ki onlarmış*” diyor. Oysa, gözaltına alınanlara o konuda bir soru dahi yöneltilmiyor.

Tezgah çok açık!

Ve bu tezgahın bir parçası olan Zaman’daki haberi, “sivil toplum” olarak **KESK** adına **Hasan Toprak**, **ÖDP’li Tayfun Mater**, **DEHAP İl Başkanı Hüseyin Altun**, **Mazlum-Der Genel Başkan Yardımcısı Ahmet Mercan**’ın demeçleri doluruyor.

Bu “haber”de yer almayan **İHD İstanbul Şubesi** de “aman biz geride kalmayalım” telaşıyla olsa gerek, “Şiddet kabul edilemez bir olgudur” başlıklı bir açıklama yapıyor.

Açık ki, olayın ilk TV ekranlarında yansıtılışından basındaki haber ve yorumlara, gözaltılara kadar polis yönlendiriyor. Polis aleni bir tezgah kuruyor ve kendilerine “*sivil toplum kurumları*” diyenler de bu tezgaha düşüyor.

1) Bütün bunlar, sözkonusu kurumların temsilcilerinin bulunduğu ortamda konuşulduğu, bunların konuşulduğu yerde, kimsenin farklı bir söylemi olmadığı halde, bu tür açıklamalar yapıp demeçler vermek, tek kelimeyle riyakarlıktır.

2) Amaçsız, gereksiz belki de provokatif hareketler yapan bu tipler, her zaman çıkar. Mesele onların onaylanıp onaylanmamasıdır. Kitle hareketlerinde kural dışı davranışlar ortaya çıktığında, devrimciler bunları kendi kuralları, ilkeleleriyle engellemeye çalışırlar. Engellenememişse, devrimci eleştiri-özeleştirisi içerisinde tartışır, sonuçlandırılır. Ama;

Oligarşiye mesaj için kullanmazlar.

Fırsat buldum, birilerini karalayım hesabı yapmazlar. Kendi yetersizliklerini örtmek için kullanmazlar.

Reformizm, yapılması gerekeni yapmıyor ama yapılmaması gereken ne kadar şey varsa, onları yapıyor.

3) Bu konuda “kuşku” olanlar varsa tekrar hatırlatalım: Evet, biz her zaman bu tür olayları kınadık. 1996 1 Mayıs’ında, bu yılın 15 Şubat’ındaki mitingde benzer hareketleri eleştirdik. Ama devrimci gibi eleştirdik. Aslolanı bir yana koyup, sadece onlara ilişkin “kınamalar” yayınlamadık.

1996 1 Mayıs’ından hemen herkes bir kaç bankanın, iş yerinin tahrip edilmesini hatırlıyor, ama aynı 1 Mayıs’ta 3 devrimcinin polis tarafından meydanda katledilmesi hatırlanmıyor. Bunda bir terslik, çarpıklık yok mu? “Çiçek tekmeleyen kız” görüntüsünün binlerce kez ekrana getirilip meydanda kurşunlanmış üç cesedin hiç gösterilmemesi, size, 1991 Irak katliamında katledilen yüzbinlerce Iraklı’nın tek kare görüntüsünün olmamasına rağmen, her gün petrole bulanmış karabatağın gösterilmesini hatırlatmıyor mu? Aradaki benzerlik düşündürücü değil mi?

Polis provokasyon yapıyor. Sorunun odağı budur. “Şunları bunları davet etmeyeceğiz” diye açıklama yapan KESK yöneticileri, katleden, saldıran, keyfi yasaklar uygulayan polise karşı ne yapacaklarını düşünse, daha iyi olmaz mı? Devrimcileri “uyaracağına”, “sen böyle yaparsan karşındakinin direnme hakkı doğar, olaylar çıkar” diye polisi uyarsa, daha yerinde olmaz mı?

Bu ülkede herkes biliyor ki, polisin saldırmadığı hiç bir eylemde olay çıkmamıştır. Olay demek, polisin saldırısı, engellemeleri demektir.

Demeç, açıklama sahiplerinin amacı ne?

İHD, bu tür konularda sorumsuzluğu, artık alışkanlık haline getirmiştir. Dinlemeden, anlamadan burjuva basındaki havaya göre açıklamalar yapar. Ne araştırır, ne muhataplarına sorar. Bu olayda da böyle yapmıştır. Bu konuda sicili kabanktır.

Bir devrimci 19 Aralık’ta katledilmiş, yoldaşları cenazesini toprağa vermişler, İHD, katledilen devrimcinin ailesinin bir TV haberinin etkisiyle anlaşılabilir duygularla kızlarının öldüğüne inanmak istememesi nedeniyle derneklerine gelmesi üzerine kalkıp, “*falan yaşıyor*” diye açıklama yapar. İlgililere, yoldaşlarına bir sor, hiç bir şey bilmiyorsan, git mezarını kontrol et, ama onlar için bunlar gereksizdir.

Subjektiftirler, birilerini karalamak için adeta “fırsat” olarak kullanmaktadırlar.

Bu sorumsuzluklardan vazgeçin.

Bir de söz konusu açıklamalarında “*taş atma, cam kırma gibi*” eylemler, *halkın savaş karşıtı eylemlere katılımını engellemektedir*” buyurmuşlar. Sizin hangi kitleyle ilişkiniz var? Siz hangi kitleyi getirirsiniz alanlara, kitlenin nasıl gelip neden gelmediğini nereden bilirsiniz? Bari ilgili olduğunuz alanda ahkam kesin, ötesini başkalarına bırakın.

ÖDP’li Mater, “*tarafsız bir hakem*” olarak görüş belirtiyor Zaman Gazetesi’nde. Bir siyasi hareketin tarihi, ideolojisi, yıllardır “ne ondan ne bundan”, “o da yanlış, bu da yan-

lış” diye şekillenir mi? ÖDP-DY çizgisi bunu başarmış(!) bir anlayıştır. Bu kime, ne kazandırıyor?

DEHAP İl Başkanı ise, taş atanların “kendilerinden” olmadığını, “başkalarından” olduğunu kanıtlamak için özel gayret sarfediyor. Ama çabası yine boşuna gidiyor, Zaman muhabiri yazısında “taş atanların Öcalan lehine slogan atanlar olduğunu” yazıp çıkıyor işin içinden. Onun amacı belli, devrimcileri, muhalefeti karalamak. Peki ötekilerin amacı ne bu konuda Zaman’a demeç vermekle?

Devrimci, bırakın devrimciliği, demokrat tavır böyle mi olur? Kontrgerilla basının bugüne kadar neler yapabildiğini hala öğrenemediniz mi de bu haberin figüranı oluyorsunuz?

O, Zaman Gazetesi ki, en muhalif olduğu durumda bile, devrimcilere karşı kontrgerilla haberlerinin yazıldığı bir yerdir. Siz bunlardan ne bekliyorsunuz?

Mazlum-Derliler de, sağdan soldan kaptıkları söylemlerle aleti olmuşlar bu tezgahın. Savaşın, barışın ciddiyeti, bir gazete muhabirinin yönlendirmesi altında edilen sözlerin ötesindedir.

Herkes, suçladıkları, zan altında bıraktıkları o kortejin, 1988’den beri 1 Mayıs alanlarını kazanma kavgası verenlerin korteji olduğunu çok iyi biliyor.

Tabii, biz İHD gibi, “şiddet karşıtlığını” adeta sapkınlık derecesine götürenlerin yaptığı gibi “taş karşıtı” falan da değiliz. 1988’de, 89’da elimizde taşlarla çatıştık polis kurşunlarına karşı. Hangi taşı nereye attığımız, nereye atmadığımız çok iyi bilinir.

Hastaneye taş atma olayının bizim kortej görevlilerimizce engellendiği, TV görüntülerinde bile çok açık olmasına rağmen, hala bu konuda spekülasyon yapanlar iyi niyetli değildir.

İşte bu koşullarda, “hastaneye taş atma” üzerinden geliştirilen demagogiler, ya devrimcileri karalama amaçlı ya da polisin provokasyonunun bir parçası olarak görüyoruz.

Çağrımız:

1) Cam-çerçeve edebiyatını, burjuva medyadan farksız biçimde devam ettirmek, polisin her 1 Mayıs öncesi “olay çıkacak...” diye yaptığı katılımı engellemeye çalışan propagandayı sürdürmekten başka bir şey değildir.

2) Şunları davet etmiyoruz türünden açıklamalar, polis saldırısına davetiyedir. Polise deniliyor ki, 1 Mayıs’a bunlar geldiğinde saldırabilirsin, bunları 1 Mayıs alanında istemiyoruz! Kimsenin “davet etme” hakkının olmaması bir yana, bu provokasyona gebe bir tutumdur, derhal düzeltilmelidir.

3) Oligarşinin solu, halk muhalefeti bölüp parçalama taktiklerini, muhalefetin belli kesimlerini sırayla “tecrit” etme politikaları tekrar hatırlanmalı, bu politikaların aleti olunmamalıdır!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

23 Yıldır Bitmeyen Dava... Kaybolan 100 Dosya

TÜRKİYE'DE ADALET GERÇEĞİ!

Halen Yargıtay aşamasında olan **Devrimci Sol Ana Davası**'nda 100 dosyanın kayıp olduğu ortaya çıktı.

Devrimci Sol Ana Davası'nda 1243 kişi yargılanıyordu. Bu dava, 12 Eylül 1980 darbesinin hemen ardından açılmıştı ve tam 23 yıldır sürüyordu.

Ve şimdi, yüzlerce insana, yüzlerce yıllık hapis cezaları verildikten, bunların yüzlercesi yıllarca hapishanelerde tutulduktan sonra, ortaya çıkıyor ki, **"100 dosya kayıp!"**

Kayıp olan dosyalar değil; adalet kayıp!

Bu nasıl bir devlet, bu nasıl bir yargı, bu nasıl bir adalet? Ki, 23 yıldır süren, 1243 kişinin hayatının belirlendiği davanın 100 dosyası kaybolabiliyor?

Türkiye'de demokrasi var diyenler, Türkiye'de hukuk ve adalet var diyenler, bu komediyi mutlaka incelemelidirler.

Kararların "Dosya"ya göre değil, generallerin talimatlarına göre verildiği bir hukukta, 'dosya'lar, kırtasiyeden başka ne anlam taşıyor ki?

Devrimci Sol Ana Davası, 12 Eylül 1980 cuntasının açtığı davalardan biridir.

12 Eylül'de 5 Amerikancı general, emperyalizmin ve oligarşinin çıkarlarını korumak için, halka ve devrimcilere karşı savaş açtı. İşkenceler, infazlar, idamlar birbirini izledi. 12 Eylül'ün askeri mahkemeleri, işte bu zulüm zincirinin bir parçası olarak devreye sokuldu.

İşkencelerden geçirilen yüzbinlerce kişi, adına "askeri savcı, askeri yargıç" denilen cüppeli işkencecilerin önüne çıkarıldı. Tutuklandılar, boynlarında idam ilmkleriyle yıllarca süren "yargı-

lama"lardan geçirildiler.

O yıllar içinde hapishanelerde, cunta tutukluları düşüncelerinden vazgeçirmek için, işkencenin, baskı ve yasakların her türlüüne başvurdu. Tutukluların en doğal hakları yok sayıldı.

Yok edilen haklarından biri de **"savunma hakları"** idi. Cuntanın mahkemelerinde "savunma"nın kıymeti yoktu zaten. Kararlar, **"dosyaya göre"** değil, sıkıyönetim generallerinin ve polis şeflerinin talimatlarına göre veriliyordu.

Bu nedenle, herkes emin olabilir ki; "100 dosyanın kaybolması!" cunta mahkemeleri için hiç bir önem taşımamıştır.

23 Yıllık Devrimci Sol Ana Davası, 23 Yıllık Türkiye Tarihidir:

Devrimci Sol Ana Davası, aylar boyunca, işkencehanelerde askeri savcılarının gözetiminde **"işkenceli sorgular"**da yapılan **"hazırlık soruşturmaları"**nın ardından, **15 Mart 1982**'de başladı. 1243 kişinin adı vardı iddianamede. Askeri savcı, iddianamenin her satırında, **asın, kesin, zindanlarda çürütün** diye haykırıyordu!

Dava, 14 Nisan 1982'de alınan bir kararla, "savaş hali" hükümlerine göre sürdürüldü.

"Savaş hali" gerekçesiyle de, yüzlerce tutuklu gıyabında yargılandı, savunma hakkı ayaklar altında çiğnenerek onlarca yıllık hapis cezalarına çarptırıldı.

1984'den 1986'ya kadar, tutukluların hapishanelerdeki **tek tip elbise** dayatmasını kabul etmemeleri nedeniyle, mahkemelere don-atlet getirildiklerinden dolayı mahkemece **"duruşmaların disiplini bozdukları"** gerekçesiyle duruşma sa-

Sayı 57

39

20 Nisan 2003

lonundan atıldılar ve yargılanmaları gıyablarında sürdürüldü.

12 Eylül'ün işkence, infaz, hapishanelerde zulüm politikalarının kanıtlarını bu dava dosyasında görebilirsiniz:

Bu davanın “sanık”larından **Ahmet Karlangaç** işkenceye katledildi, **Hayrettin Eren** gözaltında kaybedildi. **Selim Mehmet Yücel**, **Mehmet Küçükçiftçi**, **Mustafa Işık** ve **Tahsin Elvan** ise iddianamede “ölü olarak ele geçirilen” sanıklar arasında sayılıyordu. Davanın “sanık”larından **Abdullah Meral**, **Haydar Başbağ**, **Hasan Telci** hapishanelerdeki zulme karşı yapılan ölüm orucunda şehit düştüler.

Cunta, hapislerle, işkencelerle tutukluları düşüncelerinden vazgeçirmekte o kadar ısrarlıydı ki, bu davada yargılananlar, hapishanelerde kaldıkları onbir yıllık sürenin ortalama **350 gününü** açlık grevlerinde geçirmek zorunda kaldılar. Davaya boyunca çeşitli konularda verdikleri dilekçelerden dolayı 22 kişiye toplam **266 yıl hapis cezası** verildi.

Yaklaşık 11 yıl süren dava, 1 Kasım 1991’de sonuçlandı. Karar duruşmasını da “oldu bittiye” getirmişti mahkeme heyeti. Duruşma hakimi, önceden tutuklulara ve avukatlarına bildirmeksizin, duruşmada “*dosyanın incelenmesinin bitirildiğini, duruşmanın sona erdiğini*” açıklayarak 500 sayfalık kararı okumaya başladı.

Evet, duruşma hakimi aynen böyle demişti: “*dosyaların incelenmesi bitirilmiştir!*”

“Kayıp dosyalar”ı nasıl incelemişlerdi acaba?

Sonucu 23 yıl geciktiren, ama “İNFAZI” 23 dakika bile geciktirmeyen hukuk, hukuk mudur!

1991’de davanın “mahkeme” aşaması bitmişti; ama dava bitmemişti. Gerekçeli kararın yazılması ve kararın sanıklara tebliği, yaklaşık **10 yıl** sürdü.

Dosyanın ancak 2001’de, ancak ilk kararın verilmesinden tam on yıl sonra Yargıtay’a gönderildi. Dosya 2 yıldır Yargıtay’da. Güya dosyalar inceleniyordu.

Ama şimdi açığa çıkan bilgi sayesinde öğrenmiş bulunuyoruz ki; davanın Yargıtay’daki bu iki yıllık süresi de “Yargıtay ile yerel mahkemeler arasında kayıp dosyalar üzerine yazışmalarla” geçmiş bulunuyor.

23 yıldır sonuçlandırılmayan bir dava! Ve kayıp 100 dosya!

Bizim dosyalarımızda kayıp yok. Bizim dosyalarımız duruyor:

Devrimci tutuklular, daha yaşadıkları yıllarda, bu davayı, bu davayla ilgili çeşitli konulardaki gelişmeleri, yazdılar, belgelediler. Onlar varken, bu

davaya ilişkin tüm dosyaları, tüm belgeleri, son izlerine kadar yoketseler de, bu dava tarihe malolmuştur. İşte bu davayı tarihe maleden yazılı belgelerden bazıları:

1- **Haklıyız Kazanacağız** (Devrimci Sol Ana Davası’nda okunun savunma, 12 Eylül suçlarının ayrıntılı dökümü, 12 Eylül suçlarının dosyası)

2- **Direnış Ölüm ve Yaşam** (12 Eylül hapishanelerindeki zulüm ve direnişin öyküsü)

3- **Bir Direniş Odağı: Metris** (Metris’in işkence ve işkencecilerinin belgesi)

4- **Bir Savaş, Bir Dava Ve Zafer** (Bu davanın tüm aşamalarının hukuksuzluklarının belgesi)

5- **Darağaçlarında Yapılan Siyaset: İdam** (Ana Dava’nın da “sanıkları” arasında yer alan Erim-Dikler Davası tutuklularının açıklamalarıyla cuntanın ve Cunta’nın devamcısı iktidarların idam politikalarının belgesi)

6- **12 Eylül Mahkemeleri Dosyası** (Dava Dilekçeleri) 1-2 (12 Eylül hapishanelerindeki uygulamalara, cuntanın politikalarına ilişkin tarihi belgeler)

Bu davada yüzlerce insan, tüm işkencelere, baskılara, ceza tehditlerine rağmen, gerçekleri savunmaya devam etmiştir. İşkenceler, kaybetmeler, hapishanelerde zulüm, hala sürmektedir.

Bu davada yargılanan yüzlerce insan, bu davada “sanık” yapılmalarına neden olan bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm düşüncelerini, 23 yıldır süren tüm bu baskılara rağmen, hala savunmaya devam etmektedirler.

Soruyoruz; hukuku savunan herkesi, cevabını bulmaya çağırıyoruz:

100 Dosyayı Kim Kaybetti? Neyi Gizliyorlar?

Şimdi aydınlatılması gereken soru bu.

Dava, aynı zamanda faşizme karşı direnişlerle geçti; Tek Tip Elbise Direniş de bunlardan biriydi.

Dava belgeleri, açıklandığına göre toplam 400 klasörden oluşuyor ve bunlardan 100'ü kayıp! Yani, klasörlerin dörtte biri kayıp. Ki bunların da davanın, sanıkların kaderini belirleyecek en önemli dosyalar olduğu açık. Ve açık ki, bu, sıradan bir dosya kaybı değil.

Kim kaybetti bu dosyaları? Neleri gizlemek istediler? İşkencelerinizi mi gizliyorsunuz?

Tutuklulara karşı başvuru kontrgerilla yöntemleri mi gizleniyor?

HZİ Vakfı gibi Amerikan ilaç tekellerinin taşeronlarının tutuklular üzerinde yaptığı "tıbbi deneylerin" belgeleri mi vardı o kayıp dosyalarda?

100 klasör, kaybediliyor ve bir türlü bulunamıyorsa, kimsenin kuşku olmasın ki; 12 Eylül sürüyor. 12 Eylülcüler iktidardaki yerlerini koruyorlar. Yeni gelenler, 12 Eylülcülerin misyonunu devralıyorlar. Böyle bir kayıp olayının yıllarca sürmesinin ve ortaya çıkarılamamasının başka açıklaması yoktur.

12 Eylül hukuku sürüyor!

Önce kırdılar, yıkmak istediler. Halk buraları ziyaret ediyor, ziyaretgaha dönüşüyor dediler. Sonuç alamayınca bu kez de mezar taşlarında yazan şiirlere, türkü sözlerine soruşturma açıyorlar.

Dersim Asri Mezarlığı'ndaki DHKP-C, TİKKO ve KADEK şehitlerinin mezar taşlarındaki sözler nedeniyle 20 aile hakkında soruşturma açıldı. Hüsnü Aydın, Haydar Aydın, Fatma Ersoy, Adalet Yıldırım, Gülseren Beyaz, Cihan Taçyıldız, Metin Baba, Edip Ekinci, Hüseyin Yıldırım ve Cemile Koçak, Nuray Yeşil, Aydın Çetin Sürgeç, Berivan Alparslan, Haydar Alparslan ve Haydar Beyaz'a ait mezarların resmini çeken savcılık, bütün işi gücü bıraktı şimdi mezar taşlarıyla uğraşıyor!

İfadeye çağrılan ailelere, "siz mi yaptırdınız, örgüt mü yaptırdı" gibi sorular soran savcılık aileleri baskı altına almaya çalışıyor. Yarın mezar taşlarındaki örgüt davaları çıkartılırsa kimse şaşırmasın.

Sürmüyor diyenler, Kayıp 100 Dosya'nın hesabını vermek zorundadır!

Bini aşkın insanın on yıllarca tüm hak ve özgürlüklerini gasbedip onları "yargılama sürüyor" gerekçesiyle hapishanelerde tutuyorsun; sonra müebbet, onlarca yıl hapis cezaları vererek, tüm özgürlüklerini yok ediyorsun; ve 23 yıl sonra, diyorlar ki, "100 dosya kayıp"!

"Devlette devamlılık esastır" diyenler, bunun hesabını verecek mi?

Bu hesabı istiyoruz.

Tekrar soruyoruz; kim, niye kaybetti bu dosyaları? Halen iş başında olan iktidardan soruyoruz. 12 Eylül savunucularından soruyoruz. Genelardan soruyoruz. 100 Kayıp dosya nerede?

100 Kayıp dosyaya rağmen, nasıl yüzlerce insanı onlarca yıl hapis yatırdınız, hangi belgelerle ve hangi hakla, hangi hukukla, onların hak ve özgürlüklerini gasbettiniz? Açıklayın!

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

Mezar taşlarındaki umut Mezar taşlarından korku

Oligarşi kahraman devrim şehitlerine verilen değer mezar taşlarında ifadesini bulmasını, onlara bağlılığın ve sahiplenmenin bir örneği olarak karşılarına dikilmesini hazmedemiyor. İstiyorlar ki, şehitlerin mezarları dahi belli olmasın, unutulup gitsinler. Şehitleri unutmanın kavgayı unutmak olduğunu biliyorlar.

Peki ne yazıyor mezar taşlarında ki, oligarşi bu kadar korkuyor bu sözlerden, şiirlerden?

"Ben boşuna ölmedim" diyor o sözler şehitlerin dilinden, kavgaya davet ediyor, geleceğe dair sonsuz bir umudu, ölümüne bir güveni ifade ediyor. Kimisi Dersim dağlarından umudu haykırıyor, kimisi Çawbella türküsünün sözleriyle selamlıyor;

"Güneş doğacak. Açacak çiçek. Gelip gençler diyecek merhaba. Merhaba ey güzel çiçek..."

Evlatlarının mezarlarını yaptırmayı, vasiyetleri, kavgaları üzerine o taşlara sözler yazmayı yasaklayan bir yasa yok, ama keyfiyet sınır tanımıyor. Çünkü oligarşi de biliyor ki, şehitlerin sözleri devrim sözüdür. Toprağa düşen her kahraman kavgaya çağrıdır. Mezarbaşlarında havaya kalkan kol, içilen and zulüm düzeninin karşısına binlerce tohum olarak dikilen yiğitler doğuyor.

33 Yıllık İddia ve Kararlılık

5

Yıl 1978... Mücadele geliyor, hayat devrimcilerden daha iradi adımlar bekliyor. THKP-C inkarcılığı, tasfiyeciliği artık yüzünü gizleyemiyor. Devrimci Yol Bildirgesi'yle başlayan sürecin önü, Devrimci Yol hizbinin tasfiyeciliğiyle tıkanmıştı. Kızıldere'den o güne kadar mücadelenin pratik yükünü omuzlayanlar, artık "eskiler"i, inkarcıları, tasfiyecileri bir kenara itip kendi yollarını açacaklardı.

BİRLİK İÇİN SON ÇABALAR

Devrimci hareketin kadroları, Devrimci Yol Bildirgesi doğrultusunda partileşme sürecini birlikte geliştirmek için ısrar ettiler. Ancak DY hizbi ile yapılan görüşmelerden bir sonuç alınamıyordu. İstanbul'daki önder kadrolar sonuç almak için görevlerini askıya aldıklarını Ankara hizbine açıkladılar. Şubat 1978'de son bir kez daha tartışarak sorunlara çözüm yolu aradılar.

Ama o yol kapalıydı. Tasfiyecilerin derdi başkaydı. Şubat ayında İstanbul'da öğrenci gençlik, mahalleler, işçi kesimi ve diğer alanlardaki 40 kadro, İTÜ-DER lokalinde bir toplantı düzenleyerek gelişmeleri değerlendirdiler. Bir süre daha beklenmesi kararı alındı.

İstanbul'daki 1 Mayıs 1978 mitinginde, ayrılık biçimsel bir sorun üzerinden aleniyet kazandı.

Bu arada Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (DGDF) oligarşi tarafından kapatıldı. Haziran 1978'de Ankara ve İstanbul'daki kadroların katılımıyla yeni federasyon kurma konusunda görüşmeler yapıldı. Ama görüşmeler göstermelikti. Ankara'daki toplantıya İstanbul'dan katılan temsilciler, İstanbul'a döndükten hemen sonra, Tüm Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu (Tüm DEV-GENÇ) ismiyle yeni bir federasyonun kurulduğunu **gazetelerden** öğrendiler. Artık birlikte yürünecek bir yol yoktu.

ARTIK

"ÇAYANLARIN YOLUNDA" DEVRİMCİ BİR ÖRGÜT VAR

Devrimci Yol Hareketinde tasfiyeciliğe karşı devrimci çizginin savunulması temelinde ortaya çıkan ayrılık, 1978 yılı ortalarında netleş-

ti. Devrimci çizginin savunucuları **Devrimci Sol** olarak örgütlendiler. "**Devrimci Yol Hareketinde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi**" adlı broşür, devrimci hareketin Devrimci Yol'a eleştirilerini ve kendi görüşlerini ortaya koyan ilk temel belge olarak yayınlandı.

İlk başlarda, solun bir kısmı, Devrimci Yol- Devrimci Sol ayrılığındaki görüş farklılıklarını "küçümser" bir tavır takındı. Ama aradan sadece bir kaç ay geçtikten sonra, farklılığın "nüanslarda" farklılık olmadığı herkesin görebileceği hale geldi. Devrimci Yol ve Devrimci Sol, artık iki ayrı kulvarda gidiyordu. Bugün geline noktada Devrimci Sol ile Devrimci Yol arasındaki ideolojik, siyasi, örgütsel, kültürel farklılıkların derinliği herkesin gözleri önündedir.

TASFİYECİLİK, SİYASET YASAKÇILIĞI,

DY Tasfiyeci hizbi, devrimci hareketi engellemek için hemen her yönüne başvurdu. Bazı oportünist gruplarla işbirliği içinde devrimci hareketin siyasi arenada kendini ifade etmesini engellemeye çalıştılar. "**Siyaset yasağı**" koymaya çalıştılar. Ayrılığın kitleselliği ve gelişmesi karşısında provokasyonlardan, silahlı saldırılardan medet umdular. Ama ayrılık, tarihi gelişimin doğal seyrinin sonucuydu, nesnel bir zorunluluktan. Ve tam da bu nedenle devrimci hareketin gelişmesini engelleyemediler.

8 Temmuz'da İstanbul'da DEV-GENÇ Kurultayı toplandı. Kurultaya Devrimci Gençlik Federasyonu'nun (DEV-GENÇ) kurucu üyeleri **İstanbul, Elazığ, Konya, Tekirdağ Dev-Genç**'in yanı sıra Eskişehir, Çanakkale, Bursa, Babaeski, Üzünköprü, Samsun, İzmir, Ankara, Kırşehir, Malatya gibi bir çok il ve ilçeden 1500 civarında Dev-Genç delegesi ve temsilcisi katıldı. DEV-GENÇ'in yeniden kurulması, yeni bir anlayışla örgütlenilmesi kararlaştırıldı.

1978 ortalarından itibaren süreç bütün yönleriyle müdahale eden önder kadrolar, Marksist-Leninist bir partinin yaratılması sorununu önlerine koydular. "**THKP-C Ve İki SAPMA**" adını taşıyan bir broşür yayınlanarak ideolojik netleşme doğrultusunda bir adım daha atıldı. DEV-GENÇ dergisi yayınlanmaya başlandı.

Sayı 57

42

20 Nisan 2003

20 ARALIK 78 KARARLARI

1978 sonunda çeşitli alanlardaki kadroların katılımıyla bir toplantı yapıldı. “Devrimci Sol’un kuruluş konferansı” olarak da adlandırılabilir olan toplantıda partileşme doğrultusunda atılacak adımlar şekillendirildi. Bu toplantıda üç konu -**kadrolaşma, yukarıdan aşağı asgari de olsa merkezi bir örgütlenme ve ideolojik birliğin sağlanması**- temel görevler olarak tesbit edildi.

“Bu örgütlülük neyi hedeflemelidir?” sorusunun cevabı, bu toplantıda DY döneminin tüm muğlaklığını ortadan kaldıracak netlikte verildi: “**Bu örgütlülük bizece doğruluğu kabul edilmiş PASS’yi hayata geçirebilecek bir örgütlülük olmalıdır.**”

HAREKET ARINIYOR, ÖNDERLİK NETLEŞİYOR, SAVAŞ BÜYÜYOR

Eldeki insanların niteliğinin geliştirilmesi ve genç insanlara güven temelinde, hemen tüm alanlara müdahale edildi. Demokratik, askeri örgütlenmeler yaratıldı.

Devrimci Sol olarak örgütlenilirken, kendi içinde de bir arınma yaşanması kaçınılmazdı. 1979 güzünde “**Platformcular**” adıyla ortaya çıkan bir grup, bu arınmanın tipik örneğiydi. Büyük iddialarla, büyük misyonlar üstlenmeye yönelen bir hareket içinde, bu iddia ve misyona uygun olmayan kadrolar eleniyordu. Bunlar, sadece devrimci hareketin dışına düşmekle kalmadılar, bütün olarak mücadelenin dışına düştüler.

Giderek artan faşist terör karşısında, anti-faşist mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verebilmek, aynı zamanda partileşme sürecini geliştirmek doğrultusunda **FTKSME’ler** (Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri) ve **SDB’ler** (Silahlı Devrimci Birlikler), örgütlendirildi.

FTKSME’ler, çeşitli çalışma alanları bazında örgütlendiler. Bu ekipler içinde uzmanlaşan, “asgari Marksist-Leninist özelliklere sahip, PASS’ni her şart altında uygulama yeteneğindeki inisiyatifli-bağımsız, örgütçü... kitleler içerisinde eriyecek gizlilik koşullarına uygun politik askeri nitelikteki kadrolar” ise Silahlı Devrimci Birlikler’de istihdam edilmeye başlandı.

Devrimci şiddet temelinde sürdürülen mücadele, faşist terör karşısında tek doğru politikaydı. Bu nedenle; bu dönem reformizmin, revizyonizmin, oportünist grupların gerilediği, devrimci hareketin geliştiği bir dönem oldu.

Maraş katliamı yaşandı. Sıkıyönetim ilan edildi. O güne kadar sivil faşist terör şeklinde süren saldırılar, açık devlet terörü şekline dönüştü. Bu dönemde çeşitli sorunlara yönelik yapılan KAMPANYALAR, kara-

kol baskınları, MHP yöneticisi Gün Sazak’ın, ardından 12 Mart’ın Başbakanı Nihat Erim’in cezalandırılması eylemleri, dönemin iz bırakan eylemleri oldu.

12 EYLÜL’E KARŞI DİRENİŞ

12 Eylül 1980’de faşist cunta bir darbeyle işbaşına geldi. Devrimci hareket “**AMERİKANCI FAŞİST CUNTA 45 MİLYON HALKI TESLİM ALAMAYACAK**” başlıklı bildirisi ile cuntanın niteliğini ortaya koyup, mücadeleyi sürdüreceğini ilan etti. Bu dönemde hareket önemli darbeler yedi, önder kadroları tutsak düştü veya katledildi.

Bir çok grup kah ricat kararlarıyla, kah panik içindeki dağınıklıklarla mücadele arenasını terkederken, Devrimci hareket, Cuntaya karşı, gerek dışarıda, gerekse de o günün şartlarında öne çıkan bir mücadele mevzisi olan hapisanelerde direnişi sürdürdü. Üçü Devrimci Sol’dan dört tutsağın şehit düştüğü **1984 Ölüm orucu**, direniş çizgisinin doruğu olması ve yeniden mücadelenin yolunu açması, geleceğe bıraktığı miraslarıyla bu dönemin en önemli gelişmelerinden biridir.

1983’de, merkezi bir değerlendirme yapılarak, hareketin o güne kadarki gelişimi değerlendirildi, atılması gereken adımlar tesbit edildi. Sonuçlar, “**Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele**” başlıklı broşürde açıklandı. Ancak burada öngörülen adımların önemli bir bölümü yenilen darbeler nedeniyle atılamadı. 1985’te ricat kararı alınarak yeni bir sürece girildi.

Devrimci Sol, bu konuda da soldan farklıydı. Ricat dönemini bir eylemsizlik dönemi olarak ele almadı. ricat süreci içinde de çeşitli alanlarda halkın mücadelesinin örgütlenmesi, zorunlu durumlarda devrimci şiddet eylemlerine başvurulması devam etti.

80’li yılların sonu ise, devrimci hareket açısından direnilen yılların sağladığı avantajlar sonucunda bir gelişme dönemi oldu.

90’da yapılan değerlendirme bunu ortaya koyuyordu:

“Tüm eksik, hata ve zaaflarımıza, faşizmin tüm baskı ve terörüne rağmen ayakta kalmayı, gecikmiş de olsa süreci aşmamıza hizmet edecek bir potansiyeli yaratmayı başardık.

... Oluşturduğumuz geleneklerin de etkisiyle, hareketin bütünlüğü korunmuş, solun ideolojik ve örgütsel bunalım içine düştüğü koşullarda hareketimizin bu bunalımın dışında kalması sağlanmıştır.” (Davacı Dosyası II, s. 36)

Yeni dönem, bu sağlam direniş geleneği ve sağlam ideolojik temel üzerinde yükselecekti.

- sürecek -

İşgale Karşı Alanlardayız

"Savaş bitti hala gösteriler sürüyor" diyor burjuva medya. Amerika'ya, işgale karşı sokaklardaki öfkenin bitmesini, halkların işgali kabullenmesini istiyorlar. Hayır bitmeyecek. İşgale karşı sokaklarda emperyalizme öfkemizi haykırmaya devam edeceğiz... Kent kent, ülke ülke gösterilerimiz sürüyor...

ADANA- ANTALYA:

13 Nisan günü Uğur Mumcu Meydanı'nda islamcı vakıf ve derneklerin oluşturduğu platformun eylemine bin kişi katıldı. "Müslümanı müslümana kırdıran kalleştir", "Kahrolsun Emperyalizm" sloganları atılan eylemde Amerika'yı lanetleyen dövizler ve Irak bayrakları taşındı ve Abdurrahman Dilipak, Şanar Yurdatapan ve platform adına bir kişi konuşma yaptı.

Adana Savaş Karşıtı Platform tarafından 15 Nisan günü İnönü Parkı'nda yapılan eylemde "Bizler ezilen halklar olarak emperyalizmin savaş çağrısına direniş ve isyanla cevap vereceğiz" denildi. Eylemde "Irak'ta İşgale Hayır" sloganları atıldı.

9 Nisan günü Akdeniz Üniversitesi'nde toplanan yaklaşık 60 öğrenci "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe" sloganlarıyla ABD'nin Irak'ı işgal etmesini düzenledikleri yürüyüş ile protesto etti.

ANKARA:

EKB'nin "savaşın kadınlar ve çocuklar üzerindeki etkilerini" protesto eyleminin ardından Ankara Savaş Karşıtı Platformu Sakarya Caddesi'nde her hafta düzenlediği eylemi gerçekleştirdi. Burada yapılan eylemin ardından Mc Donald's önünde emperyalist malları boykot kapsamında yapılan eylem 200 kişi katıldı.

BES Ankara 1 ve 2 No'lu şubeler yaptıkları açıklamayla işgali kınadı ve 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkılmasını çağırısı yaptı.

İSTANBUL:

İslamcı kurumlar tarafından 12 Nisan günü Çağlayan'da düzenlenen mitinge yaklaşık 4 bin kişi katıldı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi sloganları ve bayraklarıyla mitinge katılırken, sol gruplardan Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu ve EMEP'in katıldığı gözlemlendi. Miting sırasında sık sık, "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Bağdat'a Selam, Savaşa Devam", "Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı ve ABD bayrağı yakıldı. Mitingte yapılan konuşmalarda işgal lanetlenirken, "Tayyip şeytanla koalisyon bize ters, racona ters. Hakiki Kasımpaşalılar" imzalı bir pankartın taşınması ise Kasımpaşalıların tepkisi olarak kayda geçti.

Okmeydanı Savaş Karşıtı Birlik 12 Nisan günü Mercan Düşün Salonu'nda bir panel düzenledi. Panele konuşmacı

olarak Erdoğan Aydın, Rüstem Batum, Sennur Sezer katılarak işgale karşı düşüncelerini dile getirirken, yazar Erdoğan Aydın'ın Amerika'dan çok, panel konusuyla ilgili olmayacak şekilde, gösterilerde polisin provokatif davranışlarını devrimcilere maletmeye çalışan konuşması salonda bulunanların yoğun tepkisi ile karşılandı. Panelin sonunda Grup Yankı ve Grup Tavrı türküler söyledi.

"Savaşa ve İşgale Hayır Platformu" 13 Nisan günü İstanbul Tepebaşı'nda toplanarak Amerika'yı protesto etti. "Amerikanizme hayır" dövizleri taşıyan grup, "Yaşasın küresel intifada" sloganları atarken, ABD mallarına boykot çağırısı yapıldı ve Marlboro ve Coca Cola maketleri ile ABD bayrağı yakıldı, Irak'ta katledilenlerin resimleri ABD Başkonsolosluğu duvarına bırakıldı.

Aynı yerdeki bir başka eylem de Özgür Gençlik tarafından gerçekleştirildi. ABD'nin İstanbul Başkonsolosluğu önüne yürümek isteyen gruba, polis saldırarak çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

İZMİR:

İHD, ÖDP, SDP, İzmir Gençlik Derneği, Özgür Gençlik 16 Nisan günü İzmir Emniyet Müdürü Halil Tatoş, Güvenlik Şube Müdürü Celil Taşkın, Çevik Kuvvet Polisleri ve müdürleri hakkında Konak Adliyesi'nde "Savaş karşıtı Öğrencilere saldırı ve İHD'ye yapılan faşist saldırıyı yönlendirdiği ve yönettiği için suç duyurusunda bulunudu. Suç duyurusu "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganlarıyla sona erdi.

KAYSERİ- BURSA-CEYHAN:

Kayseri'de Mazlum-Der tarafından "ABD İşgaline Hayır, Irak Halkıyla Dayanışma Mitingi" adıyla yapılan mitinge yaklaşık 750 kişi katıldı. Eylemde "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" ve "Irak Halkı Yalnız Değildir" sloganları atıldı.

Bursa'da da islamcı gruplar tarafından mitinge katılım düşük olurken, işgal protesto edildi. Bu arada Bursa'da camına "1500 dolar kazanmak ister misiniz? ABD ordusu için başvuru formu doldurulur" yazısı asan internet kafe taşlanarak "Türkiye hiç bir zaman ABD uşağı olmadı, olmayacak" yazılı not bırakıldı.

17 Nisan'da Bursa Uludağ Üniversitesi Görükle kampüsünde düzenlenen protesto gösterisine saldıran jandarma 27 öğrenciyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanların 26'sı gece serbest bırakıldı. Aynı gün Bursa İHD binasında yapılan basın açıklamasıyla gözaltılar protesto edildi.

"Ceyhan Savaşa Karşı Kadın Barış Platformu" Bush'un kuklasının parçalandığı eylemde ABD mallarına boykot çağırısı yaptı.

DÜNYADAN:

12 Nisan dünyanın bir çok ülkesinde eylem günüydü. İtalya'nın başkenti Roma'da 400 bin kişi "Irak, Iraklıların" pankartlarıyla yürürken, Hollanda'nın Rotterdam kentindeki Amerikan işgaline karşı yapılan gösteriye Cephe Güçleri de "Irak'ta Amerikan Saldırganlığına Son" yazılı pankartla katıldı. Faslıların, Hollandalıların ve Türkiyeli çeşitli grupların yürüdüğü gösteride ABD'yi lanetleyen sloganlar atıldı.

Hindistan'ın Kalküta kentinde 15 kişi Amerikan ve İngiliz konsolosluklarının çevresinde insan zinciri oluştururken, Bangladeş'in başkenti Dakka'da 20 bin kişi Amerikan ve İngiliz bayraklarını yaktı.

İspanya'nın Barselona kentinde 300 bin kişi Washington'da 10 bin kişi, Berlin'de 15 bin kişi, Paris'te 10 bini aşkın kişi, Avustralya'nın büyük kentlerinde 10 bin kişi, Norveç'in 40 kentinde binlerce kişi gösterilere katılırken, Amerikan İngiliz işgali İngiltere, Japonya ve Güney Kore'de düzenlenen gösterileriyle lanetlendi.

16 Nisan günü ise AB toplantısının yapıldığı Yunanistan'da onbinler emperyalizmi ve işgali protesto etti.

Bildiğin Yere Şikayet Et!

7 Nisan günü Antakya E Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Deniz Kutlu'nun görüşüne giden kardeşi Hasan Kutlu'nun Jandarmasının keyfi uygulamasından dolayı görüşü engellendi. Hapishanede bir süredir hak ihlalleri, saldırılar yaşandığını belirten Hasan Kutlu, jandarma komutanının "git bildiğin yere şikayet et" diyerek keyfiliği savunduğunu dile getirdi.

Temel Haklar'dan İşgale Protesto

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği üyeleri 13 Nisan günü İstanbul Tepebaşı'ndaki TÜYAP önünde yaptıkları eylemle işgal ve katliamı protesto etti.

"Irak'ta İşgale Son" yazılı pankartın açıldığı eylemde dernek Genel Sekreter Gülsen SALMAN burada yaptığı konuşmada, "Irak'a özgürlük adıyla başlatılan işgal, bugün emperyalizm eliyle yağma ve talana dönüşmüştür. Bu yaşananların sorumlusu, bugüne kadar Irak'a özgürlük getireceğini söyleyenler, yazan ve çizenlerdir. Amerika'dır, İngiltere'dir. Irak'ı bir ganimet gibi gören ve Amerika'nın zaferini dört gözle bekleyen Avrupalı emperyalistlerdir. Ülke-mizde de işbirlikçi AKP iktidardır." dedi.

Sık sık atılan "Katil Amerika Ortadoğu'dan Defol", "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" sloganlarıyla kesilen konuşmada, Amerikanın zafer elde edemeyeceği dile getirilirken, "Irak yakılıp, yıkılır, işgal edilebilir ama küllerinden yeni Iraklar doğar. Tarih de göstermiştir ki, dünya halklarının direnişi hiç bitmez. Bitmeyecektir." denildi.

Eylem, Amerikan ve İngiliz bayraklarının yakılması ile son buldu.

Sayı 57

45

20 Nisan 2003

Mobil Santral İstemiyoruz

13 Eylül pazar günü Samsun'un Tekkeköy ilçesinde, yaklaşık bir yıl önce yapımına başlanan ve halkın tepkilerini hiçe sayıp tamamlanan mobil santralin kapatılması için miting düzenlendi.

Yaklaşık 15 bin kişinin katıldığı mitingte konuşmak isteyen milletvekilleri halkın protestosuyla karşılaşırken, "Bu ülke bu halk satılık değil, Mobil santral kanlı sermaye, Mobil santral istemiyoruz, ölüm santrali istemiyoruz, Halkız Hakkımız Kazanacağız" sloganları atıldı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi ile Gençlik Dernekli Öğrencilerin de katıldığı mitingin ardından 8 bin kişi öfkeyle mobil santrale doğru yürüyüşe geçti. Bir süre Samsun-Ordu Karayolunu trafiğe kapattıktan sonra mobil santrale yönelen halkın önüne polis ve jandarma barikatı çıkarıldı, ancak bataklik araziye geçerek mobil santralin önüne kadar ulaşan kitle santrali taş yağmuruna tuttu. "Halka de-

ğil mobile barikat" sloganı atan halka gaz bombası ve panzerle saldıran polis, kimin yanında olduğunu gösterdi.

Mobil santralin doğaya ve insana vereceği zararın bilimsel olarak kanıtlanması ve daha deneme aşamasında verdiği zararın görülmesine rağmen, AKP'nin işbirlikçiliği sayesinde emperyalist tekellerin santralleri ülkemizi zehirlemeye devam ediyor. Polis ve jandarma ise korumalığını yapıyor, halka saldırıyor, ardından "provokasyon" edebiyatına başlıyor.

Samsun Emniyet Müdürü Tekin Akın "eylemi provoke edenlerin DHKP-C'li olduğunu" söyledi. Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi yaptığı açıklama ile yalanı teşhir etti. Ancak böyle bir açıklama yapılmasa dahi, bilinir ki, halk ne zaman hakkını arasa, ne zaman öfkesini dile getirirse mutlaka polis aynı şeyi söyler. Halkı korkutmanın, gözdağı vermenin, terörize etmenin en bilinen aracıdır. Hakkınızı ararsanız, toprağınıza sahip çıkarsanız "teröristsiniz" demenin bir başka yoludur. Bu tehditlere, gözdağına prim vermek, hakkımızı aramaktan vazgeçmemelidir.

GRUP YORUM

BİZ VARIZ!

Geçtiğimiz günlerde "BİZ VARIZ" single albümünü çıkan Grup YORUM ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

- Neden kısa bir süre içinde ikinci bir single albüm çıkardınız?

GRUP YORUM: İlk single çalışmamız, 19 Aralık katliamının hemen ardından çıkmıştı. Türkiye'nin en büyük hapisane operasyonuna, onlarca insanın katledilmesine, müziğimizle de bir tepki koymamız gerekiyordu. Bunun için o zaman Eylül'ü hazırlamıştık. Bu kez ise yaşanan süreci sanırsız uzun uzun anlatmaya gerek yok. İşte, Amerika, Irak'ın üzerine bombalar yağıyor. Irak'ı kimin yöneteceğine yönelik kararlar veriyor. Bunun yanında, bir halkın tarihini yok ediyor. Biz hayatın içinde, Amerika'nın bu saldırganlığına yönelik tavrımızı belirledik zaten. Gerek eylemlerin içinde varoluşumuz, gerekse de ülkemizdeki tepkiyi kalıcı bir örgütlülüğe dönüştürmek için yapılan çalışmaların içinde yeraldık. 'Biz Varız', bunların birikimiyle yapılmış bir şarkıdır. Tek şarkılık, single diye adlandırılan bir albüm muhakkak bizim ülkemizde çok da olumlu yaklaşılacak bir şey değil. Ancak, bunlardan daha önemli olan bir şey var ki, bu da bizim hayata, sürece dair söyleyecek sözümüzün olması. Söyleyecek sözümüz varken, hem de en gerekli anda, neden normal bir kasetimizin çıkmasını bekleyelim ki? Bazı şeyler, yaşandığı anda anlaşılamaz. Bugün niye single yaptığımız sorusuna vereceğimiz cevap, neden Irak halkının yanında yeralmadınız, Neden Amerika'ya karşı bir şey söylemediniz sorusuna verilecek cevaptan daha basittir.

Bakin, Amerika saldırısını meşrulaştırmak için her şeyi kullanıyor. Sinema, medya... Bizim elimizde müziğimiz var. Öfkemizi ve coşumuzu dinleyicilerimize de taşımamız. Amerika'ya karşı yapılan her şeyde bu şarkı söylendiğinde, bu albüm hedefine ulaşmış demektir. Bundan sonra da, ihtiyaç duyarsak böylesi bir albüm hazırlayabiliriz.

Arkadaşınız Cihan Keşkek Irak'tayken siz bu albümün çalışmalarına başladınız. Neler hissettiniz?

GRUP YORUM: Günün yirmi dört saatini birlikte geçirdiğimiz arkadaşımız, Amerikan bom-

bardımanı altındaydı. Irak halkının üzerine bombalar yağarken öfkeleniyoruz mutlaka, ama bizim arkadaşımız oradayken bunu bir kat daha fazla hissediyoruz. Muhakkak, her türlü sonuca hazırlıklıydık ama yüreğimizin bir

parçası da oradaydı. Cihan için de Irak halkı kadar endişelendik. Sonuçta orada bir savaş gerçeği var, mantıklı düşünmek gerekiyor belki, ama onu merak etmemek hangi mantıkla açıklanabilir ki? Tabii ki, duygularımızda, 'Cihan ve Eylül iyiler mi, haber var mı' kaygısı da hep içimizdeydi.

Peki, Cihan'ın bu albüme bir katkısı oldu mu?

GRUP YORUM: Teknik olarak hayır ama onun orada bulunmasından daha büyük bir katkı olabilir miydi? Bunun dışında, Cihan orada kısıtlı olanaklarla yaptığı besteleri kaydedip bize ulaştırıyordu. Evet bu albümde yeralmamış olsa da birçok şarkı yapılmıştı bu albüm için. Sonuçta bir tanesini seçip koyduk ama orada savaş yaşayıp, hissettiklerini bestelemesi, yazması da albüme bir katkıydı. Katkıyı sadece, stüdyo çalışması gibi algılamadığımız için. Buradaki çalışmalarımızı motive etmesi yanı sıra bile Cihan bu albüme solugunu katmıştır.

Albüme ilgili ne tür tepkiler alıyorsunuz?

GRUP YORUM: Gerçi şu an çok yeni. Derlenip toplanmış bir şey yok ama tek tek gelen eleştiriler içinde olumlu ve olumsuz tepkiler var tabii. az önce de belirttiğimiz gibi single olmasını eleştiren dinleyiciler var. Şarkıyı çok beğenen, az beğenenler var. Şiiri beğenen, beğenmeyen var. Bunlar, doğal şeyler. Dinleyicilerimiz zamanla bu tavrımızı, neden böyle bir şey yaptığımızı anlayacaklardır. Bunu anlatabileceğimize inanıyoruz.

Şarkıyı, şiiri beğenen ve beğenmeyen için söyleyebileceğimiz şey şudur. Böylesi anlarda, şarkının başarısı kadar, tavrımız da önemlidir. Teknik olarak ileri veya geri düzeyde şeyler çıkabilir. Önemli olan ahlaki olarak ne yaptığımızdır. Bu süreçte de, ahlaki olarak utanacağımız bir şey yapmadığımız için alnımız ak. Bu bile çok önemli.

BİZ VARIZ

Bombaları uçakları var
Bankaları IMFsi var
Amerika yakar yıkar
Katleder işgal eder
Karşımda kimse duramaz
Dünya benim olacak der
Biz varız bütün dünyada biz varız
Biz varız biz altı milyar
Emekçiler yoksullar siyah beyaz sarılar
Bütün dünyada biz varız biz altı milyar
Kadın erkek genç yaşlı
Her dilden dinden renkten
Bütün dünyada biz varız biz altı milyar

Yeniden doğar ölümlerden
Yeni bir dünya kurarız
Dünyayı Amerika'ya
Uşaklara bırakmayız
Yıkılacak imparatorlar
Halklar özgür olacak
Biz varız bütün dünyada biz varız
Biz varız biz altı milyar
Emekçiler yoksullar siyah beyaz sarılar
Bütün dünyada biz varız biz altı milyar
Kadın erkek genç yaşlı
Her dilden dinden renkten
Bütün dünyada biz varız biz altı milyar
Söz-Müzik: Grup Yorum

GEÇİT YOK

Bağdatlı'yız, Bağdat'tayız, Bağdatlı'yız, Bağdat'ta
Düşünce bombalar adımız meçhule kalır/ adımız
meçhul
Yanar kavrulur bedenimiz, sevdiklerimiz/ yanar kavrulur
Külümüz kalır geriye rüzgarda savrulur/ sözümüz kalır
Bir de öfkemiz, birde öfkemiz, bir de öfkemiz/ öfkeliyiz
Kül savrulur, söz kalır, öfke büyür/ büyüyor
Bağdatlı'yız, Bağdat'tayız, dünyanın her yanında
Bu kan denizinin dalgalarıyla Yankileri boğacağız
Bağdatlı'yız, Bağdat'tayız, Bağdat'tayız, her yandayız
Geçit yok, isyan var emperyalizme karşı
Katlettiğin yetti artık, yetti artık, yetti
Geçit yok, isyan var emperyalizme karşı
Söndürdüğün ocaklar yetti artık, yetti, yetti
Yetmez artık bombaların, durduramaz bu seli
Sorulacak bir hesap var, yetti artık, yetti
Atılan bombanın bir hesabı olacak/ olmalı
Yetti artık, yetti/ bu hesap vakti geldi
Bombalanan topraklarda yakılan hayatların
Söyleyecekleri bitmedi daha/ bitmeyecek
Bombalanan insanların adına da
Haykırıyoruz bir kez daha/ katil Amerika
Önce gürleyen sesimiz kovar Yankileri/ sonra biz
Bombalanan topraklarda yakılan halkların
Soracakları hesap bitmedi daha/ bitmeyecek
Geçit yok Amerika'ya
Buralarda biz varız hey
Türk'üz, Kürt'üz, Arab'ız biz
Sömürü, işgal, istila varsa

Ya istiklal ya ölüm diyenler de
Vardı, varlar, varolacaklar hey
Biz varken, geçit yok Amerika'ya
Buralarda biz varız/ halkız biz
Sömürü işgal, istila varsa
Kurtuluş kavgası olacaktır, biz halkız.
Bağdat yanan çocuk çılgılık çılgıya
Çılgılık Dicle'ye, nehir denize
Denizler dalgalı Mahirce meydanlarda
Vurun dalgalar Made in USA kıyılara
Yükselin denizler meydanları sel alsın
Boğulup gitsin bu Yankiler Conisiyle Tonisiyle
Bağdat'lı çocuğun çılgılığı meydanlarda
Öfke dolu bir haykırış, bir taş, bir ateş
Ki hıncımız yanan çocukların acısı kadar büyük
Kim yakıtı Bağdatlı bebeleri böyle
Hangi alçak çıkarlar için yüksek teknolojiyle
Yaktılar, yıktılar, bombaladılar biliyoruz
Biliyoruz suç kesin
Suçlu malum emperyalizm
Gereği düşünüldü
'İyi halsiz' katillere adil olmaktır en büyük ceza
Bağdat'ta yanan çocukların acısı kadar acımasız
olacağız kovboylara
Bağdat'ta yananların ahı kadar
Adaletli olacağız.
Şiir: Grup Yorum
Müzik: Grup Yorum (Bu Memleket Bizim)
Şiiri okuyan: Tuncel Kurtiz

Sayı 57

47

20 Nisan 2003

Şehitlerimizi Anıyor
30 Mart - 17 Nisan
Umudu Selamlıyoruz

Kavgaları, Kavgamızın Yolunu Aydınlatıyor

Devrim şehitlerini anma, umudun adının kuruluşunu kutlama günleri etkinlikleri sürüyor.

Canan Gençliğin Kavgasında

Ölüm Orucu şehidi **Canan Kulaksız**, öğrencisi olduğu üniversitede İzmir Gençlik Derneği'nin düzenlediği anma ile selamlandı. Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde 15 Nisan günü, "**Canan Kulaksız Ölümsüzdür/ Gençlik Derneği**" pankartı açılarak yapılan anmaya Canan'ın babasının yanı sıra, Özgür Gençlik, Demokrat Gençlik öğrencileri de katıldı. Ahmet Kulaksız'ın kızlarıyla gurur duyduğunu belirten konuşmasının ardından Gençlik Derneği adına yapılan konuşmada, Canan'ın kavga yaşamı anlatıldı ve "**106 insana rağmen halen F tipi hücre hapisanelerde tecriti sürdüren iktidar, bugün emperyalizmle işbirliği içinde Irak halkını katlediyor ve Amerikan uşaklığı yapıyor.**" denildi.

Canan'ın kuşandığı feda ve direniş ruhunun Kızıldere'den, Sabo'lardan, İdil'lerden miras olduğu belirtilen konuşmada, "**Direniş Sürüyor. Kimse unutmasın ki en sonunda direnenler kazanacak, son sözü direnenler söyleyecek**" sözleriyle kararlılık bir kez daha dile getirildi ve "**Canan Kulaksız Ölümsüzdür, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz**" sloganları ile bir yürüyüş gerçekleştirildikten sonra anma marşlarla sona erdi.

Armutlu Şehitlerini Sahipleniyor

Ölüm orucu şehitleri **Gülsüman Dönmez** ve **Şenay Hanoğlu** Armutlu Cemevi'nde verilen yemekle anıldı. Gülsüman ve Şenay'ın kırmızı karanfillerle süslü resimlerinin karşıladığı 150 kişi, polisin yoğun taciz ve engellemelerine rağmen yoksul halkın direniş şehitlerine sahip çıktı.

Yanyana Yatan Kahramanlar

Okmeydanı Hasköy Mezarlığı'nda düzenlenen anmada 1978'de Hasköy'de katledilen **Yüksel Kaşıkçı**, 1980'de Topkapı'da şehit düşen **İbrahim Karakuş**, **Talip Özdemir**'in mezarları başında yapılan konuşmalarla mücadeleleri anlatıldı. 1980 sonrası kavga şehitleri **Erol Yalçın**, **Selma Doğan**,

Orhan Oğur, **Güzel Otluçimen**, **Ali Yıldırım** ve **Fintoş Dikme**'nin mezarlarına karanfiller bırakan gecekondulular "**Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez**" sloganları ile, kuşaklar boyu kavgayı omuzlayan şehitlerini selamladı.

Akdeniz'de Anmalar

Ölüm Orucu direnişinin 106. şehidi **Yusuf Aracı** İskenderun Gürsel mahallesinde anıldı. 300 kişi Yusuf Aracı'nın ailesinin evinden mezarlığa kadar "**Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz**", "**Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez**", "**Yusuf Aracı Ölümsüzdür**" sloganları ile yürüdü. Burada Erdinç Aslan'ın annesi tüm dünya devrim şehitleri için ağıt yakarken, Yusuf'un yazdığı son mektuplardan biri ve şiiri okundu. Türküler ve marşların ardından verilen yemekle anma sona erdi.

İskenderun'un Akarcalı köyünde ölüm orucu şehidi **Tülay Korkmaz**, yoldaşlarından oluşan bir grup tarafından ziyaret edilerek mezarına çiçekler ekildi, marşlar söylendi.

İskenderun'un Akarcalı köyünde ölüm orucu şehidi **Tülay Korkmaz**, yoldaşlarından oluşan bir grup tarafından ziyaret edilerek mezarına çiçekler ekildi, marşlar söylendi.

Adana'da katledilen **Erdinç Aslan** Hatay'daki mezarı başında anıldı. Erdinç'in ailesini ziyaret eden devrimciler, mezarına karanfiller bırakarak Erdinç'in kavga yaşamını anlattılar.

13 Nisan'da Burdur'da düzenlenen anmada Kızıldere'den bugüne kavga tarihini anlatan konuşmalar yapıldı, Burdur Gençlik Derneği Müzik Grubu tarafından marşlar söylendi ve şiirler okundu ve tecriti anlatan Sessiz Ölüm filmi izletildi.

Fatma Ersoy Mezarı başında anıldı

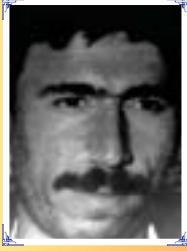
11 Nisan 2001 tarihinde ölüm orucu direnişinde şehit düşen **Fatma Ersoy** 11 Nisan 2003 tarihinde mezarı başında ailesi, şehit aileleri ve arkadaşları ile birlikte anıldı. Mezarına karanfillerin bırakılmasının ardından diğer şehit mezarları ziyaret edildip karanfiller bırakılıp okunan şiirle anma sona erdi. Anmaya 25 kişi katıldı

Yurtdışında Anmalar

Hamburg'da "Kızıldere'den Fedaya" ismiyle düzenlenen panelde Kızıldere'nin mücadelesi, direniş geleneğinin hücrelerde sürdüğü anlatıldı. 19 Aralık'ta yaşayan bir ölüm orucu gazisinin Fedakültürünü ve ölüm orucu sürecini anlattığı konuşmasının ardından "Sevgi Erdoğan ve Osman Osmanağaoğlu"nu anlatan film gösterimi izlendi ve panel şiir dinletisi ile sona erdi.

12 Nisan'da **Stuttgart'da** yapılan anmada devrimci hareketin tarihinin anlatıldığı konuşmalar yapıldı ve bir ölüm orucu gazisi, direnişi anlattı. Etkinlik müzik dinletisiyle son buldu.

kahramanlar ÖImez

Önder ÖZDOĞAN

20 Nisan 1992

Mücadelenin çeşitli alanlarında yer aldı, 1992 başlarında savaşçı olarak Silahlı Devrimci Birlikler'de görevlendirildi. Bu alanda mücadelesini sürdürürken, İstanbul Topkapı'da devrimci bir eylem sırasında şehit düştü.

Suat Alkan

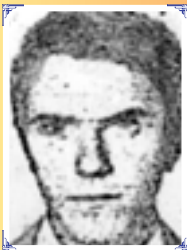
Zeliha Güdenoğlu

20 Nisan 1995

Tokat'ın Niksar ilçesi Çatak köyü kırsalında Özel Tim'le DHKC gerillaları arasında çıkan çatışma sonucu, bir asker ölürken Cephe gerillalarından Suat, Zeliha ve Duran şehit düştüler.

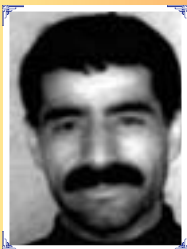
Duran Akbaş

Yusuf TOPALLAR

23 Nisan 1980

Ankara'da NATO Yolu ve Ege Mahallesi'nde devrimci faaliyet yürüttü. İşkencelere ve TARİŞ'teki baskılara karşı NATO Yolu Mahallesi'nde yapılan bir gösteriye faşistlerin saldırması sonucu katledildi.

İbrahim YALÇIN

23 Nisan 1993

Mahalli alan örgütlenmelerinde faaliyetlerini sürdürürken, 1990 atılımıyla beraber oluşturulan ilk SDB örgütlenmesinde görev aldı. Bu görevini sürdürürken tutsak düştü, tutsaklığına bir özgürlük eylemiyle son vererek yeniden sıcak mücadelenin içine döndü. Bu süreçte Maltepe'de kuşatıldığı üstte direnerek şehit düştü.

Cihan TAÇYILDIZ

Cengiz KALA

Haydar AYDIN

Abidin YILDIZ

23 Nisan 1993

Yoğun bir kuşatma altındaydı o günlerde Devrimci Sol gerillaları. Kuşatma ve pusulardan sıyrılıp Dersim Ardıç köyünün Çalaxane mezarına doğru yöneldiler. Dağlardaki özgürlük savaşçıları yoketmek için seferber olan katliam birlikleriyle karşılaştılar yine. Sabahtan öğleye kadar süren çatışmalar sonucu Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği'ne bağlı Ahmet Ercüment Özdemir Müfrezesi üyesi 12 gerilladan beşi dere kısmında, ikisi köy civarında katledildi. Diğer 5 gerilla ise mermilerin bitmesi nedeniyle "sağ ele geçirilmiş" olmalarına rağmen kurşuna dizildiler.

Behiye CANIK

Selvi UZUN

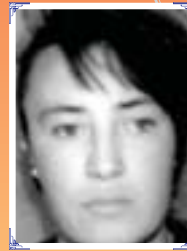
Özgür KILIÇ

Abdi ŞEKER

Ali ÖZBAKIR

Eylem YILDIZ

Hasan AKTAŞ

Mehmet ÇOLAK

Çiğdem YILDIR

24 Nisan 1977

Dev-Genç saflarında anti-faşist mücadeleye katıldı. Galatasaray Mühendislik Yüksek Okulu'nda görevler üstlendi. Okul çıkışında faşistlerin kurduğu bir tuzakta vurularak katledildi.

köyün! Delisi

Orgeneral Hilmi Özkök'ün, "Bütün kurumlar işbirliği içinde çalışıyor. Türk Ordusu, Türk Devleti, MGK ve hükümet hepimiz bir orkestra gibi çalışıyoruz" demiş.

"Uyumu" sağlayan orkestra şefi kim? Elbette Amerika. Ama bunu söylemek Hilmi Özkök'ün millilik raconunu bozar!

Doğru kanıt

"ABD'nin Ortadoğu'da bağımsız medya arzuladığını zanneden herkes, salı günü Bağdat'ta bombalanan El Cezire ve Abu Dhabi televizyonu bürolarına bakmalıdır." (Robert Fisk, İngiliz gazeteci)

Başka kanıtlar isteyen izlemeye devam etsin! Katil delil sunmaya devam ediyor.

"Yasadışı Irak örgüt evi" baskını

Amerika'ya ve Amerikancı medyaya bakarsanız, işgal edilen bir ülke değil de, "yasadışı bir örgütün hücre evine" yapılan bir polis baskını. ABD askerleri kameralar eşliğinde geziyor;

İşte bakın burada şu kadar silah bulduk. Bakın bakın bu okula askeri çizimleri saklamışlar, bakın bakın burada sığınaklar var... İşte burada da lüks otomobil-

ler...

Ordusu, kurumları, egemen sınıfları, zengini, yoksulu olan bir ülke orası. İşgale uğrayan bir ülkenin her yanında silah bulunmasından, depolar olmasından daha doğal ne olabilir ki! Ya da egemen sınıfları olan bir sistemde lüks otomobil bulunması.

Şimdi sıra Suriye örgütünün hücre evini basmaya geldi; Suriye'nin silah depoları olduğu söyleniyor.

ABD Genelkurmay Başkanı Mayers Bu ne sevgi ah...

konuşuyor: "Hilmi Özkök ile yakın arkadaşız, her hafta iki kez telefonla görüşürüz..."

Bu ne sevgi, bu ne muhabbet! "Milli" ordunun başı Hilmi Özkök'e bir atasözü: Arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyim.

Denetim: TBMM İnsan Hakları Komisyonu Irak'ta denetim yapmaya gidecekmis; tabii ABD izin verirse demeyi de unutmuyorlar.

Sayı 57

50

20 Nisan 2003

